Danielle Steel

Fără cale de întoarcere

Danielle Steel

Fără cale de întoarcere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL. DANIELLE
Fără cale de întoarcere / Danielle Steel. – Bucureşti: Bookzone. 2024
ISBN 978-630-305-217-5
821.111

Traducător: Cora Radulian
Redactor: Ana-Marîa Niculae
Grafician copertă: Teodora Savu Tehnoredactor: Anca Marisac

TURNING POINT
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediţie Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocata sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Danielle Steel

Fără cale de întoarcere

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

Minunaţilor şi mult iubiţilor mei copii:
Beatie, Trevor, Todd, Nicky, Samantha,
Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara.
Fie ca dezastrele şi provocările cu care va veţi confrunta
să se dovedească puncte de cotitură şi binecuvântări.
Să fiţi curajoşi, înţelepţi şi norocoşi,
să fiţi înconjuraţi de oameni care vă iubesc
şi vă sprijină.
Fie ca alegerile pe care le faceţi să fie cele dorite de voi
şi să se dovedească binecuvântări într-un final.
Va iubesc atât de mult...
Mami/D.S.

Capitolul unu

Bill Browning era de cinci ore de gardă la unitatea de urgenţe a Spitalului General şi a Centrului de Traumatologie „Zuckerberg” din San Francisco şi tocmai terminase de operat a treia leziune prin împuşcare pe ziua respectivă. Pacientul acesta din urmă avea să trăiască şi primul trebuia să reziste, dar al doilea pacient, un tânăr de şaisprezece ani căzut victimă în războirile găştilor din San Francisco şi în comerţul cu droguri în care erau implicate acestea, murise. Era Crăciunul şi o zi obişnuită la Spitalul General din San Francisco. Primeau cele mai dificile cazuri din oraş, aduse de poliţie, de medicii de pe ambulanţă sau cu elicopterul, în urma accidentelor de pe autostradă sau a altor dezastre regionale majore. Erau pregătiţi să se ocupe de incidentele cu victime multiple, după cum se spunea în jargonul medical. Spitalul General din San Francisco era cel mai bun din zonă pentru cazuri de traumatisme severe – o instituţie publică ce beneficia de finanţare privată, fiind în parteneriat cu Departamentul de Sănătate Publică[1] şi cu Facultatea de Medicină a Universităţii din California, San Francisco (UCSF). Toţi medicii care lucrau aici erau şi profesori la universitate, deci toţi erau angajaţi foarte bine pregătiţi. Donaţiile private ajutaseră acest spital universitar să construiască o nouă clădire, care dubla capacitatea Secţiei de traumatologie, unde puteau fi trataţi până la trei sute de pacienţi. însă era folosită încă şi vechea clădire.

Aceasta era cunoscută pentru aerul sumbru. Intrarea în

1 Ministerul Sănătăţii (n. tr.).

toate încăperile se făcea pe baza unor coduri de acces şi uneori se întâmpla ca victime din gaşti rivale să se împuşte reciproc la Urgenţe, după ce erau aduse aici, sau să scoată armele la membrii personalului şi sări amenințe. Deşi în spital erau detectoare de metale, vizitatorii reuşeau din când în când să strecoare arme. Pe lângă cele mai grave cazuri de urgenţă şi traumatisme din oraş, mai era un aspect de care personalul medical de la Spitalul General trebuia sa se ocupe.

îngrijirea victimelor cu traumatisme era punctul lor forte şi Bill Browning era şeful Secţiei de traumatologie. Se înscria voluntar să fie de gardă la Urgenţe, în majoritatea zilelor de sărbătoare importante, pentru că nu avea altceva de făcut. Era cadoul făcut colegilor, prin care le permitea altora să fie acasă cu familiile. Zilele de sărbătoare nu însemnau nimic pentru el, când copiii lui nu erau în preajmă. Ajuns la treizeci şi nouă de ani, în toată cariera lui medicală, Bill se specializase în tratarea leziunilor. Era şef de tură în ziua de Crăciun şi avea să fie iar de gardă în ajunul Anului Nou. Fiicele lui veneau să-l viziteze de Crăciun din doi în doi ani, iar în acest an era singur.

Asistentele decoraseră Unitatea de primiri urgenţe şi sala de aşteptare a pacienţilor din vechea clădire cu beteală şi alte decoraţiuni, pe care însă nimeni nu părea să le bage în seamă. Pacienţii erau, de obicei, prea grav răniţi şi familiile, mult prea neliniştite, pentru a le mai păsa de simbolurile oarecum învechite ale sărbătorii, împrăştiate prin unitate. Cei cu gripă, intoxicaţie alimentară, bronşită sau o gleznă luxată mergeau, adesea, la alte spitale. Doar suferinzii cu cele mai grave leziuni şi un flux constant de oameni fără adăpost, răniţi sau bolnavi, aduşi de poliţie, ajungeau la Spitalul General din San Francisco. Munca era plină de provocări pentru personalul medical şi constituia o experienţă de învăţare valoroasă pentru studenţii de la UCSF. în decursul carierei lui de medic la Urgenţe şi traumatolog, Bill Browning văzuse aproape toate rănile pe care şi le puteau provoca oamenii lor înşişi sau altora. Nimic nu-l mai şoca. Totuşi continua să-l

întristeze vederea victimelor găştilor. Morţile acestora erau lipsite de sens, reprezentau o pierdere enormă şi erau o dovadă a faptului că unii tineri o luau pe căi greşite. Cu numai două ore în urmă, semnase certificatul de deces al unui băiat de numai şaisprezece ani.

Nu se oprise o clipă şi nu luase o pauză nici măcar o dată, în cele cinci ore de când era de gardă, de la ora zece dimineaţa. Era un mod îngrozitor de a petrece Crăciunul, dar cele două fete ale lui, Philippa, alintată Pip, şi Alexandra, Alex, erau acum la Londra, unde locuiau cu mama lor. Fetele aveau nouă şi, respectiv, şapte ani. Mama lor, Athena, era englezoaică. Părăsise San Francisco pe când Alex avea trei săptămâni – cea mai fragedă vârstă la care-i permitea pediatrul să călătorească pe distanţe atât de lungi cu un nou-născut. Athena abia aşteptase să plece. Mariajul era mort şi îngropat de multă vreme, chiar dacă Bill a încercat eroic să reziste şi să o convingă să încerce în continuare să-l refacă, deşi căsătoria lor era şubredă de la bun început.

După divorţ, Bill se refugiase în muncă şi nu-şi văzuse fetele suficient de des. Petreceau împreună o lună în timpul verii, veneau de Crăciun, din doi în doi ani, şi le mai vedea ori de câte ori reuşea să zboare cu avionul la Londra pentru câteva zile. Fosta lui soţie nu părea să se gândească să le trimită la San Francisco ca să le vadă. Erau divorţaţi de şase ani, iar la un an după separare, ea se recăsătorise cu un lord englez şi acum aveau doi gemeni în vârstă de doi ani. Cel de-al doilea soţ al Athenei, Rupert, era omul cu care ar fi trebuit sa se căsătorească de prima dată. Familia ei îl numea pe Bill ,^Americanul" şi-l considera „greşeala ei din tinereţe".

Athena avea douăzeci şi trei de ani când îl întâlnise pe Bill la New York. Pe atunci, el se afla într-o vizită de o săptămână la părinţi, în timpul rezidenţiatului. După ce a absolvit Facultatea de Medicină la Universitatea Columbia, şi-a făcut stagiul de practică şi reziden- ţiatul la Stanford şi a rămas în San Francisco, unde i s-a oferit o slujbă la Spitalul General. Nu era un post nici comod, nici de renume, dar era

locul potrivit pentru munca de traumatolog pe care dorea să o desfăşoare. Nu avea nicio dorinţă să se întoarcă la New York. îi plăceau vremea din San Francisco şi sporturile în aer liber pe care le putea practica acolo, în timpul liber, pe tot parcursul anului: drumeţiile, windsurfingul, navigaţia cu bărci cu pânze. Şi-i plăceau îndeosebi spitalul în care lucra şi tipul de pacienţi pe care-i trata.

Părinţii lui făceau parte dintr-un cerc social elitist, plin de snobi, care-l făcuse pe Bill întotdeauna să se simtă incomod. Era o lume pe care o evita eu orice preţ, în timpul vizitei la părinţi, acceptase, sub presiune şi fără tragere de inimă, sa meargă cu ei la o petrecere, unde a cunoscut-o pe Athena. Avea pe atunci douăzeci şi nouă de ani şi a fost fermecat de ea: era nespus de frumoasă, puţin excentrică, nonconformistă şi rebelă. Crescuse într-o lume sofisticată, strălucitoare, cosmopolită, opulentă şi era în vizită la nişte prieteni din New York.

Bill s-a îndrăgostit până peste cap, iar ea a venit la San Francisco o lună mai târziu, pentru a-şi continua aventura toridă, şi a rămas acolo. El lucra în schimburi lungi în timpul rezidenţiatului şi petreceau cea mai mare parte a timpului liber în pat sau practicând sporturile care-i plăceau atât de mult şi cu care o familiarizase şi pe ea. Pentru Athena, idila lor era captivantă şi exotică. Bill era cu totul altfel decât orice bărbat pe care-l cunoscuse până atunci: sincer, cinstit, muncitor şi modest. Ea era sălbatică, sexy şi, pentru el, o pasăre rară. A rămas însărcinată cu Pip şase luni mai târziu şi cei doi au zburat la Londra, într-un weekend prelungit, ca să le explice părinţilor ei situaţia. Bill a cerut-o în căsătorie, lucru pe care dorea să-l facă oricum în cele din urmă. Doar că lucrurile s-au precipitat. S-au căsătorit în cadru restrâns, cât mai discret, şi niciuna dintre familii nu a fost încântată de decizie. A ei îl considera pe Bill prea anost, iar părinţii lui credeau că Athena e prea vulgară.

Pip s-a născut şase luni mai târziu şi Bill a cumpărat o casă victoriană în Noe Valley, unde-şi puteau începe viaţa

împreună, ca o familie. Părinţii ei au trimis o bonă de la Londra, pentru ca Athena să nu aibă prea multe griji, iar ea mergea frecvent acasă, în Anglia, ca să-şi vadă surorile, părinţii şi prietenii, după care se întorcea la Bill, la copil şi la viaţa lor din San Francisco, de fiecare dată din ce în ce mai puţin entuziasmată. în somnolentul San Francisco se simţea ca un peşte pe uscat.

Athenei i-au fost necesare cinci minute ca să se îndrăgostească de Bill, în noaptea în care s-au întâlnit, şi aproape un an ca să-şi dea seama ce a făcut şi cât de diferiţi erau. în viaţa ei, el era mai degrabă un ocol decât o destinaţie şi, la încheierea unui an de convieţuire, Athena începuse să aibă îndoieli serioase în privinţa căsniciei. Pe atunci era însărcinată în luna a şasea cu Pip şi o vreme copilul i-a apropiat. Viaţa pe care o aveau era exact ce-şi dorise Bill: o soţie pe care o iubea şi un copil adorabil, cu care trăia într-o micuţă casă victoriană, confortabilă, dintr-un cartier rezidenţial. Athena însă era ca o pasăre exotică într-o colivie, într-o ţară străină. în mai puţin de un an de la naşterea lui Pip, nu-l mai iubea deloc pe Bill şi a rămas din întâmplare însărcinată cu Alex, după ce s-au îmbătat la o petrecere, pe când Pip avea un an şi trei luni. A petrecut cea mai mare parte a sarcinii făcând naveta până la Londra, ca să-şi vadă vechii prieteni, de unde se întorcea la Bill, în San Francisco, din ce în ce mai deprimată. Părinţii lui nu o plăcuseră niciodată şi erau îngroziţi de situaţia în care se băgase fiul lor , dar el insista în continuare că Athena se va potoli, la un moment dat, şi se va obişnui cu viaţa de femeie măritată. Bill avusese o discuţie lungă cu tatăl ei, care-i sugerase să renunţe la cariera de medic, să se mute în Anglia şi să i se alăture la compania de transport maritim a familiei, daca vrea să meargă căsnicia. Atliena nu avea să devină niciodată o „fată din California". Singurul care refuza să vadă acest lucru era Bill. La trei săptămâni după naşterea lui Alex, Athena le-a dus pe fete în Anglia şi a petrecut vara în sudul Franţei, împreună cu surorile şi cu prietenii, la reşedinţa de vară a părinţilor. La

sfârşitul vacanţei, l-a sunat pe Bill, ca să-i spună că nu se mai întoarce şi că vrea să divorţeze. A fost devastat şi a încercat să o convingă să se răzgândească, dar ea începuse deja sa se întâlnească cu Rupert – avuseseră o aventură de vară în sudul Franţei. Bill nu avea nicio şansă. Athena şi Rupert copilăriseră împreună. El era unul de-ai ei şi, pe deasupra, lord englez, la fel ca tatăl Athenei. Rupert era la fel ca ea, libertin şi un spirit liber, iar cei trei ani petrecuţi în California erau de-acum de domeniul trecutului. Nu s-a mai întors niciodată la Bill. Acesta a trăit în casa din Noe Valley până s-a încheiat divorţul, înaintat de ea, sperând că Athena se va răzgândi. însă nu s-a întâmplat aşa. în cele din urmă, Bill a vândut micuţa şi frumoasa casă şi s-a mutat într-un mic apartament din Embarcadero, cu vedere spre golf şi Bay Bridge, în care al doilea dormitor era pentru fete, pentru când veneau în vizită. Apartamentul era simplu, mobilat minimalist şi, cinci ani mai târziu, Bill locuia încă acolo. Nu se deranjase niciodată să-l decoreze, exceptând mobilierul strict esenţial, de la IKEA, şi un dormitor roz pentru fete. Restul apartamentului era la fel de sterp şi de gol precum sufletul său.

Când îl vizitaseră fiicele lui în vara acelui an, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună au călătorit. Le-a dus la lacul Tahoe, au făcut camping în Parcul Naţional Yosemite, au făcut excursii, le-a dus la Disneyland şi a făcut toate lucrurile pe care le fac taţii divorţaţi, încercând disperat să stabilească o legătură cu copiii, în timpul mult prea scurt pe care-l avea la dispoziţie. Fetele erau la fel de britanice ca mama lor şi ca tatăl vitreg şi-şi iubeau micuţii fraţi vitregi. Bill a încercat să le insufle ideea de a veni cândva la facultate în State, lucru de care Pip a fost oarecum interesată, dar până atunci mai erau nouă ani. între timp, petreceau împreună o lună vara, ocazional, câte un weekend, când reuşea să-şi facă timp să zboare până la Londra, şi, din doi în doi ani, Crăciunul. în restul timpului muncea. Credea cu tărie că nu are nevoie de mai mult de-atât. De când se despărţise de Athena, nu mai ţinuse la nicio altă femeie şi începea să-şi dea

seama cât de nepotriviţi fuseseră unul pentru celălalt. îşi spunea că nu mai contează şi insista că nu simte amărăciune în urma divorţului. Nu o mai iubea de câţiva ani pe Athena. îi frânsese inima când plecase cu fiicele lor. Iubirile vieţii lui erau Pip şi Alex. Recunoştea că este dependent de muncă şi nu vedea nimic rău în asta.

Lipsa unei soţii sau iubite îi permitea lui Bill sa dedice mai mult timp muncii şi copilelor lui, când le vedea. Nu dorea să se amestece cineva în relaţia lor şi probabil ca o nouă femeie aşa ar fi făcut. îşi vedea foarte rar fratele şi părinţii, care locuiau în New York. Făceau parte dintr-o lume care nu-i plăcuse niciodată lui Bill şi pe care o evitase de când intrase la facultate. Fratele lui era avocat specializat în dreptul concurenţei şi avea aspiraţii politice; se însurase cu o avocată pe probleme de mediu, implicată într-o mulţime de cazuri. Aveau o viaţă socială trepidantă. Părinţii lui făceau parte din vechea protipendadă din New York, care nu-l interesase pe Bill niciodată. Era mulţumit cu viaţa lui mult mai modestă din San Francisco, împărţindu-şi timpul între spitalul unde lucra şi activităţile în aer liber. Făcuse această alegere în tinereţe şi i se potrivea.

După ce a crescut, nu i-au plăcut oamenii care ştiau din ce familie provine şi nu-i plăceau nici acum. Fratele lui adora să facă paradă de numele lui de familie şi de cercurile în care se învârtea. Bill şi fratele lui erau foarte diferiţi. Părinţii lor îl considerau pe primul un proscris, un fel de renegat. Viaţa şi munca lui modeste îi nedumereau. Ar fi putut avea o carieră ilustră în medicină la New York, dar nu şi-a dorit niciodată asta. îngrijirea persoanelor abandonate şi a pacienţilor cu răni provocate de gloanţe, pe care-i vedea aproape zilnic în unitatea de traumatologie de la Spitalul General din San Francisco, era exact ce-şi dorea să facă. Numele lui de familie nu avea nicio însemnătate în lumea în care lucra el, în San Francisco, şi asta îi convenea de asemenea. De la divorţ devenise un singuratic. Noile asistente şi rezidente erau întotdeauna atrase de frumuseţea lui, dar nu le dădea atenţie,

nici în timpul, nici în afara serviciului. Era interesat doar de munca lui şi de cele două fiice pe care le avea. Nimeni nu ştia nimic despre viaţa lui personală şi asta era exact ce-şi dorea Bill.

De la divorţ, viaţa lui amoroasă fusese presărată doar cu evenimente sporadice. Avea din când în când câte o întâlnire superficială şi nimic mai mult. Singurul regret era că părinţii lui aproape că nu îi cunoşteau fiicele. Athena avusese grija de asta şi nici părinţii lui nu făcuseră vreun efort în acest sens. Antipatia lor pentru fosta noră se transferase asupra copiilor. Dacă aveau timp, părinţii lui Bill luau ceaiul cu fetele la Londra, atunci când călătoreau. De cele mai multe ori însă, le era greu să-şi facă timp ca să le vadă sau Athena complica prea mult lucrurile. Niciodată nu era simplu sa planifici ceva cu ea. Era nestatornică şi evazivă, aşa că Pip şi Alex nu ajungeau să se ataşeze cu adevărat de bunicii lor americani, ci doar de tatăl lor, pe care-l vedeau prea puţin însă, dar măcar se bucurau ori de câte ori erau împreună. Bill le suna de mai multe ori pe săptămână şi încerca să fie la curent cu tot ce fac. Nu era uşor să se implice total în viaţa unor copii de care îl despărţeau o distanţă de şase mii de mile. Pip avea să meargă peste doi ani la pension, ca orice fată dintr-o familie bună din Anglia. Abia aştepta. Timpul şi distanţa nu erau în favoarea lui Bill şi el făcea tot ce putea ca să compenseze aceste handicapuri. Ori de câte ori îi permitea programul încărcat, zbura la Londra, pentru un weekend prelungit, ca să le viziteze. Totuşi chiar de la această vârstă ele erau adesea ocupate cu prietenii şi, cu trecerea fiecărui an, găsirea momentului potrivit pentru a se întâlni devenea din ce în ce mai dificilă.

între timp lucrurile s-au aglomerat la Urgenţe. Bill a trimis un pacient cu atac de cord – un bătrân adus din Tenderloin de paramedici – la Unitatea de terapie intensivă cardiacă. Un om fără adăpost, cu amputaţie recentă, dependent de droguri şi cu o puternică infecţie a plăgii, a fost trimis la Secţia de chirurgie, pentru a fi evaluat de chirurgul de gardă, şi un copil suspect de meningită a fost trimis la Terapie

intensivă pentru copii, pentru o puncţie lombară. A solicitat un neurochirurg pentru o femeie în comă, cu o leziune cerebrală suferită ca urmare a unui accident de maşină. Toate acestea într-o singură zi de muncă. A trecut dintr-un cabinet de consultaţie în altul şi s-a oprit să sporovăiască cu o femeie în vârstă care căzuse pe scări şi era mai mult speriată decât rănită, în mod miraculos, nu suferise nicio fractură de şold, iar el a încurajat-o pe un ton calm. Spitalul avea o unitate foarte bună de îngrijire a persoanelor în vârstă, chiar pe cea mai bună din oraş, iar Bill trimitea cu regularitate pacienţi acolo. Le vorbea blând şi plăcut şi părea relaxat, deşi nu era. în timp ce-i evalua atent, căuta simptome sau probleme ascunse. Toate asistentele îl admirau şi îl respectau. Trata fiecare pacient cu cea mai mare grijă şi atenţie, indiferent de cum se numea. Spre deosebire de mulţi alţi doctori, nu se împăuna şi nu era plin de el. Un adevărat băiat de treabă.

— Uau... Cine e frumosul prinţ care e de gardă astăzi? a întrebat una dintre asistentele auxiliare de la Urgenţe în perioada vacanţei, când Bill ieşi dintr-un cabinet de consultaţie şi trecu în următorul.

Doctorul avea părul negru, ochi calzi, de culoarea ciocolatei, iar halatul de spital pe care-l purta îi dădea o alură atletică. Zâmbetul lui, în timp ce vorbea cu femeia de nouăzeci de ani care căzuse pe scări, lumina încăperea. Asistenta auxiliară îl observase atent şi comentase după aceea că e „o bucăţică bună".

— E şeful de la Traume. Lucrează întotdeauna de sărbători, îi spuse asistenta de la Urgenţe. Nu te entuziasma prea tare. Lucrez de zece ani aici şi nu am auzit să-şi fi dat întâlnire cu cineva de la muncă. E un tip serios.

— însurat? o descusu mai departe asistenta auxiliară,

Bărbatul era prea atrăgător, ca aceasta să încheie subiectul cu una, cu doua.

— Divorţat, cred. Trebuie să fie, dacă lucrează atâtea ore. E doar un alt împătimit de muncă. Pe-aici aşa trebuie să

fii. Cred că are copii undeva departe, în Australia, Noua Zeelandă. Nu mai ştiu. De aceea munceşte de sărbători.

— Asta înseamnă că nu are nici iubită, spuse cealaltă, cuprinsă de speranţă.

— Sau una foarte neglijată. Tipii de la Traume muncesc în delir. Ar trebui să-ţi găseşti un dermatolog drăguţ, aceştia nu sunt niciodată chemaţi să facă gărzi, o tachină asistenta de la Urgenţe. Am lucrat cu el acum doi ani de Crăciun şi în ajunul Anului Nou. în fiecare an, de Ziua Recunoştinţei se înscrie voluntar ca medic de gardă.

— Poate că încă nu a întâlnit femeia potrivită, zise asistenta auxiliară.

Din ce-şi dădea seama asistenta de la Urgenţe, cealaltă nu avea prea mulţi sorţi de izbândă.

— Mda. Mă rog.

Au făcut curat în încăpere şi au trecut la următoarea, exact când Bill a fost anunţat prin pager de sosirea unui nou pacient cu plagă împuşcată – un tânăr de optsprezece ani, care a murit în timp ce-l examina, îl adusese poliţia, dar era prea târziu. Ajunsese acolo aproape mort, după cât sângerase, fiind împuşcat în stomac şi în piept. Bill avea tristeţea întipărită pe chip, în timp ce se îndrepta spre salonul asistentelor şi completa documentele. Era a doua plagă mortală prin împuşcare pe ziua de azi. Familia băiatului fusese sunată, dar nu sosise încă. Avea să fie un Crăciun de iad pentru ei. Doctorul ridică privirea şi-l văzu pe paramedicul de la poliţie de mai devreme. Acesta din urmă ştia ce însemna completarea documentelor şi clătină din cap .

— Era doar un puşti, spuse el.

Ajunseseră la faţa locului după ce făptaşul plecase.

— Majoritatea sunt aşa, spuse Bill cu o expresie sumbra, când l-au anunţat prin pager că e chemat într-un

cabinet de consultaţie.

A plecat un minut mai târziu. Paramedicul i-a strigat:

— Crăciun fericit, doctore!

Ajuns deja la jumătatea holului, Bill flutură din mână.

— Mda, şi ţie.

Asta i-a amintit să arunce o privire la ceasul de la mâna. Fetele lui erau în Elveţia, la o cabană pe care o închiriase Rupert de sărbători, în Gstaad. Era ora patru după-amiază în San Francisco, iar în Elveţia, unu dimineaţa. Pip şi Alex dormeau deja la ora aceea, după o zi de Crăciun plină, petrecută cu mama, cu tatăl lor vitreg şi cu fraţii vitregi. Le sunase la miezul nopţii, în Ajunul Crăciunului, adică la ora nouă dimineaţa în ziua de Crăciun pentru ele. Peste opt ore le putea suna din nou. Asta îi dădu un motiv de veselie, în timp ce apucă o fişă medicală şi intră în salonul următor. Deja îşi putea da seama că avea să fie o noapte lungă. Discuţia la telefon cu fetele lui avea să fie răsplata sa. Ultima dată le văzuse în septembrie şi spera să le revadă în curând. Trăia de la o vizită la alta şi pentru munca lui. Era viaţa pe care şi-o alesese deocamdată şi nu avea regrete. Atâta timp cât le avea pe Pip, pe Alex şi Secţia de traumatologie de la Spitalul General din San Francisco, era suficient.

în dimineaţa de Crăciun, Stephanie Lawrence era trează de la ora şase, când cei doi băieţi ai ei, Ryan şi Aden, de patru şi, respectiv, şase anişori, intrară furtunos în dormitor şi săriră în pat, peste ea şi tatăl lor. Era clar că maşinuţele şi bastoanele de zahăr candel pe care le puseseră în şosetele de Crăciun din camera băieţilor nu le distrăseseră acestora atenţia mai mult de câteva minute. Ryan avea zahăr candel lipicios peste tot, pe mâini şi pe faţă, când s-a căţărat în patul lor şi Andy a mormăit pe jumătate adormit.

Stătuseră treji până la trei dimineaţa, asamblând jucării şi noile biciclete cu roţi ajutătoare ale băieţilor, majoritatea achiziţionate online, deoarece Stephanie nu avea niciodată

timp pentru cumpărături. Băieţii îşi doreau cu disperare să coboare la parter şi să vadă ce le adusese Moş Crăciun, când Andy a deschis un ochi şi şi-a privit soţia.

— Cât e ceasul?

Era încă întuneric şi părea să fie miezul nopţii.

— Şase şi zece, spuse ea, apoi se aplecă şi-l sărută.

El o cuprinse cu un braţ, iar apoi se întoarse pe spate, în timp ce băieţii ţipau de nerăbdare.

Locuiau într-o casă veche, dar confortabilă, din Upper Haight. O cumpăraseră înainte ca Spitalul UCSF să se mute în Mission Bay. Locaţia anterioară a acestuia era la numai câteva blocuri distanţă de casa ei. Acum, lui Stephanie îi lua mai mult timp ca să ajungă până la spital, dar îşi iubea casa, aşa că rămăseseră aici, în pofida drumului mai lung până la serviciu.

Stephanie lucra la UCSF ca medic traumatolog. Era unul dintre cele mai importante spitale universitare din oraş, fiind la acelaşi nivel cu Spitalul Stanford, unde studiase la Facultatea de Medicină. Andy era jurnalist liber-profesionist şi scriitor. Avusese o slujbă la *Chronicle,* ziarul local, când s-au căsătorit, până ce Stephanie a rămas însărcinată cu Aden, în timpul rezidenţiatului ei la UCSF, şi Andy s-a oferit voluntar să rămână acasă cu copilul, un sacrificiu uriaş din partea lui. Spera să câştige Premiul Pulitzer într-o zi datorită poveştilor legate de criza urbană pe care le scria. Visurile lui ajunseseră să fie oarecum umbrite de responsabilităţile de tată. Dorea însă să o sprijine pe Stephanie în munca ei. Deci prio- ritiza cariera ei. Angajaseră o menajeră cu jumătate de normă, pentru ca el să poată scrie câteva ore pe zi. Aranjamentul funcţionase bine în ultimii şase ani, deşi, pe măsură ce Stephanie avansa în carieră, avea din ce în ce mai puţin timp liber şi de băieţi se ocupa din ce în ce mai mult el. Andy îi iubea, dar avea tot mai puţin timp pentru scris. Ea muncea mai intens ca oricând şi ambiţia ei secretă, de care ştia doar Andy, era să devină, într-o bună zi, şefa Secţiei de traumatologie. Făcuse reziden- ţiatul în neurologie şi

traumatologie şi avea treizeci şi cinci de ani. Andy era de aceeaşi vârstă cu ea.

El publica articole în ziare şi reviste locale şi din California. Nu se lansase în carieră aşa cum sperase. Spunea că va scrie cândva un roman, dar nu o făcuse încă şi Stephanie se îndoia că o va face vreodată. Era un jurnalist talentat, dar nu la fel de ambiţios ca ea. îngrijirea copiilor îi lua din timpul pe care l-ar fi dedicat scrisului şi Stephanie se simţea vinovată pentru asta. Erau amândoi ocupaţi şi era dificil să-şi găsească timp pentru toate. Ea era, adesea, implicată în politica spitalului, care-i cerea dedicare. Era de gardă de Crăciun după- amiaza, dar spera sâ nu fie nevoită să meargă. Dorea să-şi petreacă ziua cu Andy şi cu băieţii.

Se născuseră amândoi în San Francisco, dar nu se întâlniseră niciodată în copilărie. Ea crescuse în Marin, alături de tatăl ei, care era doctor, şi studiase la şcoli particulare, Marin Country Day, apoi la gimnaziul Branson, liceul UC Berkeley. Făcuse Facultatea de Medicină la Stanford şi rezidenţiatul la UCSF. Andy fusese la o şcoala de stat şi absolvise Facultatea de Jurnalism de la UCLA. Se întâlniseră când el se mutase înapoi în San Francisco şi lucra la *Chronicle,* în primul ei an de rezi- denţîat. Erau împreună de zece ani, trei înainte de căsătorie şi şapte după aceea. Căsnicia lor era solidă, deşi el o tot bătea la cap să petreacă mai mult timp cu băieţii. Ca medic traumatolog ocupat mai mereu, măcar atâta putea să facă. Băieţii păreau să înţeleagă situaţia mai bine decât tatăl lor, care comenta în permanenţă despre evenimentele importante pe care Stephanie le rata. Din cauza unei urgenţe, a fost nevoită să plece din mijlocul celui mai recent spectacol de Crăciun la care participau băieţii. Un autobuz şcolar fusese lovit de un camion pe Podul Golden Gate şi zece dintre elevii răniţi fuseseră aduşi la UCSF. Cel puţin l-a văzut pe Aden cântând *Jingle Bells* pe scenă înainte să plece. Era în permanenţă sfâşiată între muncă, soţ şi copii. Andy nu-şi dăduse seama până acum cât va fi de ocupată când

avea să-şi clădească o carieră. Iar Stephanie a înţeles că e mult mai greu să se împartă între rolurile ei decât se aşteptase.

Era respectată, apreciată, muncitoare, un lider înnăscut şi avea o reputaţie imaculată la locul de muncă. Se străduia să cunoască cele mai noi tehnici medicale şi lucra mai multe ore decât oricare dintre colegii din departament, deşi avea copii mici. îşi luase trei săptămâni de concediu când l-a născut pe Aden şi două când l-a născut pe Ryan. Nu era niciun secret faptul că, pentru ea, cariera era prioritară, dar îi iubea pe Andy şi pe băieţi şi făcea tot ce putea ca să petreacă timp cu ei. Nu erau niciodată suficiente ore într-o zi şi de cele mai multe ori ajungea acasă după ce copiii adormiseră. Andy nu scăpa nicio ocazie să-i spună că băieţii au plâns după ea când i-a dus la culcare. Singurul subiect de ceartă între ei era faptul că, în ultimii câţiva ani, el a încercat să o facă să se simtă vinovată pentru că lucrează atât de mult. Munca ei era mărul discordiei. Pe Andy începuse să-l deranjeze situaţia. Şi amândoi ştiau că lucrurile nu se vor îmbunătăţi, pe măsură ce cariera ei avea să ia avânt.

Bărbatul s-a dat primul jos din pat şi l-a pus pe Ryan pe umeri, Aden alergând pe lângă ei, iar Stephanie a tras pe ea halatul de baie, coborând după ei. Copiii au scos un chiuit în clipa în care au văzut bicicletele şi s-au plimbat cu ele prin sufragerie, cât pe ce să răstoarne pomul de Crăciun.

— Mai încet, băieţi! spuse Andy când s-au dat jos de pe biciclete şi au început să deschidă celelalte cadouri, în timp ce Stephanie făcea poze şi un filmuleţ cu telefonul, după care merse să pregătească micul-dejun.

înţelegerea pe care o făcuse cu Andy era că pregăteşte micul-dejun când e acasă, iar el, cina, în fiecare seară. A făcut pâine prăjită şi a pus farfuriile pe masa din bucătărie exact când băieţii deschideau ultimele cadouri, apoi i-a chemat.

Copiii şi-au ocupat locurile la masă, în timp ce Stephanie a făcut cafea şi i-a întins o ceaşcă lui Andy. Aden a privit-o surprins.

— Fără şuncă, mama?

— Păi... îmi pare rău, am uitat.

Nu a făcut nicio mişcare ca să-şi corecteze greşeala, ştiind că în acest timp ei s-ar fi ridicat de la masă şi s-ar fi întors la noile lor biciclete. Ştia prea bine că Andy nu uita niciodată şunca. Prepararea mesei nu era punctul ei forte, dar nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost. Era un medic eminent, dar nu excela ca gospodină.

După micul-dejun, s-au întors în sufragerie şi Andy a aprins luminiţele din pomul de Crăciun. îl decorase împreună cu Aden şi Ryan. Stephanie promisese că va ajunge la timp pentru asta, dar fusese nevoită să stea până târziu la muncă'în acea noapte, pentru un pacient cu un traumatism grav la cap . Toţi trei pregătiseră şi căsuţe din turtă dulce şi ea ajunsese la spartul târgului.

Stephanie le explica în permanenţă băieţilor că a avut de lucru şi-şi cerea scuze pentru evenimentele pe care le rata.

Cu o seară înainte, în Ajunul Crăciunului, luaseră cina la părinţii ei, în Marin, împreună cu sora ei şi cu copiii acesteia, iar în această seară mergeau la mama lui Andy, în Orinda, East Bay. Băieţii pedalau cu viteză, gonind în cerc prin sufragerie, trecând periculos de aproape pe lângă pomul de Crăciun. Stephanie a pus muzică de Crăciun de la laptopul ei. Ea şi Andy erau epuizaţi, după ce pregătiseră totul cu o noapte în urmă: el a scris scrisori de la Moş Crăciun către băieţi, în timp ce ea a pus afară lapte cu prăjiturele şi morcovi pentru reni, după care a luat câte o muşcătură din fiecare. împreună au reuşit să termine tot ce era de făcut.

Stephanie i-a lăsat să se joace cu noile jucării până la prânz, după care i-a ajutat să-şi ducă toate cadourile în cameră. Andy a făcut duş şi s-a îmbrăcat, în timp ce ea avea grijă de băieţi. A zâmbit când l-a văzut într-un pulover negru şi jeans, cu părul blond, de culoarea nisipului, şi ochii albaştri. Era un tip grozav şi Stephanie fusese invidiată de toate prietenele când s-au căsătorit. Jucase fotbal un an la UCLA,

dar a ieşit din echipă, în urma unei răni la genunchi. Avea în continuare umerii lăţi şi talia fină şi încerca să ajungă la sală în fiecare zi în care Aden şi Ryan erau la şcoală. A sărutat-o şi au intrat pentru câteva minute în camera lor. Până acum ziua fusese un succes şi băieţii erau încântaţi de cadouri.

— Mama abia aşteaptă să ne vadă în seara asta. Sper să nu fii din nou chemată, spuse Andy, cu o ameninţare în ochi.

— Şi eu.

Nu avusese încotro: fusese nevoită să se înscrie; în fiecare an, cu toţii trebuiau să fie de gardă cu ocazia unor sărbători. Dar, cu puţin noroc, Urgenţele şi Secţia de traumatologie puteau să se ocupe de orice situaţie s-ar fi ivit fără să apeleze la ea. Dacă însă era chemată, nu putea face nimic. Trebuia să meargă. Intenţiona să-i îmbrace pe Aden şi pe Ryan în costumele de catifea asortate, cu mici papioane roşii, pe care le cumpărase soacra ei. Stephanie îi promisese lui Andy că de Crăciun vor purta costumele, pentru mama lui.

Andy a făcut sendvişuri pentru prânz şi, după aceea, în timp ce băieţii se jucau în camera lor, au stat întinşi în pat o jumătate de oră, relaxându-se şi vorbind, până ce copiii au intrat în cameră ca să vadă ce fac părinţii. Andy s-a oferit să le pună un film şi s-a întors după câteva minute, în timp ce Stephanie stătea întinsă în halat şi moţăia. Era plăcut că pentru câteva ore nu era nevoită să fie undeva sau să facă ceva. în acea noapte urma să poarte o rochie nouă de catifea neagră, dar era prea devreme ca să se îmbrace. Intenţionau să plece de acasă la ora cinci şi să ajungă la mama lui la şase, încât sa facă faţă traficului de pe pod. Andy era copil unic la părinţi şi mama lui, rămasă văduvă, se bucura să-şi vadă fiul şi nepoţii. Stephanie nu o văzuse de două luni, deoarece lucrase de Ziua Recunoştinţei, iar Andy şi băieţii o vizitaseră fără ea. Ştia că soacra ei nu înţelesese niciodată de ce nu-şi putea lua liber de sărbătorile importante. Dar nu putea, cu atât mai mult cu cât visul ei era să devină şefa de secţie. Erau sacrificii pe care trebuia să le facă. Concurenţa pentru posturile importante era

acerbă. La UCSF erau o mulţime de medici competenţi. Ea era doar unu) dintre ei, însă hotărâtă să ajungă în vârf.

I-a îmbrăcat mai întâi pc Ryan şi pe Aden şi i-a lăsat cu Andy, cât a mers să facă duş şi să se îmbrace. Şi-a aranjat părul lung şi blond într-un coc îngrijit, aşezat pe ceafă, şi s-a machiat, pentru asta având arareori timp. A încălţat pantofi cu toc înalt şi şi-a pus cercei de aur, zâmbind la vederea soţului ei în pantaloni şi un blazer, în timp ce băieţii purtau costumele de catifea neagră.

Când a intrat în cameră, a simţit telefonul vibrând în poşeta de sub braţ şi s-a rugat să nu fie un apel de la spital. L-a scos din geantă, l-a privit şi a văzut codul familiar, 911, şi numărul de telefon al unităţii de traumatologie. A răspuns imediat, în timp ce Andy îi privea fix chipul şi asculta replicile ei din conversaţia telefonică. A dat instrucţiuni rapide de a fi chemat neurochirurgul de gardă şi a spus că va fi acolo în cincisprezece minute. Andy a rămas cu gura căscată. Era legea lui Murphy – în clipa în care încercau să ajungă undeva, ea era de gardă sau era chemată la spital. Mergea singur la mai mult de jumătate din angajamentele lor sociale. Era obişnuit cu asta, dar nu-i plăcea. Şi ştia că mama lui va fi supărată dacă Stephanie nu este prezentă în seara de Crăciun. Era o seară sfântă pentru ea, precum şi pentru el. Soacra ura faptul că Stephanie era obligată să muncească în zilele de sărbătoare.

— Ce să-i spun mamei? întrebă el, vizibil iritat, de parcă ar fi fost prima dată când se întâmpla, nu a suta oară.

Lui Stephanie i se părea că ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum, nu să o ia personal, şi să fie în stare să-i explice mamei lui absenţa ei, fără să se facă o dramă din asta.

— întotdeauna, cel mai bine e să spui adevărul: că sunt de gardă şi că trebuie să merg la spital. Şi te rog să îi spui că îmi pare foarte rău că nu sunt acolo în această noapte.

Era sinceră, dar o agasa că Andy făcea o problemă din asta în faţa băieţilor şi că Aden şi Ryan simţeau tensiunea dintre ei.

— Ea nu înţelege de ce te înscrii voluntar să fii de gardă în zile ca aceasta, spuse el, dar fără să adauge că nici el nu pricepea. De ce nu pot face asta oamenii care nu au copii?

— Toţi o facem. îu fiecare secţie se aşteaptă ca medicii sa se înscrie voluntari. Iar Traumatologia şi Urgenţele sunt deosebit de solicitate în nopţi ca aceasta.

Tatăl ei era obstetrician şi mama sa nu făcuse niciodată caz din asta. 1 se părea nedrept faţă de ea că Andy se supăra. Ea însăşi a înţeles pe măsură ce creştea. Erau lucruri pe care tatăl ei le rata, în mod inevitabil, când lucra şi totuşi nimeni nu se plângea de asta. De ce stăteau lucrurile altfel în ceea ce o privea?

I-a condus şi l-a aşezat pe Ryan în scaunul lui de maşină, în timp ce Andy l-a urcat pe Aden, pentru călătoria până la Orinda. Andy a privit-o supărat, fără să rostească un cuvânt, în timp ce ea stătea în faţa casei şi el ieşea de pe alee. A fluturat mâna spre ei, după care a intrat în casă, a dezbrăcat rochia cea nouă, de catifea neagră, şi a pus-o pe umeraş, a îmbrăcat o pereche de jeans, un pulover, şi-a vârât picioarele în saboţi şi şi-a pus halatul alb, cu numele ei brodat pe el. Şnurul de nailon cu ecusonul îi atârna la gât. Apoi a apucat geanta, a intrat în maşină şi a condus până la spitalul din centru, în Mission Bay.

— Crăciun fericit! şi-a spus cu voce tare.

Era deja cu mintea la muncă; ştia că la asta se pricepe cel mai bine şi, de fiecare dată, era un sentiment reconfortant. îşi iubea soţul şi copiii, dar locul ei era la spital şi acolo se simţea cel mai bine.

La Centrul Medical Alta Bates Summit din Oakland, Thomas Wylie se afla înconjurat de o mulţime de femei, la recepţia de la Urgenţe, stârnind o explozie de râsete, ca un snop de baloane ridicându-se în aer. Erau cel puţin şase când a început să le povestească despre perioada lui de pregătire din Chicago, cum a trăiţ apoi un an în Irlanda sau cum s-a

înscris voluntar să meargă în Zimbabwe. Avea un milion de poveşti de spus. Dusese o viaţă colorată şi avea o carieră interesantă, precum şi nenumărate poveşti de spus, deşi probabil că jumătate dintre ele nici nu erau adevărate. Tom Wylie ştia însă cum să le facă pe asistente să râdă. Se spunea că se culcase cu jumătate din personalul medical feminin din spital, un alt lucru care, probabil, nu era adevărat, dar era uşor de crezut. Era frumos ca un star de cinema şi, la patruzeci şi trei de ani, părea cu zece ani mai tânăr decât era – emana un aer adolescentin. îşi luase licenţa la Yale, terminase Medicina la Universitatea din Chicago, iar rezidenţiatul, la UCLA. O vreme fusese manechin, ca să întâlnească fotomodele, şi ajunsese cu totul întâmplător în Oakland, tocmai când aveau nevoie de mai mulţi doctori. A dat examen pentru un post de doctor în cadrul Secţiei de traumatologie de la Alta Bates şi a reuşit. Alta Bates era cel mai mare centru medical particular din East Bay. Tom Wylie lucra în campusul Summit din Oakland.

îi plăcea să spună că în străfundul inimii e un nomad, fără să aibă nicăieri rădăcini, şi nu vorbea niciodată despre copilăria sa. Un seducător viclean, recunoştea că nu avusese vreodată o relaţie serioasă pe termen lung şi nici nu dorea să aibă. Dacă o femeie avea gânduri prea serioase cu el, dispărea imediat. Nu avea niciun chef să se însoare. Era fermecător, fabulos în pat, după cum se zvonea, şi nu putea rezista tentaţiei de a curta aproape orice femeie îi ieşea în cale. De obicei rămânea prieten cu cele cu care se culcase. îi plăcea să spună că sunt pasiunea lui – era un colecţionar.

Deşi fără voia lor, şi colegii bărbaţi îl plăceau. Era nonconformist şi amuzant şi, în pofida stilului său aparent superficial, un medic excelent şi un om pe care era bine să-l ai în preajmă într-o situaţie de criză. îşi lua în serios doar cariera de medic. Când venea vorba de femei, era clovnul clasei şi un donjuan. Era greu să nu-ţi placă un astfel de om. Deşi unele dintre asistentele mai vârstnice, mai conservatoare, îl dezaprobau, de cele mai multe ori le fermeca şi pe ele. Fără

îndoială, era frumos şi versat în flirturi.

Într-un final au mai rămas să-l asculte trei asistente, într-o clipă de răgaz la Urgenţe. Pe Tom nu-l deranja să lucreze în ziua de Crăciun, ceea ce şi făcea adesea. Nu avea unde să petreacă această zi, nici familie, aşa că se înscria voluntar în zilele de sărbătoare importante şi-i ajuta pe medicii căsătoriţi să poată sta acasă cu copiii. în ultimele două ore fusese linişte la Urgenţe.

— Toţi trebuie să fie acasă, deschizând cadouri, spuse Tom aruncând o privire spre una dintre asistentele mai tinere. Dacă nu ai fi atât de tânără şi de frumoasă, te-aş invita la mine acasă, să ne jucăm, dar tatăl sau iubitul tău, probabil, m-ar împuşca, o provocă el, iar ea râse.

Avea douăzeci şi unu de ani şi tocmai absolvise şcoala de asistente în iunie. Tom Wylie era atras de femei de toate vârstele. Credea că toate merită cucerite şi rata lui de succes era uimitoare.

Ironiile au încetat de îndată ce un băiat de şase ani a fost adus cu elicopterul, de la locul unui accident auto, în stare de inconştienţă. Mama şi sora lui decedaseră, iar tatăl era în stare gravă şi fusese dus la chirurgie, în timp ce Tom s-a îndreptat spre echipa de la Traumatologie, pentru a-l examina pe băiat. A chemat imediat un neurochirurg pediatric şi a asistat la o operaţie care a durat trei ore. Starea copilului a rămas critică, dar era stabilă după operaţie şi Tom a anunţat asistentele că va petrece noaptea în spital, pentru a-l ţine sub observaţie pe băiat. A urcat la etaj, ca să-l asigure pe tatăl copilului de starea acestuia, dar a descoperit că tatăl era încă în operaţie. în prima oră, Tom a verificat starea băieţelului la fiecare cincisprezece minute, apoi a mers sa adauge câteva observaţii pe fişă, zâmbindu-i uneia dintre asistentele mai vârstnice. Aceasta era obişnuită cu stilul lui eclectic: bufon când era printre femei, dar şi medic serios, extrem de atent, când pacienţii aveau nevoie de el.

— Cred că ar trebui să vii acasă cu mine, când ieşim din

tură, îi şopti cl asistentei, iar ea îi zâmbi ironic.

— E de-ajuns sa spui, oricând, îi şopti la rându-i, râzând, iar el o sărută pe obraz.

— Slavă Domnului că cineva mă mai vrea pe aici, spuse el şi-şi îndreptă atenţia spre fişă, uşurat că de-acum era destul de sigur că băiatul va supravieţui.

Neurochirurgul pediatric îşi făcuse treaba bine, reducând presiunea asupra creierului copilului fără a provoca daune suplimentare, aceasta fiind o procedură delicată.

Tom Wylie era o combinaţie ciudată: când practicant sârguincios al medicinei, când vânător de fuste. Era un bărbat frumos, pe care nicio femeie nu ar fi avut vreodată vreo şansă să-l prindă. Stilul lui dezinvolt îl ajuta să obţină orice femeie şi-ar fi dorit, dar niciodată o relaţie care să dureze. în afară de povestioarele amuzante, nu împărtăşea nicio informaţie personală din trecutul lui. Femeile care se întâlniseră cu el ştiau la fel de puţin despre el ca toţi ceilalţi. Spunea adesea că mariajul îi pare un coşmar şi că preferă viaţa de bufet, decât pe cea de meniu fix, seară de seară. Unii dintre doctorii însuraţi cu care lucra bănuiau că e posibil să aibă dreptate.

Majoritatea se bucurau să lucreze cu el. Tom relaxa atmosfera într-un loc unde, altminteri, uneori, munca era foarte grea, iar aptitudinile sale medicale erau, de asemenea, impresionante. Era dedicat – era evident cât de mult îşi preţuia munca.

Wendy Jones petrecea Ajunul şi ziua Crăciunului la fel cum o făcuse în ultimii şase ani: singură. Pe lângă asta, iubea un bărbat însurat. Ştia că aşa va ii când s-a îndrăgostit de Jeffrey Hunter, cunoscutul chirurg cardiac de la Centrul Medical al Universităţii Stanford, unde ea lucra în cadrul programului de îngrijire critică posttraumatică pentru pacienţi adulţi şi copii care suferiseră traume. îl întâlnise la spital, când unul dintre pacienţii lui venise la centrul de traumatologie în timp ce ea era de gardă. Se îndrăgostise nebuneşte de el din

prima clipă în care l-a văzut şi el a sunat-o a doua zi. Jeff era atât de sclipitor, încât totul la el părea seducător şi a fost flatată când a sunat-o.

Deşi ştia că era însurat, Wendy ieşise cu el la prânz, ezitantă. Jeff i-a spus că mariajul lui e ca inexistent de ani buni şi că intenţiona să divorţeze. După cum îi spusese, soţia lui, Jane, se săturase sa fie soţie de chirurg, practic, se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată înainte, căruia îi păsa mai mult de munca lui şi de pacienţi decât de ea sau de copiii lor. Aveau patru şi Jeff recunoscuse că era un soţ şi un tată absent. Munca lui era extrem de solicitantă, specialitatea lui fiind transplantul de cord. Nu putea renunţa din- tr-odată la tot şi să se grăbească la un meci de fotbal al şcolii sau la un dineu. Munca lui era prioritară. Spunea că el şi soţia lui duceau vieţi separate şi intenţiona sa pună capăt mariajului la sfârşitul anului. Wendy îl crezuse şi, privind retrospectiv, avea impresia că şi el crezuse ceea ce spunea. Dar, după şase luni de relaţie, soţia lui l-a convins că copiii lor sunt încă prea miei ca să divorţeze şi ajunseseră să se înţeleagă mai bine. Şi Wendy a rămas lângă el. începând din acel moment, ea a înţeles că nu va fi uşor.

Şase ani mai târziu, Jeff era în continuare însurat. Cel mai mic copil al lui avea unsprezece ani, cel mai mare plecase de curând la colegiu. A asigurat-o pe Wendy că în momentul în care mezinul va intra la liceu, ar fi împăcat să-şi părăsească familia. Mai erau doar trei ani, dar Wendy se întreba dacă va divorţa înainte de asta sau deloc. Ea îşi promisese de o sută de ori să încheie aventura, dar nu o făcuse; el o convingea de fiecare dată. Argumentele erau foarte persuasive. Şi, în plus, se iubeau.

Se potriveau unul cu celălalt. Erau amândoi medici şi absolvenţi la Harvard. Activităţile profesionale erau la fel de stresante, lucrau la fel de mult sub presiune. Bărbaţii cu care ieşise înainte se plângeau de faptul că era foarte dedicată

muncii ei. Jeff o înţelegea întotdeauna. Ea făcuse rezidenţiatul la Mass General, după ce îşi luase diploma şi doctoratul la Harvard, iar apoi i se oferise un post extraordinar la Stanford, deci aveau aceeaşi traiectorie profesională. Soţia lui Jeff era fiica unui chirurg extrem de respectat, dar afirmase că nu vrea să calce pe urmele mamei ei, care avusese un soţ absent, care nu era niciodată prin preajmă şi abia dacă îşi cunoştea proprii copii. Şi totuşi exact asta făcea şi făcuse de când se căsătorise.

Wendy se întreba, adesea, dacă Jeff îi făcea aceleaşi promisiuni vane şi soţiei lui, dar lucrurile nu s-au schimbat niciodată. El muncea prea mult şi avea prea mulţi pacienţi pentru a fi mai atent faţă de oricare dintre ele. Principala lui responsabilitate era faţă de pacienţi, mai mare decât faţă de oricare dintre femeile din viaţa lui. Jeff era în weekenduri acasă şi încerca să petreacă timp cu copiii. Mergea cu familia în vacanţă şi în nopţile de miercuri era la Wendy, când avea timp şi când aceasta nu lucra. Din când în când, petrecea o oră cu ea în drumul spre casă şi uneori venea pe neaşteptate. Ea se bucura de timpul petrecut cu el, de discuţiile lor şi de viaţa lor sexuală, lucruri care o făceau sa se îndrăgostească şi mai tare de el, dar în ultimii ani el nu mai menţionase că se vor căsători sau că-şi va părăsi soţia. Nici ea nu a mai deschis subiectul. De sărbători, precum Crăciunul, îşi dădea seama cât de puţin avea parte de el: doar în nopţile de miercuri, când erau amândoi liberi, şi câte o oră din când în când. Jeff compartimenta totul în viaţa lui şi o pusese într-o cutiuţă, unde se aştepta ca ea să stea.

în ultimii ani, Wendy observase lucrurile pe care nu le mai făcea pentru că nu le puteau face împreună: mersul la concerte, operă, balet. Dacă suna el şi voia sa treacă pe la ea? Nu voia să rateze vreo vizită, pe motiv că nu era acasă. Iubea muzeele, dar încetase să le mai viziteze. Nu se mai întâlnea cu prietenele ei, pentru că aveau soţi şi copii, iar ea era amanta unui bărbat însurat şi-i era ruşine.

De şase ani, respecta regulile lui. Avea treizeci şi şase de

ani, o carieră şi o noapte pe săptămână cu un bărbat care aparţinea alteia. Munca o împlinea, dar restul vieţii nu. Se simţea ca o maşină pe care Jeff o scotea din garaj numai la ocazii speciale. Voia să împărtăşească mult mai multe cu el şi nu putea. în programul stabilit nu existau nici weekenduri, nici vacanţe. Şi în fiecare an de Crăciun, Wendy se gândea ce proastă e, când adevărul o izbea iar drept în faţă. Chiar dacă-şi promisese să-l părăsească, ştia de-acum că nu o va face. Când sărbătorile se terminau, avea să se întoarcă la nopţile lor săptămânale împreună, sperând în tăcere că se va schimba ceva. Nu voia să tulbure apele şi să-l piardă. Trăia mulţumindu-se cu firimituri, pretinzând că e suficient.

în ochii săi, nimeni nu se compara cu el, nimeni nu era la fel de inteligent, de capabil şi nimeni nu-i plăcea la fel de mult. Jeff era o capcană în care căzuse şi din care nu putea ieşi; de fapt, nici măcar nu-şi dorea să o facă. Primise de la el un mesaj scurt, cu o noapte în urmă, în Ajunul Crăciunului: „Mă gândesc la tine, te iubesc, J." Şi acum era cu soţia şi copiii, în timp ce ea era singură în casa ei din Palo Alto, întrebându-se ce să facă. încetul cu încetul, Wendy renunţase la tot pentru el şi acum tot ce mai avea erau cariera şi o întâlnire în noaptea de miercuri.

Fusese cea mai bună din grupa ei la Facultatea de Medicină de la Harvard şi absolvise *cum laude.* Dar mai conta? Era în formă bună, o femeie minionă, frumoasă şi suplă, cu părul întunecat şi ochi albaştri adânci. Avea o carieră de succes la Stanford, dar toate deciziile pe care le lua erau influenţate de relaţia ei cu Jeff. Nu accepta invitaţii, gândindu-se că el ar putea dori să treacă pe la ea în drum spre casă, fără să sune mai întâi, şi nu voia să rateze nicio clipă împreună cu el. Nopţile lor de miercuri erau sacre pentru ea, iar Jeff încerca pe cât putea să nu lipsească niciodată. Dar trebuia să se mulţumeaască cu timpul limitat care-i era alocat. Jeff stabilea întotdeauna limite ferme şi totul se întâmpla în termenii lui. îşi controla lumea lui, dar şi pe a ei. Wendy nu avea permisiunea să-l sune vreodată sau să-i trimită mesaje decât în orele

petrecute la muncă. Se întreba, adesea, ce s-ar întâmpla dacă ar avea o urgenţă şi ar avea nevoie să dea de el. Niciodată însă nu era cazul. Wendy se ura pentru cât de dispusă era să renunţe la viaţa ei şi pentru cât de puţin aştepta în schimb.

Anul acesta, nu împodobise bradul. Nu avea niciun rost, de vreme ce el nu venea, iar asta ar fi întristat-o. A încercat să ignore cu totul sărbătorile. Primise în dar de la Jeff o brăţară fixă, îngustă, cu diamante de la Cartier, pe care o purta, dar ar fi vândut-o pe aceasta şi tot ce avea în schimbul unui Crăciun petrecut cu el. Se gândea numai la el şi, în timp ce stătea singură, continua să şi-l imagineze împreună cu soţia şi copiii. La treizeci şi şapte

de ani, ştia că renunţă la şansa de a avea copii şi se vedea alături de el la patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani. Ştia că, anul următor, de Crăciun totul va fi la fel. Nu-l putea părăsi, pentru că era dependentă de el – Jeff se baza pe asta. Situaţia pe care o creaseră era foarte convenabilă pentru el, deşi mult mai puţin pentru ea.

Ea era de gardă zi şi noapte de Crăciun, dar telefonul nu sunase. Era clar că situaţia e calmă la Urgenţe. Nu fuseseră aduse cazuri de traumatisme severă, pentru că, altfel, ar fi chemat-o. Astfel că îşi petrecea timpul ascultând colinde de Crăciun, care o deprimau, şi gân- dindu-se la Jeff. Era cu el de şase ani şi viitorul era în ceaţă. Şi Wendy ştia, la fel ca în fiecare an, că nimic nu avea să se schimbe. Era la mâna lui.

Capitolul doi

Tom Wylie era în sala de mese a doctorilor de la Alta Bates, bea o ceaşcă de cafea şi sporovăia cu unul dintre anestezişti, când a văzut pe ecranul televizorului, în spatele celuilalt doctor, o clădire izbucnind în flăcări. Cineva oprise sonorul, iar el privi fix ecranul timp de un minut, întrebându-se unde era incendiul, când pe bur- tieră a apărut numele unui hotel de pe Market Street din San Francisco. A luat de pe masă telecomanda şi a repomit sonorul. înregistrările arătau că Market Street era închisă traficului, pretutindeni zărindu-se autospeciale de pompieri, clienţi cazaţi la hotel rătăcind de colo- colo, într-o zonă izolată, situată la distanţă de jumătate de bloc, pompieri intrând în goană pe lângă ei în hotel. Scările înalte fuseseră sprijinite de clădire şi pompierii intrau pe ferestrele de la mai multe etaje. Era o alarmă de incendiu de gradul cinci şi la faţa locului erau două sute de pompieri. Reporterul anunţa că mai mulţi clienţi ai hotelului primeau îngrijiri medicale, după ce inhalaseră fum, şi că doi pompieri fuseseră răniţi. Ţinând seama de spaţioasele săli de conferinţe şi vasta sală de bal, destinată organizării nunţilor, reporterul estima că în hotel erau două mii de oaspeţi şi mai multe sute de angajaţi. Apoi au văzut pe ecran cum ferestrele de sub etajul unde izbucnise incendiul au explodat.

Un minut, în încăpere s-a lăsat tăcerea, după care Tom a comentat:

— Se pare că vom avea un val de pacienţi în noaptea

asta.

Pe primii îi vor trimite la Spitalul General din San Francisco şi la Centrul pentru Arşi „Saint Francis”, răspunse anestezistul, în timp ce continuau să privească la ştiri focul scăpat de sub control.

Mai mulţi doctori şi câteva asistente au intrat în încăpere, ca sa vadă şi ei ce se întâmplă. Tom şi-a aruncat ceaşca de carton în coşul de gunoi şi s-a dus să-şi verifice iar tânărul pacient. Băiatul era în continuare puternic sedat, dar evoluţia lui era bună şi Tom era mulţumit. S-a întors cinci minute mai târziu. A urmărit iar ştirile despre incendiu şi a văzut sosind un şir de ambulanţe, medicii de pe ambulanţe grăbindu-se să ajungă la faţa locului pentru a discuta cu poliţia.

— E un foc al naibii de mare, a spus Tom sobru, în timp ce crainicul afirma că era posibil ca luminiţele din unii pomi de Crăciun să ii provocat incendiul, dar că nu era încă exclus să fie vorba de o mână criminală. Două etaje erau în flăcări. Se puteau auzi exploziile în fundal, în timp ce ferestrele continuau să se spargă şi focul se întindea la alte etaje. Hotelul fusese evacuat imediat, iar acum la locul faptei erau mai multe unităţi suplimentare de pompieri.

Doctorii de la Urgenţe discutau, încercând să ghicească dacă unii dintre răniţi urmau să fie trimişi la East Bay. Consensul a fost că vor trimite oamenii mai întâi la spitalele orăşeneşti, dar că era destul de probabil ca şi ei, la Alta Bates, să primească câteva victime. Tom a mers să-i spună asistentei-şefe de la Urgenţe şi să verifice stocurile necesare în astfel de cazuri. Voia sa fie totul pregătit pentru primirea victimelor cu arsuri grave, care puteau fi aduse cu elicopterul. Orice era posibil şi trebuia să fie sigur că sunt pregătiţi. Lucrurile deveniseră serioase acum.

Era ora cinci după-amiaza şi străzile erau deja întunecate. Pe Market Street erau fixate proiectoare şi din furtunuri de mare capacitate stropeau cu apă, fără să

domolească focul însă.

La Spitalul General din San Francisco, Bill Browning şi echipa lui urmăreau aceeaşi transmisiune. Acesta îi expediase pe toţi să verifice stocurile şi le pusese pe asistentele de la recepţie să-i cheme prin mesaje pe toţi medicii care erau de gardă în acea noapte. Voia să aibă efectivul de medici complet la sediu, ca să se ocupe de toate victimele rănite care suferiseră arsuri, pe care poliţia urma să le trimită. Spitalul General era în prima linie şi în mai puţin de o oră erau cu toţii la datorie şi totul era pregătit, în timp ce personalul de la Urgenţe se îmbulzea în jurul televizoarelor. Incendiul se agravase şi acum cuprinsese şase etaje; scările erau instalate pe tot frontul hotelului. Veniseră pompieri din Marin şi din East Bay ca să se alăture forţelor din oraş. întreaga Market Street fusese închisă, fumul de la incendiu făcea aerul să fie înăbuşitor şi clienţii uluiţi ai hotelului se retrăseseră cu un bloc mai în spate. Reporterul spunea că pe stradă se simte o căldură puternică.

— Câţi crezi că putem prelua? îl întrebă Bill pe unul dintre doctorii care intraseră.

Aveau două sute optzeci şi patru de paturi în clădirea nouă şi în acea noapte nu erau ocupate toate.

— Cu uşurinţă şaizeci. Aproape o sută, dacă suntem nevoiţi.

Făcuseră recent un exerciţiu în caz de atac terorist, care le-ar fi de folos pentru tratarea unui număr mare de victime. Bill a mers să ia legătura cu persoana de contact de la departamentul de poliţie, ca să-i spună cam câţi răniţi puteau îngriji, încât pe ceilalţi să înceapă să-i trimită la UCSF.

— Vă trimitem douăzeci acum, majoritatea fiind clienţi mai vârstnici ai hotelului şi suferind de intoxicaţie cu fum. Tratăm rănile minore într-o unitate medicală mobilă pe care am instalat-o. Tipii de la Departamentul de Gestionare a Urgenţelor sunt aici, chiar acum fac triajul. Pregătiţi-vă. Vom

avea o noapte agitată. Tocmai au trimis douăzeci de pompieri la „Saint Francis”.

..Saint Francis” avea cea mai bună unitate de tratare a arşilor din oraş, iar Bill era sigur că şi ei erau pregătiţi.

Când a izbucnit incendiul, Stephanie tocmai ajunsese la UCSF şi, după ce a examinat cei trei pacienţi pentru care fusese chemată, s-a alăturat celorlalţi care se uitau la TV. La ora cinci şi treizeci de minute au văzut primele ambulanţe părăsind locul incendiului.

Zece minute mai târziu, soseau la Spitalul General, aducând primele cazuri de intoxicaţie cu fum şi o femeie însărcinată care intrase în travaliu, pe care Bill a trimis-o să nască. Avea un atac de panică şi era îngrijorată pentru copil.

Apoi au venit şi altele, aducând pacienţi cu răni minore, inclusiv un client al hotelului care suferise o fractură la picior când a căzut pe scări în timpul evacuării. Au urmat opt pompieri cu arsuri grave. Bill făcea triajul la intrarea ambulanţelor, iar paramedicii îi aduceau pe răniţi pe tărgi – victime cu funingine pe feţe, unele dintre ele gâfâind încă. Paturile s-au ocupat mai rapid decât se aşteptase Bill, aşa că a sunat iar persoana de contact de la poliţie, rugând-o să trimită grupul următor la UCSF, încât Spitalul General să se poată organiza şi să se ocupe de victimele cu arsuri.

Aşadar, ambulanţele s-au îndreptat spre UCSF. Stephanie a făcut triajul împreună cu alţi doi medici traumatologi: două atacuri de cord, alţi pompieri răniţi, câţiva copii cu părinţii – şi focul nu fusese încă stins. La TV se spunea că pagubele sunt estimate la o sută de milioane de dolari, inclusiv distrugerea structurii clădirii. Pe lângă asta, doi dintre pompieri muriseră deja în incendiu, unul fiind un novice, de douăzeci şi patru de ani, iar celălalt, un pompier veteran care rămăsese prins în clădire. Era scena unui carnagiu major. în acelaşi timp, autorităţile trimiteau ambulanţe şi la Alta Bates. Altă duzină de victime au ajuns la unitatea de traumatologie de la Stanford cu elicopterul.

Acolo, Wendy era deja prezentă şi fusese chemată întreaga echipă atât de la Urgenţe, cât şi de la Traumatologie.

De-acum ştirile vorbeau despre cel mai grav incendiu din istoria oraşului de la cutremurul din 1906. Până la opt seara, clienţii care nu fuseseră răniţi au fost cazaţi la alte hoteluri, inclusiv în sălile de bal sau de conferinţă ale acestora, unde aveau la dispoziţie alimente şi paturi. Toţi se ofereau să ajute cu tot ce puteau. Centrul de operaţiuni de urgenţă, condus de Departamentul de Gestionare a Urgenţelor, conlucra strâns cu poliţia şi cu pompierii.

La două dimineaţa, au reuşit să împiedice focul să se mai extindă şi s-a considerat că incendiul s-a limitat la hotel, deşi nu era încă sub control deplin. Fiecare spital avea pacienţi pe tărgi în holuri şi fuseseră aduse mai multe asistente ca să ajute. Era un dezastru de proporţii majore. Primarul şi guvernatorul inspectau situaţia la faţa locului şi se pregăteau să viziteze victimele din spitale mai târziu în acea zi.

în jurul orei opt dimineaţa, treizeci şi şapte de clienţi ai hotelului decedaseră din cauza arsurilor şi a fumului inhalat, iar nouă pompieri rămăseseră captivi în clădire. Alţi patruzeci de pompieri şi peste o sută de clienţi fuseseră răniţi. Evacuarea se desfăşurase corespunzător, dar panica făcuse multe victime. Market Street arăta de parcă fusese lovită de o bombă. Până să poată fi controlat, focul cuprinsese rapid un magazin universal situat imediat lângă hotel.

Stephanie a ajuns acasă abia a doua zi după incendiu, la două dimineaţa. Halatul i se înnegrise de la cenuşă şi funingine şi arăta epuizată. Toată noaptea, Andy urmărise la televizor desfăşurarea incendiului, iar la două dimineaţa Stephanie îi trimisese un mesaj în care-i spunea că secţia lor de urgenţe e depăşită de situaţie. Toate spitalele din oraş primiseră victime şi până şi medicii care nu erau de gardă şi

din alte departamente veniseră să ajute.

— Cât de rău e la UCSF? a întrebat Andy cu interes, în timp ce ea stătea, obosită, pe un scaun, mulţumită că băieţii dormeau. Era murdară şi epuizată – nu închisese un ochi toata noaptea.

— Ca la război.

Hotelul fusese, practic, distrus de incendiu.

— A fost ca în exerciţiile în caz de terorism pe care ni le-au descris, dar mai rău. Pompierii au fost cei mai afectaţi.

Aceştia se luptaseră timp de cincisprezece ore cu focul şi mulţi alţii aveau să mai vină la faţa locului în zilele următoare, ca să se asigure că incendiul a fost stins cu adevărat. Tot nu ştiau dacă este vorba de o mână criminală sau nu. Stephanie spera că nu – dacă focul ar fi fost pus de cineva, situaţia ar fi fost infinit mai gravă. Câteva minute mai târziu s-a dus să facă o baie şi după aceea s-a băgat în pat. Andy a intrat în cameră şi s-a aşezat pe pat. I-a amintit de cina din noaptea precedentă.

— Cum a fost la mama ta? Cu incendiul acesta, oricum ar fi trebuit să merg la spital.

— A fost supărată, dar înţelege că e natura meseriei tale. Doar că nu pricepe de ce trebuie să lucrezi de sărbători, a spus el încetişor.

— Pentru că oamenii se rănesc chiar şi de Crăciun, spuse Stephanie simplu. Noaptea trecută i-au chemat pe toţi. Am ajutat până şi la naşterea a doi copii la Urgenţe. Nu am reuşit să le aducem la timp pe femeile care se ocupă de travaliu şi naştere.

Dar cele mai rele din toate acestea au fost arsurile şi ea ştia că mulţi dintre aceşti pacienţi nu aveau să supravieţuiască. Pompierii fuseseră extraordinar de curajoşi.

Stephanie părea liniştită când a adormit. întreaga unitate de traumatologie şi echipa de la Urgenţe făcuseră

treabă bună. Era mândră că făcea parte dintre ei.

La Alta Bates, Tom Wylie simţea exactla fel. Bill Browningera în continuare în mijlocul agitaţiei. Nu avusese timp să le sune pe Pip şi Alex la miezul nopţii, aşa cum îşi propusese. Făceau în continuare triaj la Spitalul General şi primiseră şi câţiva oameni fără adăpost afectaţi de incendiu: adormiseră pe la uşi care se aflau prea aproape de foc şi fuseseră răniţi de resturile care cădeau. La Stanford, Wendy avea, de asemenea, de lucru până peste cap . Jeff venise la miezul nopţii să dea o mână de ajutor, dar toţi pacienţii cardiaci fuseseră trimişi la Spitalul General şi la UCSF, ca să economisească timp. A vorbit cu Wendy pentru câteva minute, apoi a plecat.

Tom Wylie a ajuns acasă la trei după-amiaza. Pacientul lui în vârstă de şase ani care suferise o operaţie în noaptea precedentă, după accidentul auto, se trezise şi se simţea bine şi veniseră echipe odihnite ca să se ocupe de victimele incendiului. Apartamentul lui era un loc deprimant şi arăta mai bine noaptea, la lumina lumânărilor, decât în timpul zilei, care dezvăluia mobila învechită şi vopseaua scorojită. Nu zăbovise niciodată prea mult cu căutarea unui apartament pe care să-l închirieze şi nu-i păsa unde locuia, atâta timp cât avea un pat mare şi confortabil. A apucat telecomanda şi a pornit televizorul, mai mult din obişnuinţă. îi plăcea să audă o voce în apartament şi se aştepta la mai multe detalii legate de incendiu. DGSU făcuse o treabă fantastică la faţa locului şi în ce priveşte trimiterea pacienţilor la diferitele spitale, iar munca lor era extrem de apreciată de toată lumea. Dar, în locul străzii Market Street, Tom a văzut imagini cu Tumul Eiffel şi cu Champs-Elysees. Era miezul nopţii, data de 26 decembrie acolo, şi pe o burtieră care se derula de-a latul ecranului scria „Terorism la Paris", în timp ce un reporter american descria un carnagiu pe Champs-Elysees. Patru magazine de lux importante şi două complexe cinematografice care prezentau, în principal, filme americane în versiune originală au fost atacate de terorişti, amatorii de filme şi vânzătorii fiind ţinuţi ostatici şi

împuşcaţi, inclusiv copii. Un sinucigaş înarmat cu explozibil aruncase în aer unul dintre magazine şi altul intrase în liftul din Turnul Eiffel, intenţionând să provoace o explozie, dar fusese ucis înainte să poată detona centura pe care o purta.

În total fuseseră ucişi o sută doi oameni şi alţi cincizeci şi trei fuseseră răniţi. A fost cel mai grav atac de acest fel de la cele din noiembrie, din urmă cu patru ani. Era un atac masiv asupra unor oameni paşnici, care-şi făceau cumpărăturile în a doua zi de Crăciun şi profitau de reduceri, mergeau la film şi luau cina pe faimosul Champs-Elysees. Motivele erau de natură politică, dar, oricât de justificate, fuseseră măcelăriţi oameni nevinovaţi, chiar şi copiii mici. Atacurile au avut loc la ora şase după-amiază, înainte de închiderea magazinelor la Paris, şi pe obrajii lui Tom curgeau lacrimi în timp ce privea scenele distrugerii, crimelor în masă şi citea numărul răniţilor. Sirenele urlau în noapte. Dezastrul provocat de incendiul de la hotel părea minor în comparaţie cu nenorocirea prin care trecuse Parisul.

Avuseseră loc acte incredibile de eroism. Erau prezentate înregistrări video cu telefonul mobil, făcute de martori oculari, şi interviuri înlăcrimate date de supravieţuitori. Tragedia era sfâşietoare şi imposibil de înţeles. Ascultând poveştile, văzând dezastrul şi pierderea de vieţi şi auzind cât de mulţi oameni muriseră împuşcaţi şi în urma detonării bombelor, singura concluzie la care putea ajunge un om întreg la minte era că lumea înnebunise.

Capitolul trei

Curăţenia după incendiul de la hotelul de pe Market Street a presupus un efort masiv şi pompierii au răscolit zile în şir prin moloz după indicii legate de cauză. în cele din urmă, au exclus ipoteza că ar fi fost vorba de un act criminal. Cauza a fost o cablare defectuoasă, iar pomii de Crăciun de 4,5 m înălţime de la etajul respectiv alimentaseră focul. într-o zi sau două, cei care aveau răni minore au părăsit spitalele în care fuseseră internaţi. însă alţii au fost nevoiţi să stea mai mult, iar cei cu arsuri severe aveau cale lungă până la însănătoşire. Alţi trei pompieri şi doi clienţi mai vârstnici ai hotelului au murit în primele zile după incendiu. Astfel, până în acel moment decedaseră în total cincizeci şi una de persoane, iar alte optzeci şi şapte erau rănite. A fost nevoie de mai multe zile pentru ca spitalele implicate să revină la funcţionarea normală. După ce pacien- ţii cu leziuni minore au fost externaţi, au continuat să trateze, în principal, victimele cu arsuri. Până în ajunul Anului Nou, totul revenise la normal. Bill Browning şi Tom Wylie lucrau din nou la Spitalul General şi, respectiv, Alta Bates. Wendy Jones era de gardă la Stanford şi Stephanie Lawrence avea o noapte liberă de la UCSF, spre uşurarea soţului şi a ei. în ziua precedentă, amândoi băieţii făcuseră gripă şi Stephanie nu voia să-i lase cu o bonă, aşa că ea şi Andy au petrecut trecerea în noul an acasă. Cel puţin nu trebuia să meargă la serviciu. Au deschis o sticlă de şampanie, după ce băieţii au adormit, şi s-au uitat la filme vechi, în pat. Stephanie lucrase din greu toată săptămâna, aşa că la zece seara somnul a răpus-o. Andy a petrecut singur intrarea în noul an.

La Paris, a fost nevoie de un timp mai îndelungat pentru a restabili ordinea şi a lăsa în urmă groaza provocată de atacul sălbatic şi şirul de pierderi tragice. O multitudine de lumânări şi flori au fost depuse de-a lungul bulevardului Champs-Elysees şi, în special, în faţa magazinelor şi cinematografelor unde se desfaşu- rase atacul. Fuseseră ucise peste o sută de persoane. Cu o noapte în urmă, la Notre Dame au fost organizate o liturghie comemorativă aparte şi un priveghi. Imaginile de la TV cu îndoliaţii erau sfâşietoare, oamenii ţinând pancarte cu numele victimelor pe care le cunoşteau. Era aproape imposibil de conceput ideea unor acte de natură politică înfăptuite împotriva unor nevinovaţi, care-şi vedeau de treabă într-o seară de joi. Era un ecou al celor petrecute mai înainte, dar, de această dată, siuaţia era infinit mai rea – fuseseră ucişi mai mulţi oameni, şi nu doar tineri, ci şi copii. Cea mai tânără victimă avea doi ani. în unele cazuri, fuseseră măcelărite familii întregi.

Tom se uita la un reportaj pe această temă şi i se părea că totul e lipsit de sens. în ceea ce-l privea, politica nu justifica niciodată uciderea unor oameni care nu aveau nicio legătură cu revendicările formulate. Se uitase la CNN toată săptămâna şi plângea de fiecare dată când vedea un interviu cu un om care supravieţuise atacului şi care descria cum fuseseră asasinaţi cei din jur. Lui Tom i se părea că e o tragedie nu doar pentru parizieni, ci şi pentru întreaga lume. Grozăvia era împotriva tuturor lucrurilor în care credea şi cărora îşi dedicase viaţa. Petrecuse douăzeci de ani reconstituind trupuri rănite, în timp ce alţii voiau să le distrugă. îşi dorea să existe o cale de a veni în ajutor, dar Franţa era departe şi el nu putea face nimic. Asta îl deprima profund şi urmărea zilnic ultimele ştiri de la locul tragediei.

Toţi făptaşii muriseră împreună cu victimele. Totul părea o pierdere teribilă, iar Tom era copleşit de tristeţe de fiecare dată când se gândea la acest masacru. Povestea eclipsase categoric incendiul de la hotelul din San Francisco,

în fond, doar un accident regretabil. însă în cazul atacurilor de la Paris nu era nimic accidental. Fuseseră atent planificate, executate cu precizie şi absolut intenţionate. Nefericita întâmplare îl făcea să se gândească la ultima dată când fusese acolo, pe când era student la Medicină. Petrecuse acolo o vacanţă de vară împreună cu doi prieteni şi se îndrăgostise de oraş şi de toate fetele pe care le întâlnise.

Atacul din Paris îl îngrijora şi pe Bill Browning. Dacă se puteau întâmpla în capitala franceză, atunci erau posibile şi la Londra; se cutremura de fiecare dată când se gândea la fetele lui, care puteau fi în pericol. A sunat-o pe Athena ca să discute pe acest subiect şi i-a spus să nu le lase o vreme pe fete să meargă la cinematograf sau la evenimente sportive la care se adună multă lume. Ea s-a arătat reticentă, spunând că britanicii sunt mult mai grijulii în ce priveşte securitatea decât francezii, şi a rostit nişte prostii precum că nu poţi trăi în frică şi nu-i poţi lăsa pe terorişti să învingă. Trebuie să-ţi continui viaţa în mod normal şi să le arăţi că nu te temi de ei. Bill s-a opus cu vehemenţă afirmaţiilor ei: i-a spus că e momentul să fie prudenţi şi să nu facă vreo prostie. I-a amintit de bomba de la Harrod's, magazinul universal din Londra, atentat care avusese loc acum câţiva ani, şi de atacurile mai recente. Athena nu a mai vrut să-l asculte, ceea ce l-a făcut să fie şi mai temător după ce a pus jos receptorul.

Oficialii guvernamentali din Franţa şi din toate ţările europene îşi asigurau cetăţenii că serviciile secrete şi agenţiile de informaţii înăspriseră considerabil masurile de securitate, dar alţi politicieni spuneau că, pur şi simplu, nu e adevărat. Nu aveau forţa de muncă necesară pentru aşa ceva şi publicul nu era la curent cu adevărul. În ziua de azi era, de fapt, imposibil să mai protejezi în totalitate vreo naţiune, nici măcar Statele Unite nu reuşeau, deşi maşina de spionaj americană părea să aibă resurse mult mai mari şi personal mult mai numeros la dispoziţie decât majoritatea celorlalte ţări, precum şi metode high-tech mai sofisticate pentru identificarea potenţialelor riscuri. Totuşi părea că nebunii

conduc lumea. Chiar şi în Statele Unite, erau o mulţime de oameni nemulţumiţi, cu tulburări mintale sau nebuni de-a binelea, cu afilieri politice periculoase sau care aveau o problemă cu restul lumii şi ucideau oameni în universităţi, şcoli, restaurante, pe stradă sau în instituţiile guvernamentale, ba uneori chiar şi în biserici. Nimeni nu mai era în afara oricărui pericol sau sută Ia sută protejat, nicăieri în lume. Gândul acesta era tulburător.

Tom Wylie a fost tăcut toată săptămâna după atacurile de la Paris. S-a arătat surprins când directorul spitalului i-a trimis un e-mail cerându-i să se întâlnească. Nu era prima dată când se vedeau, dar nu fusese niciodată chemat în biroul acestuia. Se întreba dacă nu cumva ceva din îngrijirile acordate în noaptea incendiului nu fusese pe placul directorului. Era singura explicaţie la care se putea gândi pentru care să fie chemat în biroul acestuia şi avea o bănuială serioasă că intrase în belele. Sau poate că directorul aflase, în cele din urma, că e un fiistangiu. Sau poate vreo asistentă fusese iritată de flirturile sale şi depusese o plângere. Acţiunile lui erau inofensive şi aleatorii, fiind vorba doar de un joc pentru a atenua tensiunea muncii sale, care era pe viaţă şi pe moarte. Nu-i prea venea să creadă că directorul nu auzise înainte do flirturile lui şi că nu ştia ca le face fără răutate sau intenţii serioase. Poate că îi va da un avertisment mai mult sau mai puţin blând şi îl va certa puţin. Nu-l puteau opri să se culce cu asistentele în timpul liber, dar îi puteau spune să se comporte frumos. Totuşi nimeni nu se plânsese până acum de acţiunile lui.

Tom a intrat în biroul aceluia cu o mină umilă, gândindu-se că asta era cea mai bună atitudine. Când sporovăia cu o mulţime de femei, era numai laudă şi bravadă, dar nu e de glumă când eşti chemat în biroul şefului, aşa că luase o expresie serioasă, în timp ce aştepta să i.se spună ce crimă făptuise şi ce pedeapsă va primi pentru asta.

Câteva minute, directorul a vorbit despre cu totul altceva şi l-a felicitat încă o dată pentru luciditatea şi eficienţa din noaptea incendiului. Mai mulţi dintre oamenii pe care-i ajutase trimiseseră scrisori în care lăudau competenţa şi compasiunea ieşite din comun ale lui Tom din acea noapte. Toate rândurile erau din suflet şi, deşi Tom a întors-o elegant, era foarte înduioşat de reacţiile oamenilor şi surprins să audă cuvintele lor de laudă.

A aşteptat tăcut ca directorul să treacă la subiect. Acesta a început să vorbească despre atacurile de la Paris şi apoi, în cele din urmă, după douăzeci de minute de analiză cumplit de plicticoasă a situaţiei politice din Europa şi din Statele Unite, i-a spus că aveau o oportunitate extraordinară pentru el, o invitaţie, pe care spera ca Tom să o accepte. Tom nu-şi dădea seama dacă e de bine sau de rău.

— O invitaţie la ce? izbucni Tom, nerăbdător şi nemaisuportând aşteptarea; suspansul îl ucidea. Ce invitaţie?

— După cum ştii, oraşele Paris şi San Francisco s-au înfrăţit în mod oficial în urmă cu cincisprezece ani. Şi, în loc să aşteptăm ca liderii noştri neînfricaţi să rezolve problema viitoarelor atacuri şi să găsească soluţii de prevenire şi contracarare a lor, ceea ce oricum s-ar putea să nu fie posibil, Departamentul de Gestionare a Urgenţelor de aici şi instituţia similară franceză, sub coordonarea Ministerului de Interne, propun să trimitem patru dintre cei mai buni traumatologi să le arate francezilor cum reacţionăm aici la incidentele cu victime în masă. Aşadar, invită patru medici traumatologi în Franţa, pentru un schimb de experienţă. Vă vor trata regeşte timp de patru săptămâni. După o scurta pauză, de două săptămâni, patru dintre medicii lor care se ocupă de urgenţe şi oficiali vor veni, la rândul lor, ca oaspeţi ai oraşului nostru, ca să le putem arăta tehnicile pe care le folosim. Singurul exemplu recent de dezastru public pe scara largă pe care l-am avut în Sau Francisco a fost incendiul de la hotel, care nu a fost un act de terorism, dar în ambele cazuri

sunt folosite tehnici similare pentru a gestiona un număr mare de victime şi a coordona simultan mai multe spitale. Din toate rapoartele pe care le-am văzut, ai făcut o treabă eroică, rezistând până la sfârşit în acea noapte, în numele nostru, şi aş vrea să te recomand pentru acest proiect, Tom. Cred că ai fi un membru care ar completa extraordinar echipa din San Francisco şi din schimbul de experienţă ai întotdeauna ceva de învăţat. Nu suntem nici aici scutiţi de atacuri teroriste sau de lunetişti nebuni care pot lua în stăpânire locuri publice. De asemenea, riscul de cutremur care există aici ne forţează, într-un asemenea caz de dezastru natural, sa ne confruntăm cu unele dintre aceste probleme. Cred că omologii noştri francezi au şi ei ceva de învăţat de la noi. Şi patru săptămâni la Paris îmi pare o misiune uşoară. Ce părere ai?

Tom radia în timp ce-l asculta pe director şi realiza ce înseamnă aceasta. Şansa de a reîntâlni franţuzoaice şi de a-şi etala talentele pe plan internaţional îi părea o ocazie fantastică

— Cred că mă pot descurca, spuse Tom zâmbin- du-i. Cred că vom învăţa cu toţii o mulţime de lucruri unii de la alţii.

Se gândea în special la fetele din Franţa pe care spera să le întâlnească. Aspectele sociale ale misiunii păreau şi mai incitante decât cele profesionale, acum că ştia că nu a dat de belea cu marele şef.

— Ne aşteptăm să ne reprezinţi în mod demn, spuse directorul serios, aproape mustrându-l, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile, aşa că Tom şi-a şters zâmbetul de satisfacţie de pe faţă. Este o onoare ca primarul să ne permită să propunem un candidat pentru această misiune. Din ceea ce înţeleg, au fost selectate patru spitale şi suntem foarte bucuroşi să fim unul dintre ele. Unii colegi par să considere că ai fi cel mai bun pentru această treabă. înţeleg că eşti lucid în situaţii de criză şi un lider extraordinar când apar probleme serioase şi nu-ţi laşi niciodată la greu colegii.

Eşti un medic excelent şi la curent cu tehnicile de vârf.

Auzind înalta apreciere din partea conducerii, Tom radia iar.

— Vă mulţumesc, domnule. Nu vă voi dezamăgi, spuse el.

— Dacă aş fi crezut că o vei face, nu ţi-aş fi cerut să mergi. După atacurile recente, vor să pună rapid pe picioare acest proiect. Vei pleca în două săptămâni şi vei sta la Paris o lună. Va fi o problemă pentru tine?

Directorul nu ştia ce fel de obstacole personale i-ar fi putut sta în cale, dar Tom l-a asigurat că nimic nu-l va opri.

— îmi convine, spuse Tom serios.

Cei doi bărbaţi au dat mâna înainte ca Tom să iasă din birou. Acestuia nu-i venea să creadă ce noroc avea: să fie trimis la Paris, într-o delegaţie oficială, călătoria fiind sponsorizată de Departamentul de Gestionare a Urgenţelor şi de instituţia similară din Franţa. Tot ce ştia era că alte trei spitale din San Francisco aveau să fie reprezentate de câte un doctor, dar habar nu avea cine sunt aceştia.

S-a întors la Traumatologie afişând un zâmbet de superioritate. Nu-şi putea ascunde încântarea de pe faţă şi o învârti pe una dintre asistentele mai vârstnice, în timp ce ea râdea uimită, după care o sărută apăsat pe obraz.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea după ce Tom îi dădu drumul.

— Peste şase săptămâni te voi învârti şi-ţi voi vorbi pe franţuzeşte, spuse el, cu o expresie de încântare pe faţă.

— Sună periculos, spuse ea râzând.

— Categoric, pentru franţuzoaicele pe care le voi întâlni. Paris, iată-mă! spuse el misterios, în timp ce apucă o fişă medicală şi se îndreptă spre un cabinet de consultaţii.

Asistenta a râs şi s-a întors la muncă. Tom era un pericol, dar era adorabil şi un medic al naibii de bun, se gândea ea, încercând să ghicească ce vrea bărbatul să spună

de fapt.

La Spitalul General din San Francisco, Bill Browning tocmai auzise acelaşi discurs din partea directorului spitalului şi râdea, de asemenea, cu gura până la urechi. Misiunea propusă suna fascinant şi părea să fie o ocazie extraordinară de a împărtăşi tehnici şi informaţii, dar nu se putea gândi decât la faptul că patru săptămâni la Paris aveau să însemne patru weekenduri pe care le putea petrece cu fetele. Le putea vizita la Londra sau îi putea cere Athenei sa le trimită în Franţa. Cel mai bun cadou pe care i-l putea face cineva era să-i ofere timp cu ele în fiecare săptămână, vreme de o lună, şi abia aştepta!

La Stanford, Wendy a părut şocată un minut, precum şi uşor panicată. Patru săptămâni însemnau un timp îndelungat şi în ultimii şase ani nu fusese plecată mai mult de câteva zile. Nu voia să rateze vreo noapte de miercuri cu Jeff. Gândul de a-l lăsa singur atâta timp o stingherea. Dacă o uita între timp sau descoperea că nopţile petrecute cu ea miercurea nu merită deranjul ori se îndrăgostea din nou de soţia lui sau, mai rău, de altcineva? Wendy nu se putea gândi decât la zicala „ochii care nu se văd se uită” şi nu era sigură că vrea sau că e bine să plece. Era flatată că fusese invitată, dar, când se gândea la relaţia ei, situaţia pe care o avea cu Jeff era nesigură şi i se părea periculos să fie plecată patru săptămâni. Era cât pe ce să refuze, dar apoi s-a decis să aştepte şi să discute despre plecare cu el miercuri seara. Dacă obiecta la plecarea ei la Paris, Wendy avea să refuze elegant. Directorul de la Centrul Medical Stanford a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să o încurajeze să accepte. După părerea lui, Wendy era un membru valoros al echipei şi un reprezentant extraordinar al spitalului Stanford. A spus că va da un răspuns joi.

La sosirea echipei franceze în oraş, urma să aibă loc o recepţie găzduită de primar la sediul primăriei. Totul suna extrem de atrăgător şi chiar incitant pentru Wendy, dar nu şi

dacă l-ar fi pierdut pe Jeff pentru că era plecată patru săptămâni. În timp ce se întorcea în biroul ei de la Secţia de traumatologie, şi-a dat seama că, oricât de deprimantă era situaţia uneori sau cât de incomod era aranjamentul cu Jeff, nu era pregătită să se despartă de el. De fapt, se agăţa de el cu disperare.

La UCSF, şi situaţia lui Stephanie era complicată. A rămas uimită când i-au cerut să reprezinte UCSF, era extrem de flatată şi, pe când terminaseră să-i descrie misiunea, era gata să fugă acasă şi să-şi facă bagajele, înainte să se poată abţine, rosti „da". Dar, în timp ce se întorcea la Traumatologie, simţea cum e cuprinsă de panică. Ce avea să-i spună lui Andy? Cum putea justifica faptul că-i părăsea, pe el şi cei doi băieţi, timp de o lună? Andy avea să se supere, dar acesta era încă un pas spre a-şi atinge scopul de a deveni, într-o bună zi, şefa secţiei. Faptul că era în echipa trimisă de primărie era o onoare la care nu voia să renunţe şi de aceea acceptase deja oferta. Confirmarea izbucnise înainte să se gândească prea bine, dar, pe măsură ce-şi dădea seama de realitate, ştia că va avea probleme acasă. Dacă Andy nu o va lăsa să plece? Stephanie nu voia să rateze această ocazie, dar nici să întindă prea mult coarda cu soţul său.

Cunoştea toate nemulţumirile lui legate de slujba ei şi în ultima vreme părea că vehemenţa acuzaţiilor se accentuase. Iar acum trebuia să-i spună că va merge pentru o lună la Paris. Stephanie nu ştia cum să-i comunice acest fapt într-o manieră cât mai uşor de asimilat. S-a aşezat la biroul ei din Secţia de traumatologie, privind în gol. Tot ce ştia era că vrea să meargă. Mai mult decât orice pe lume. Era o ocazie fabuloasă şi, pur şi simplu, nu o putea rata. Era nevoie doar să-l convingă şi pe Andy de acest lucru. Asta avea sa fie partea cea mai dificilă.

Capitolul patru

Stephanie a aşteptat până ce a avut o noapte liberă, în care nu era de gardă şi nu trebuia să muncească până târziu. A adus cât mai lejer posibil subiectul în discuţia cu Andy, la un pahar cu vin, stând lângă foc, după ce-i culcaseră pe băieţi. A pregătit momentul cât a putut de atent, sperând să obţină un rezultat optim.

— Săptămâna asta mi s-a prezentat o oportunitate fantastică, a spus ea în timp ce-şi sorbeau vinul.

Andy era binedispus. O revistă californiană îi cumpărase recent un articol despre conservarea patrimoniului în Marin. Nu vânduse nimic.de ceva vreme. Şi nu mai scrisese despre criza urbană de luni bune. Era prea ocupat cu băieţii pentru a mai fi sârguincios în ceea ce scria, ceea ce-i provoca frustrare. Voia să avanseze şi pe plan profesional.

— Ce fel de oportunitate?

O privi cu suspiciune. Anunţuri ca acesta se refereau, de obicei, la un proiect extrem de solicitant, care avea să-i mănânce lui Stephanie din timpul petrecut cu el şi cu copiii. O cunoştea prea bine,

— Se pare că Departamentul de Gestionare a Urgenţelor sponsorizează, cu sprijinul primăriei, un schimb de experienţă cu Parisul, oraş cu care ne-am înfrăţit, ca să adune informaţii şi protocoale legate de atacurile teroriste. Trimit patru doctori din San Francisco la Paris ca să lucreze cu serviciile de urgenţă de acolo, iar apoi patru medici francezi vor veni aici ca să înveţe tot ce pot de la noi. Este o idee

extraordinară.

— Pentru cât timp? întrebă Andy încruntat.

Şi-a dat seama imediat că era mai mult de-atât.

— Câteva săptămâni, a spus ea vag, apoi a decis că e mai bine să fie sinceră cu el. O lună, a adăugat cu jumătate de gura.

— Şi vrei să mergi?

O privea şocat.

— De fapt, UCSF mi-a cerut să merg în calitate de reprezentantă a spitalului. Sunt cu toţii medici trau- matologi din Bay Area. UCSF a fost invitat sa trimită un doctor ales de spital şi eu sunt acela. Este o mare onoare, adăugă ea, încercând sa-l convingă, dar şi-a dat seama că nu reuşeşte.

— Isuse, Steph! Vrei să pleci pentru o lună?

Andy o privi uluit.

— Ce se va întâmpla cu copiii... şi cu mine? Ce ar trebui sa facem timp de o lună?

— Aţi putea veni cu mine, spuse ea ca să-l împace.

Părea supărat.

— Cu doi copii mici, în timp ce tu lucrezi zi şi noapte cu o grămadă de doctori francezi şi noi nu te vedem deloc? N-are nicio noimă şi băieţii ar înnebuni într-un hotel. E mai bine să fie aici, la şcoală. Dar i-ai părăsi pentru un timp prea îndelungat. încep sa cred că-ţi stăm în drum. înainte nu era aşa. Echilibrai timpul petrecut la muncă şi în familie, dar acum, încetul cu încetul, slujba ta devine prioritară pentru tine şi uneori simt că uiţi cu totul de noi. Cred că ai câteva alegeri de făcut, Steph.

Părea aspru şi furios, iar ei i se strânse inima.

— Ce vrei să spui cu asta? Să renunţ la familie sau la slujbă? Tata nu a făcut-o niciodată. A fost un obstetrician ocupat şi uneori ajuta la naşteri noapte de noapte, săptămâni

în şir. Abia dacă-l vedeam şi nimeni nu-i cerea să aleagă între muncă şi noi. Mama făcea lucrurile să meargă pentru noi toţi.

— Şi eu încerc să le fac să funcţioneze, dar poate că lumea nu e chiar atât de dreaptă cum ai crede. Sunt soţul tău, nu o bonă. Vreau şi eu să-mi fac o carieră. Această familie nu e menită să te sprijine doar pe tine. Şi acum vrei să pleci la Paris pentru o lună. Cu noi cum rămâne, Steph? Ce ar trebui să cred? Care este prioritatea ta? Munca sau noi?

Nu o vedea să renunţe la o lună în Paris ca să stea acasă cu ei. Şi, dacă totuşi o făcea, ştia că se va simţi înşelată în aşteptări. în anumite privinţe, aşa şi era. Pentru ea era o invitaţie fabuloasă. Dar Steph urma să aibă acest sentiment fie că pleca, fie că nu. Păstrarea justei măsuri în ce priveşte responsabilităţile şi felul în care conveneau să le împartă începea să devină foarte importantă. înţelegerea pe care o făcuseră de a-i sprijini ei cariera venea cu un preţ mare pentru el. Deşi nu a spus-o niciodată, după părerea ei, medicina şi salvarea de vieţi erau mai importante decât scrisul, indiferent cât de talentat ar fi fost Andy.

— De ce trebuie să aleg? se răsti la el, dar fără să vrea să transforme tensiunea în ceartă.

Dacă se ajungea acolo, Steph ştia că vor pierde amândoi. Şi avea şi el dreptate. Cariera ei devenise din ce în ce mai solicitantă în ultimul an. Dar el ştia cu ce se ocupa când a luat-o în căsătorie. Steph nu avea o slujbă de la nouă la cinci, cu atât mai puţin lucrând la Traumatologie, unde aveau zilnic de-a face cu urgenţe care puneau vieţi în pericol. Uneori trebuia să plece la spital chiar dacă nu era de gardă, pentru că era cea mai bună în specialitatea ei. însă asta producea o mulţime de conflicte între ei, acasă.

— Şi eu sunt sfâşiată în două din acest motiv, spuse ea cu voce blândă, încercând să rămână calmă. Nu-mi place să vă las pe tine şi pe copii, dar mi-ar plăcea să particip la acest schimb de experienţă. Este o onoare să ţi se ceară să participi şi o ocazie să învăţ foarte multe. Mi-ar putea deschide uşi la locul de muncă.

Totodată, i-ar fi putut închide uşi acasă, dacă Andy se supăra şi se întorcea împotriva ei. Putea să-i facă viaţa un calvar sau, obosit de relaţie, să aibă o aventură ori chiar să o părăsească. Se întâlnea zilnic cu o mulţime de mame tinere şi atrăgătoare, profesoare şi, probabil, alte femei despre care ea nu ştia nimic, iar Andy arăta grozav şi era un bărbat bun. Dar în anumite privinţe el o trăgea înapoi şi o făcea mereu să se simtă vinovată. în ultimul an, lucrurile nu merseseră prea bine între ei, iar ea nu avea niciodată suficient timp liber pentru a se revanşa faţă de el. Andy era supărat aproape în permanenţă.

— Nu vreau sa fiu personajul negativ, spuse el apăsat, după care îşi termină vinul şi se ridica în picioare.

Momentul lor plăcut în faţa focului se încheiase prost.

— Nu te voi lipsi de asta şi nu-ţi voi spune că nu poţi pleca. Trebuie să hotărăşti singură.

Era însă evident din felul în care o spusese că urma să fie un preţ de plătit, probabil unul mare, dacă pleca. Andy era foarte supărat din cauza călătoriei.

— Şi, cât te gândeşti, spuse el pe un ton glacial, încearcă să îţi aminteşti ca ai un soţ şi doi copii. Poate că doctorii căsătoriţi şi cu copii mici nu se plimbă prin lume, la conferinţe care durează o lună şi sunt organizate în alte ţări. Sunt sacrificii pe care trebuie sa le faci.

— Fac, spuse ea, dar replica suna fals chiar şi pentru ea. Renunţ la o mulţime de lucruri ca să-mi fac treaba şi să fiu acasă cu voi cât mai mult timp. Şi pentru mine e greu.

Era mult mai greu decât pentru el, care nu avea o slujbă stabilă. Aceasta fusese alegerea pe care o făcuseră şi asupra căreia conveniseră când s-a născut Aden. Doar ca, şase ani mai târziu, constatau că fusese mai greu decât s-ar fi aşteptat. Andy se supăra acum ori de câte ori Steph trebuia să meargă la muncă în mijlocul nopţii sau întârzia cu orele ori când nu era liberă ca să ia cina împreună cu prietenii lor. Ea câştiga

bine, iar ei se bazau pe salariul ei. El nu avea un venit suficient cât să-şi permită să plătească şcoala copiilor şi ipoteca pentru casă. Nu discutau niciodată despre asta, dar realitatea era clară. El devenise un tată casnic şi continua să încerce să obţină succese în cariera lui de scriitor, dar încă nu câştigase cu adevărat din asta. Ea nu s-a plâns niciodată de faptul că el avea un venit mic. Problema nu era asta, ci că Steph voia sa fie liberă să-şi facă meseria şi să se bucure de avantajele pe care le presupunea aceasta, fără ca Andy şi copiii să o tragă înapoi.

— Poate că ar trebui să luăm o pauză când te întorci, a sugerat el, în timp ce stătea în picioare în faţa ei, privind-o.

— De ce? Ca pedeapsă pentru că merg la Paris?

Părea nedrept şi reacţia i se părea exagerată lui Stephanie.

— Nu încerc să te pedepsesc, Steph. Dar avem nevoie de mai mult echilibru în căsnicie. Avem nevoie de mai mult timp împreună şi cu copiii, dacă vrem ca lucrurile să meargă.

— Au mers până acum, a spus ea abătută.

Andy era la fel de nefericit.

— Nu şi în ultima vreme, spuse Andy sincer. Cel puţin, nu pentru mine. Mă simt de parca aş fi bona şi curierul tău. Eşti la serviciu tot timpul. Dacă nu consulţi pacienţi, eşti în şedinţe sau faci cursuri de tehnici noi.

— Asta face parte din înţelegere şi spitalul asta se aşteaptă să fac. Trebuie să fiu la curent cu noile protocoale, noile tehnici chirurgicale şi noile medicamente.

— Nici nu-ţi vei da seama când au crescut copiii şi-ţi va fi dor de această perioadă. Mi-ai spus asta despre tatăl tău când ne-am cunoscut – ca abia îl vedeai în copilărie. Timpul pe care nu-l petreci cu băieţii nu-l vei putea întoarce înapoi. Tot ce ştiu e că o lună la Paris mi se pare mult timp, indiferent cât de flatantă e invitaţia. Nu trebuie să ştii ce fac ei în caz de terorism în Franţa, a spus el. Trăieşti şi munceşti aici.

Avea dreptate în această privinţă, dar ei i se părea

fascinant să afle. Pentru un minut, şi-a dorit ca el să poată veni cu ea, dar nu avea sens. Andy avea dreptate: urma să fie ocupată în permanenţă. El şi copiii şi-ar fi petrecut timpul în hotel; băieţii erau prea mici pentru a se bucura de o lună petrecută într-un oraş străin. Ba mai mult, le-ar fi rămas în memorie ca o experienţă neplăcuta.

— Vrei ca mama ta să stea acasă cu băieţii şi tu să vii cu mine? sugeră ea ca ofertă de pace, dar el a clătinat din cap .

— Sunt prea agitaţi pentru ca mama să-i ţină în frâu; are şaptezeci şi patru de ani. Şi nici mama ta nu ar face-o. Nu vreau să-i părăsesc o lună, spuse el pe un ton îngâmfat şi facând-o iar să se simtă vinovată.

Mereu tăcea asta.

— Să mă anunţi ce ai decis. De tine depinde.

Aproape că aştepta să spună faimoasele cuvinte ale greieraşului Jiminy din *Pinocchio:* „şi lasă-ţi conştiinţa să te ghideze". De ce era totul în viaţă o decizie dificilă, care implica atâtea sacrificii? Era mai greu să fii părinte decât se aşteptase şi nici căsnicia nu mai mergea la fel de bine ca înainte. El scotea în evidenţă mereu defectele lui Stephanie. Se întâlnea cu femei care nu lucrau, mamele pe care le vedea la şcoala băieţilor, şi dintr-odată Stephanie devenea o criminală în ochii lui. O făcea să se simtă un părinte insuficient implicat, iar ea se întreba dacă nu cumva aşa şi e şi dacă, de fapt, le face copiilor un rău pe care nu-l vor uita niciodată. Dar, dacă ar fi făcut un pas înapoi în carieră sau ar fi lucrat cu jumătate de normă, ştia că îşi va face sieşi rău şi se va simţi decepţionată. Nu era deloc corect. El nu avea altceva de făcut decât să scrie articole şi eseuri, care de cele mai multe ori nu se vindeau. Avea talent, dar nu era uşor să publici articole scrise fiind liber-profesionist.

Voia să vorbească cu cineva despre călătorie, dar nu ştia cu cine. Nu era apropiată de ceilalţi doctori de la spitalul unde lucra şi nici de mamele băieţilor de la şcoală. Se simţea ca o ciudată în comparaţie cu ele şi, de fiecare dată când aveau un

eveniment la şcoală, venea îmbrăcată în halate sterile, pijamale chirurgicale sau cu halatul de medic, de parcă ar fi vrut să le arate că are o scuză pentru dăţile în care nu fusese de faţă. Şi mama ei empatiza, de obicei, cu Andy, chiar dacă tatăl lui Stephanie stătea la spital majoritatea timpului. Mama ei îl scuza pentru că era bărbat. Sora ei căzuse în extrema cealaltă. Deşi avusese o slujbă extraordinară ca avocat specializat în dreptul familiei, a renunţat la ea de la prima sarcină. Avea trei copii şi-şi petrecea tot timpul confecţionând împreună cu fetele bijuterii din mărgele, decoraţiuni de Crăciun din *papier-mâche,* căsuţe perfecte din turtă dulce pentru târgul şcolar şi ducându-le la balet. Credea că Stephanie greşeşte grav menţinând constant ritmul de lucru şi continuând să lucreze cu normă întreagă la
Secţia de traumatologie. îi spusese recent că ar trebui să-l înscrie pe Aden într-o echipa de fotbal, în Liga Mica, şi în paralel într-o trupă de cercetaşi. Stephanie nu avea timpul necesar pentru asta, aşa că Andy promisese sa o facă cândva. Sora ei nu avea nimic altceva de făcut.

Steph se simţea de parcă întreaga familie îşi propusese să-i găsească tot felul de vini, îi căutau mereu nod în papură. Tatăl ei era de părere că ar trebui să mai facă un copil: fertilitatea, spunea el, va scădea dramatic în curând, odată ce va ajunge la treizeci şi cinci de ani. Dar un al treilea copil era ultimul lucru pe care şi-l dorea, în condiţiile în care abia se putea ocupa de cei doi pe care-i avea. Vremurile în care să facă copii trecuseră şi asta-şi dorea şi ea. îi iubea pe cei doi băieţi pe care-i avea, dar nu ar mai fi putut face faţă încă unuia. Andy afirmase întotdeauna că îşi doreşte patru, dar Stephanie îşi cunoştea limitele şi doi era tot ce putea gestiona, cu slujba pe care o avea. Răspunsul surorii ei la orice era să renunţe la slujbă. îşi putea imagina ce ar fi spus Nicole dacă i-ar fi mărturisit că vrea să plece la Paris o lună, la un schimb de experienţă medicală.

Părea tulburată când şeful Secţiei de traumatologie s-a

oprit să vorbească cu ea, câteva zile mai târziu, şi a felicitat-o pentru călătoria la Paris. El o recomandase pentru schimbul de experienţă.

— Eşti norocoasă că îl ai pe soţul tău, care se va ocupa de copii în locul tău câtă vreme vei fi plecată, spuse el încrezător.

Stephanie păru îndurerată, dar nu comentă.

— E un băiat bun, a adăugat el.

— Da, este, a confirmat încet ea, dar mă simt vinovată oricum. O lună înseamnă mult timp departe de copiii mei.

— Va trece în zbor, vei fi foarte ocupată. Şi te vei întoarce cu o mulţime de informaţii pe care le putem folosi aici, în special în cazurile cu victime multiple, la planificarea profilaxiei în masă şi pregătirea în caz de dezastru. Francezii au fost loviţi puternic în ultimii cinci ani şi au învăţat probabil o mulţime de lucruri din asta.

San Francisco nu avusese parte de atacuri teroriste în masă, ca alte oraşe din Statele Unite, dar niciun loc nu mai era absolut sigur. Terorismul era acum un factor prezent în viaţa tuturor, având ca autori, în Statele Unite, în principal nebuni şi, în Europa, dizidenţi politici, dar rezultatul final era acelaşi: mii de oameni răniţi şi sute de morţi. Toate agenţiile guvernamentale doreau să afle căi de a evita tragediile care aveau loc în campusuri şi în oraşe. Era vorba de cruzimea omului faţă de om, ajunsă la apogeu.

— Sunt mândru de tine că mergi, spuse şeful secţiei, bătând-o pe umăr.

După ce acesta a plecat, şi-a dat seama că nu era vorba doar de ea şi despre o călătorie la Paris. Era important ce avea să înveţe acolo şi ce avea să aducă acasă, pentru a fi folosit în beneficiul pacienţilor, precum şi pentru a-i învăţa pe ceilalţi doctori. Era un ambasador într-o misiune importantă şi în noaptea aceea, în drum spre casă, s-a decis. Urma să plece la Paris, indiferent dacă Andy înţelegea sau nu.

I-a spus decizia după cină, când băieţii erau în pat, iar el doar a dat din cap . A urcat la etaj, la scurt timp după aceea, a făcut un duş şi a mers la culcare, după care abia dacă a mai vorbit cu ea. Steph se simţea ca un părinte denaturat ori de câte ori o privea Andy, dar luase decizia şi s-a încăpăţânat să nu o schimbe. La nivel intelectual şi în interesul carierei, ea ştia că are dreptate. Şi cinci ani mai târziu, băieţii nici nu-şi vor mai aminti că fusese plecată. Acest eveniment nu avea să-i marcheze pentru totdeauna. Aveau patru, respectiv şase ani şi le va fi dor de ea, dar vor uita de plecare de îndată ce se va întoarce acasă. Andy era cel care avea să-şi amintească mai mult timp.

Când Ic-a spus băieţilor, cu câteva zile înainte să plece, Ie-a promis să-i sune zilnic. Ryan a plâns câteva minute când i-a explicat şi Aden a fost trist o clipă, după care a spus că e în regulă şi s-a întors să se joace cu piesele Iui de Lego. Construia un fort pentru tatăl lui. Andy abia dacă se mai uita la ea de când hotărâse să plece la Paris. Nu a deschis niciodată discuţia pc acest subiect şi nu a întrebaţ-o când pleacă. Toată comunicarea dintre ei dispăruse, cu excepţia temelor elementare, care priveau exclusiv planurile care-i implicau pe copii. Romantismul şi plăcerea senzuală dispăruseră de luni întregi, aşa că în această privinţă nu s-a schimbat nimic. Sora ei, Nicole, i-a spus că e şocant ce face, mama ei nu a comentat, dar i-a spus lui Nicole că e o greşeală. Mama lui Andy i-a spus cât de rău îi pare că soţia Iui e atât de egoistă şi se gândeşte atât de puţin la el şi la copiii lor. Ea însăşi ştia că nu e în niciun caz eroină pentru că face această călătorie, oricât de mare ar fi fost onoarea. Spera că nu face o greşeală uriaşă, care-i va încorda căsnicia aproape de punctul de rupere, dar era hotărâtă să meargă oricum. Urma să facă tot ce-i stă în puteri pentru a îndrepta lucrurile când avea să se întoarcă acasă.

Wendy i-a spus lui Jeff despre călătoria la Paris în prima noapte de miercuri petrecută împreună după ce i se făcuse propunerea. A aşteptat până după cina pe care o

preparase pentru el: la lumina lumânărilor, pe o faţă de masă albă, din în. Wendy cumpăra câte o sticlă de vin bun pentru nopţile petrecute împreună deoarece el nu era de gardă în acele momente. A abordat subiectul în mod precaut, pentru că nu era sigură ce va spune el şi se întreba dacă va obiecta că va fi plecată atâta timp. Se aştepta să fie oarecum supărat.

Ochii lui s-au luminat în clipa în care i-a spus de programul de schimb de experienţă organizat de DGSU şi susţinut de primărie şi i-a zâmbit larg lui Wendy, atingând-o pe mână.

— E fantastic! Sunt foarte mândru de tine. Ce ocazie minunată! Şi Parisul... Te vei distra de minune!

A presupus imediat că Wendy va pleca şi nu a surprins ezitarea din vocea şi ochii ei.

— Nu eram sigură... Credeam că poate te va deranja. Mă gândeam că aş putea merge doar pentru o parte a programului, eventual o săptămână sau două, şi să nu stau tot timpul.

Era un compromis la care se gândise în acea săptămână, dar nu întrebase la spital dacă s-ar putea.

— De ce să faci asta? Dacă programul pe care-l planifică durează o lună întreagă, ar trebui să stai toată perioada. Şi de ce să te grăbeşti să vii înapoi, la San Francisco, când poţi fi în Paris?

Părea încântat, chiar deloc supărat.

— Nu-mi place să te părăsesc pentru o lună întreagă, spuse ea prudentă, dar fără a explica de ce.

Nu voia să-l lase singur cu soţia lui atâta timp, fără nopţile de miercuri.

— Oricum voi fi plecat pentru jumătate din perioadă, spuse el sobru şi Wendy păru surprinsă.

Era prima dată când auzea asta, în timp ce el îi zâmbea relaxat.

— Copiii au vacanţa de iarnă atunci. Eu şi Jane îi ducem la Aspen. E vacanţa favorită a tuturor. Toţi sunt schiori buni.

Wendy ştia că şi el este. Dar nu se gândea că schiază şi ei. A fost năucită de ideea că îi duce iar în vacanţă, împreună cu soţia. Mergeau în continuare în vacanţă cu copiii de câteva ori pe an. O dusese până şi la o conferinţă medicală, cu un an în urmă. Jeff a spus că a luat-o cu el deoarece conferinţa avea loc în Miami şi ea nu fusese niciodată acolo. Dar lui Wendy nu i-a picat bine. Ştia că Aspen era o staţiune de schi fermecătoare şi s-ar fi distrat de minune împreună cu el. Nu-i plăcea deloc ce auzea.

— Când pleci? o întrebă Jeff mai direct.

— în mai puţin de două săptămâni, spuse ea.

Aşteptase două zile ca să-i spună, până la întâlnirea de miercuri seara.

— E perfect. Noi plecăm la Aspen o săptămână mai târziu, vom sta acolo două săptămâni şi tu te vei întoarce o săptămână după noi. Sincronizare perfectă. Vom fi amândoi atât de ocupaţi, încât nu vom avea timp să ne ducem dorul unul altuia.

Poate ca ea lui nu, dar el îi lipsea în fiecare zi în care nu-l vedea şi gândul că va fi în vacanţă cu soţia o făcea sa se simtă rău.

— Deci nu te deranjează?

Ar fi vrut ca el să-i spună că-i va fi dor de ea câtă vreme va fi plecată, dar nu a facut-o. Părea bucuros pentru ea şi a felicitat-o, înghiţind ultimele picături de vin.

— Nu. Abia aştept să-mi povesteşti, când te vei întoarce.

Era relaxat, mulţumit pentru ea şi deloc îngrijorat.

— îţi voi trimite mesaje de acolo, i-a promis ea şi el a părut dinii udata ezitant.

— Să te asiguri că o faci în timpul orelor de program şi să nu faci confuzii din cauza diferenţei de fus orar. Să nu-mi scrii când sunt la Aspen. Jane va fi în preajmă tot timpul.

îi venea să plângă în timp ce-l asculta. Se simţea infinit de nesemnificativă în viaţa lui. Era doar un divertisment, o diversiune, chiar dacă una de durată. Wendy era condimentul de miercuri noapte în viaţa lui şi, fie că Jeff recunoştea în faţa ei sau nu, îşi putea da seama că soţia lui era în continuare cea mai importantă. Nu voia să accepte niciodată, dar din când în când adevărul o izbea în faţă, ca acum. Pe Jeff nu-l deranja deloc că nu avea să o vadă o lună întreagă şi, în loc să găsească o cale de a vorbi cu ea cât va fi plecată, nu voia ca ea să-i trimită mesaje câtă vreme era plecat în vacanţă cu soţia şi copiii. Era o reamintire brutală a faptului că Wendy nu avea niciun rol în viaţa lui.

Temerile ei că Jeff avea să se îndepărteze de ea şi să. se apropie de soţie, câtă vreme ea va fi în Franţa, erau şi mai mari acum. Era o relaţie nesănătoasă pentru ea şi aşa fusese întotdeauna. Jeff îi distrusese stima de sine, iar ea o ştia. Nici măcar nu voia să meargă la Paris acum, dar ştia că, în acest caz, va părea o ratată în ochii lui şi ai şefului ei. I se frângea inima, în timp ce el îi vorbea despre Paris şi-i sugera câteva restaurante unde să meargă. Tot ce-şi dorea Wendy acum era să stea acasă cu el. Dar Jeff oricum nu ar fi fost acolo, iar ea s-ar fi simţit mai rău dacă ar fi fost în San Francisco în timpul vacanţei lui de două săptămâni cu Jane şi copiii lor la Aspen.

Dintr-odată i-a devenit clar faptul că pentru Jeff nu conta prea mult dacă o vede sau nu. El se bucura de nopţile lor de miercuri şi de compania ei, dar nu-l deranja să nu o vadă o lună întreagă, deşi pe ea da. Şi totuşi, ori de câte ori pusese sub semnul întrebării relaţia şi încercase sa-i pună capăt, în ultimii şase ani, el o convinsese să rămână. în ceea ce-l priveşte, era, oare, vorba doar de comoditate, o cale de a face sex pentru care Jeff nu trebuia să facă niciun efort? O iubea măcar? Dar, chiar daca ar fi iubit-o, ei i se părea ca se află într-o fundătură. Şase ani mai târziu, Jeff continua să plece în vacanţă cu soţia, adică tocmai cu cea care, din

punctul de vedere al lui Wendy, trebuia să dispară din viaţa lui. Era clar că nu avea niciun viitor cu el, nu era mai mult decât o aventură pentru el. Se privi în oglindă, în timp ce se pregătea pentru culcare, şi se întrebă dacă asta îşi dorea de fapt: un bărbat căruia îi păsa atât de puţin de ea şi care nu-i oferea niciun viitor. An după an, Wendy renunţa la şansa de a avea copii. Era un preţ prea mare doar pentru sex în fiecare miercuri noapte, oricât ar fi fost de frumos, de impresionant şi de încununat de succes iubitul ei.

A doua zi dimineaţă, Jeff o sărută uşor pe buze înainte să plece, îi mulţumi pentru seara minunată, pentru masa bună şi o sticlă de vin fantastic. îşi trecu mâna peste posteriorul ei şi-i spuse că se vor mai vedea cândva în acea săptămână, dacă avea timp să treacă. Ştia că ea îl va aştepta, la fel ca întotdeauna. Mai aveau o zi de miercuri înainte să plece Wendy la Paris, iar ea se dispreţuia pentru că-i uşura atât de mult situaţia.

în acea dimineaţă îi spuse directorului spitalului că va merge la Paris să reprezinte Secţia de traumatologie a Centrului Medical Stanford în cadrul schimbului de experienţă, după care se întoarse în biroul ei cu inima grea. Nu putea lăsa laoparte faptul că însemna foarte puţin pentru Jeff. Era un adevăr care tăia ca un cuţit.

Capitolul cinci

Celor patru medici traumatologi din San Francisco li se spusese să se întâlnească la cafeneaua Starbucks din terminalul de plecări internaţionale al aeroportului, după ce vor fi înregistrat bagajele. Era într-o duminică.

Bill Browning a sosit primul. Se trezea devreme şi era întotdeauna punctual. Le-a sunat pe Alex şi pe Pip în drum spre aeroport. La ele era după-amiază târziu şi tocmai veniseră acasă după ce se jucaseră în parc. Ştiau ca urma să

fie în Paris pentru o lună şi avea să ia Euro- starul ca să le vadă în acest weekend. în cinci zile avea sa fie împreună cu ele. Abia aştepta şi ele păreau să fie, de asemenea, încântate să-l vadă. Mama lor fusese de acord să-l lase să le vadă de patru ori la rând, în weekend, şi chiar să le trimită la Paris, în sfârşitul de săptămână când ea pleca împreună cu Rupert în Spania pentru câteva zile. După ce pleca din Paris, Bill urma să le mai vadă abia vara viitoare, aşa că Athena a fost de acord să-i facă pe plac de această dată. Războiul şi ura dintre ei se încheiasera când se căsătorise cu Rupert, iar Bill era un tată responsabil şi grijuliu, aşa ca Athena nu avea obiecţii ca el să petreacă timp cu fetele. Parcă nici nu ar fi existat mariajul lor. Nu mai aveau nimic în comun; singura legătură dintre ei o reprezentau copiii.

Comandase un grande cappuccino şi se uita după ceilalţi. îi căutase pe toţi membrii grupului pe Google şi le văzuse fotografiile. CV-urile lor erau impresionante: toţi trecuseră prin facultăţi de medicină importante şi-şi făcuseră rezidenţiatul la cele mai bune spitale. Erau egali în ce priveşte reputaţia şi aptitudinile, şi locul unde practicau, la patru dintre cele mai bune centre medicale din Bay Area. Nu exista o verigă slabă în grup. Aveau cu toţii vârste apropiate, Stephanie fiind cea mai tânără, la cei treizeci şi cinci de ani ai ei, şi Tom Wylie, cel mai vârstnic, la patruzeci şi trei. Din profilurile lor nu se putea şti dacă sunt căsătoriţi sau nu şi asta oricum nu conta pentru Bill. A observat că Stephanie era foarte drăguţă, avea părul lung şi blond şi ochi mari, albaştri. Avea un aspect foarte american şi un zâmbet luminos, care dezvăluia o dantură perfectă. Arăta ca o fată obişnuită, doar că avea o diplomă în medicină.

Din fotografie se vedea că Wendy Jones era minion ă, sexualitatea mocnea în ea, avea ochi albaştri şi parul la fel de închis ca al lui. Era frapantă şi frumoasă, dar lui Bill i s-a părut că are ochii trişti. Nu zâmbea şi nu părea un om fericit. Părea că are povara grijilor întregului mapamond pe umeri, dar Bill era impresionat de faptul că absolvise *cum*

laude la Harvard. Din biografia şi fotografia ei i-a lăsat impresia că era una dintre acei medici care se luau pe sine foarte în serios. El făcuse rezidenţiatul la Stanford, unde lucra ea acum, deci aveau asta în comun.

Wendy a sosit la cinci minute după Bill. La început nu l-a observat şi a băut un latte scurt, fără grăsimi, cu vanilie şi scorţişoară, în timp ce privea împrejur. Ochii li s-au întâlnit şi Bill a zâmbit. Era suplă şi minionă, exact cum se aşteptase să fie, şi părea să fie mai tânără de treizeci şi şapte de ani. Avea părul lung şi-l purta într-o coadă de cal îngrijită. Călătorea în jeans, un pulover negru şi o manta de ploaie şi căra o sacoşă de mână plină cu reviste medicale pe care intenţiona să le citească pentru a se pune la punct în timpul zborului. La Paris era *ora* unsprezece, aşa că îşi pusese şi laptopul în sacoşă. Nu-i plăcea să piardă timpul fără să facă ceva. Nici lui Bill, dar el voia să vadă un film şi să recupereze orele de somn pierdute. Fusese de gardă două nopţi la rând şi nu se obosise să se bărbierească pentru călătorie. Era îmbrăcat foarte asemănător cu Wendy, jeans, un pulover negru gros, jachetă neagră de puf şi pantofi pentru alergare. Arătau ca doi gemeni când s-au salutat şi au zâmbit.

— Interesantă călătorie, nu-i aşa? spuse el cu căldură, amestecând cu grijă în ceaşca de cappuccino, şi zâmbetul îi lumină ochii. Abia aştept. Am două fete la Londra; asta îmi dă ocazia să le văd înainte de vara viitoare. Mama lor e englezoaică şi, prin urmare, trăiesc acolo. Am promis să le duc la Disneyland în Paris, când vor veni în Franţa.

' Vorbea relaxat, în timp ce-i aşteptau pe ceilalţi doi să sosească.

— Am încercat să mă pun la punct, citind despre structura serviciilor de urgenţă din Franţa, adăugă el. Este incredibil de alambicat. împart toate serviciile pe criterii geografice, în funcţie de „zonă”, la nivel local, regional şi naţional. Totul e sub coordonarea Ministerului de Interne. La noi, împărţirea e mult mai simplă.

Ea încuviinţă din cap – şi ea citise despre asta.

★★'A*

Lui Stephanie îi venise foarte greu să se despartă de băieţi. Până atunci ei nu fuseseră trişti din cauza plecării, dar Andy arăta atât de deplorabil, încât li s-a transmis starea şi au început să plângă înainte ca ea să iasă din casă. A petrecut zece minute încercând să-i consoleze, deşi întârziase deja la întâlnirea cu ceilalţi de dinainte de zbor.

Andy abia mai vorbise cu ea de când îi spusese că va pleca şi a tratat-o cu răceală când şi-a luat la revedere, deşi ea l-a îmbrăţişat. Nu a sărutat-o şi a stat în prag, privind cu faţa împietrită şi având de fiecare parte câte un copil care plângea. Nu a făcut nimic pentru a-i uşura plecarea şi nu şi-a consolat copiii înainte ca ea să plece. Voia ca soţia lui să vadă cum arată lucrurile când îşi abandonează familia, ca să fugă în Franţa o lună, pentru un program pe care el credea că nu ar fi trebuit să-l accepte niciodată, ca femeie măritată cu doi copii ce era. Ea mai încercase o dată să discute logic cu el, înainte să plece, dar în zadar.

— Nu plec să mă alătur dansatoarelor de la Folies Bergere, pentru numele lui Dumnezeu. Merg în misiune de lucru cu un grup de doctori.

— Poţi face chestii din astea când vor fi copiii la colegiu, a spus el aspru.

A făcut-o să înţeleagă clar că nu o iartă pentru ca pleacă şi ea se întreba dacă o va ierta vreodată, dar era atât de nerezonabil, după părerea ei, încât nu voia să intre în jocurile lui sau să se certe iar cu el pe acest subiect. în următorul weekend, Andy intenţiona să-i ia pe băieţi la schi în Tahoe şi să-i înscrie la o şcoală în acest sens. Lui Stephanie i-ar fi plăcut să meargă cu ei, dar probabil ar fi fost oricum de gardă.

întârziase cincisprezece minute la întâlnirea cu colegii.

Alerga prin aeroport, cu părul lung şi blond în vânt, în pantofi sport şi jeans, un pulover roz-aprins şi o jachetă de blana pe care avea să o poarte dacă ar fi ieşit la cină într-un loc drăguţ. Haina de ploaie era în valiză, dar îi fusese frică să pună jacheta de blană în bagajul de cală, aşa ca o îmbrăcase. I se tăiase respiraţia, când i-a zărit pe Wendy şi Bill în afara cafenelei Starbucks. I-a recunoscut pe amândoi imediat.

— îmi pare tare rău că am întârziat! Băieţii mei plângeau când am plecat şi era cât pe ce să-mi uit iPad-ul.

Părea stresată şi nu a adăugat că soţul ei era supărat din cauza plecării.

Bill a întrebat de fiii ei şi a spus că şi el are două fete la Londra, ceva mai măricele decât Aden şi Ryan. Asta le-a oferit subiect de discuţie. Wendy a spus că nu are copii, omiţând să menţioneze că era de şase ani amanta unui bărbat căsătorit, în timp ce ceasul biologic ticăia. Ar fi vrut copii când era mai tânără, dar se îndoia că va mai avea la această vârstă. începuse să simtă că era prea târziu şi nici ea, nici Jeff nu-şi doreau un copil, câtă vreme el era în continuare căsătorit. Era atent să se asigure că asta nu se va întâmpla niciodată şi ea la fel. Ar fi fost un dezastru şi i-a explicat clar că se aşteaptă ca ea să facă avort, dacă ar fi rămas vreodată însărcinată.

Au auzit anunţarea zborului prin sistemul de difuzoare şi s-au îndreptat încet spre poarta de îmbarcare, presupunând că al patrulea membru al grupului putea ajunge singur la avion, pentru că încă nu venise. Chiar când au ajuns la poartă şi au înmânat biletele de îmbarcare agentului, dornici să urce cât mai repede la bord şi să se aşeze comod pentru zborul îndelungat, li s-a alăturat şi Tom Wylie. Era la fel de blond ca Stephanie, încât păreau frate şi soră. Amândoi erau înalţi şi supli şi aveau picioare lungi. Purta o helancă bleumarin, jeans, un pardesiu potrivit şi mocasini negri, din piele întoarsă. Părea un tip sofisticat şi le-a zâmbit tuturor, în timp ce s-a scuzat pentru că întârziase.

— Am dormit prea mult. Pardon! M-am culcat târziu aseară.

Le zâmbi cu subînţeles.

— Ai fost de gardă? întrebă Bill cu empatie şi Tom râse.

— Nu tocmai, spuse el cu voce scăzută. Am avut o întâlnire. O asistentă nouă de la Urgenţe.

Avea o figură atât de răutăcioasă când a spus-o, încât Bill a râs, în timp ce le urmau pe Stephanie şi Wendy la avion şi-şi căutau locurile. Repartizarea locurilor se făcuse pe perechi, de fiecare parte a culoarului, şi automat s-au aşezat cei doi bărbaţi într~o parte şi femeile în cealaltă. Au sporovăit între ei înainte să decoleze avionul. Tom l-a întrebat pe Bill dacă e însurat şi a fost încântat să audă că e divorţat. I-a spus că ştia mai multe cluburi de noapte şi că ar trebui să iasă împreună. Bill a râs.

— Nu prea e genul meu. Merg devreme la culcare şi mă trezesc foarte de dimineaţă, iar în weekenduri intenţionez să-mi văd fetele.

— Nu va exista culcat devreme la Paris! spuse Tom cu voce autoritară şi Bill iar a râs.

Era clar că Tom plănuia o viaţă de noapte frenetică câtă vreme erau acolo. Nu avea de gând să piardă nicio clipă.

— Poate că unul dintre medicii francezi te vor însoţi pentru o noapte în oraş, sugeră Bill.

Urmau să-i întâlnească pe colegii lor francezi în două zile, dar nu citiseră încă nimic despre ei. DGSU din San Francisco fusese mai organizat cu privire la schimbul de informaţii. Aveau programul primei zile de întâlniri şi o listă cu numele participanţilor, dar după aceea urmau să fie coordonaţi de autorităţile franceze care se ocupau de serviciile de urgenţă.

Li se dăduseră, de asemenea, informaţii legate de accesul în apartamente. Aveau cu toţii câte unul în aceeaşi clădire din arondismentul 7. Se pare că apartamentele erau

mici, dar funcţionale, şi se aflau într-una dintre clădirile guvernamentale. Multe dintre acestea fuseseră locuinţe în urmă cu două sute de ani şi în ultimii ani le cumpărase Guvernul, împărţindu-le în birouri şi mici apartamente. Cel puţin vor fi împreună la aceeaşi adresă. în timp ce bărbaţii făceau comparaţii între spitalele în care lucrau, cele două femei făceau cunoştinţă. Tom era şocat de măsurile de securitate cu care trebuia să se descurce Bill la Spitalul General din San Francisco şi de împuşcăturile care aveau loc chiar în spital, uneori chiar în camera de urgenţă. Un stagiar fusese secerat recent de un glonţ rătăcit. Dar Bill nu avea de spus decât lucruri bune despre munca acolo şi despre felul în care era condus spitalul. A spus că noua clădire, modernă, care fusese ridicată cu câţiva ani în urmă, era uimitoare. Şi natura diversă a pacienţilor era inevitabilă într-un spital public şi, totodată, interesantă pentru personalul medical.

— E mult mai civilizat la Alta Bates, îl informă Tom, deşi nu la fel de interesant.

Au discutat despre incendiul recent şi despre ultimul act de terorism de la Paris. Bill şi Tom au cumpărat fiecare câte un pateu la micul-dejun şi o însoţitoare de bord le-a turnat câte o ceaşcă de cafea.

— Ai copii? a întrebat-o Stephanie pe Wendy, care a clătinat cu regret din cap .

— Nu sunt căsătorită. Şi e puţintel cam târziu pentru asta acum, deşi am o mulţime de prietene de peste patruzeci de ani care au abia acum primii copii, spuse Wendy liniştită.

— Vreun iubit? întrebă Stephanie cu curaj.

Aveau să se vadă zilnic şi dorea să ştie mai multe despre ea. Wendy a ezitat înainte să răspundă.

— Mai mult sau mai puţin, a răspuns ea vag, transmiţându-i astfel lui Stephanie că relaţia nu era tocmai perfectă.

Wendy trecuse sub tăcere faptul că el era căsătorit.

— Ne vedem doar o dată pe săptămână. Suntem amândoi ocupaţi. El e chirurg cardiac la Stanford.

— Trebuie să fie mai uşor în anumite privinţe, spuse Stephanie melancolică. Cel puţin înţelege cum e cu presiunile la locul de muncă. Soţul meu e scriitor liber-profesionist şi o ia personal de fiecare dată când trebuie să merg la lucru noaptea. Ne certăm în permanenţă pe tema timpului pe care nu-l petrec cu copiii. El lucrează de acasă, aşa că e cu ei foarte mult. Mă simt întotdeauna vinovată şi băieţii plângeau când am plecat azi-dimineaţă. Este atât de dificil să fii mereu sfâşiat între familie şi slujbă. Am impresia că niciodată nu dau suficient în niciuna dintre direcţii şi de fiecare dată cineva e nemulţumit. Cred că, dacă aş fi ştiut că va fi aşa, aş mai fi aşteptat înainte să fac copii. Prietenele tale care-i fac la patruzeci de ani sunt mult mai deştepte. Eram încă rezidentă când am rămas însărcinată cu primul copil. De atunci încoace a fost o nebunie. Sper să mai am un soţ când mă voi întoarce din această excursie. *Nu* e deloc încântat de faptul că plec o lună la Paris. Ce spune iubitul tău?

— A fost entuziasmat, spuse Wendy zâmbindu-i.

îi plăcea Stephanie, pentru că era prietenoasă, directă şi deschisă.

— Cam prea mult, adăugă Wendy. Merge la schi pentru două săptămâni cât sunt plecată. Mi se pare ciudat să nu-l văd o lună, dar oricum nu ne vedem prea des. Specialitatea lui sunt transplanturile, deci lucrează şi mai mult decât mine.

— Mă simt atât de norocoasă că am fost trimişi în această misiune. Sunt fascinată să aflu în ce fel fac ei lucrurile altfel decât noi. Vorbeşti franceza? o întrebă Stephanie.

— Doar ce am învăţat în liceu. Am uitat totul. Ştiu să zic „bonjour”.

— Eu am studiat spaniola, aşa că ştii mai multe decât mine. Cred că toţi medicii cu care vom interacţi- ona vorbesc engleza. Cel puţin, aşa sper.

Erau ca două fete care pleacă la colegiu şi fac schimb de informaţii legate de şcoală.

Wendy a început să lucreze pe laptop după ce au decolat şi Stephanie s-a uitat la un film. Bărbaţii au luat micul-dejun şi au discutat multă vreme, după care s-au uitat şi ei la filme. Şi, în cele din urmă, au dormit câteva ore. Au luat altă masă înainte de aterizare şi au stat lipiţi de ferestre, când au zburat pe deasupra oraşului, într-o zi rece de iarnă, după care au aterizat pe aeroportul „Charles de Gaulle", la ora şase a.m., ora locală, într-o zi de luni. La ora locală şapte au părăsit aeroportul, cu tot cu bagaje, au găsit microbuzul şi şoferul care venise să-i ia şi au fost conduşi în oraş, chiar când răsărea soarele. Erau cu toţii treji de-a binelea – dormiseră bine în timpul zborului. Stephanie i-a trimis un mesaj lui Andy că aterizase în siguranţă, dar el nu a răspuns. Era ora zece seara pentru el. Ştia că băieţii dorm la ora asta şi probabil şi el la fel.

Şoferul a coborât pe Champs-Elysees, pentru ca ei să poată vedea bulevardul. Erau baricade acolo unde fuseseră detonate bombele şi pe străzi patrulau jandarmi în echipament de luptă şi soldaţi cu mitraliere. Au traversat Podul Alexandru al III-lea, ajungând pe malul stâng al Senei. Bărcile *bateau-mouche* pentru turişti, legate la doc, i-au reamintit lui Bill că voia să-şi ducă fetele la plimbare cu una dintre ele, ca să vadă obiectivele turistice. Apoi au luat-o în josul bulevardului St. Germain, până la strada cu magazine Cherche Midi, la adresa care li se dăduse. Portăreasa mătura strada şi au folosit codul de acces ca să intre în clădire.

Liftul era antic, arăta ca o colivie deschisă şi era suficient de mare cât să încapă doi oameni înăuntru. Toate cele patru apartamente erau la etajul trei, pe stilul franţuzesc, acesta fiind etajul patru în State. Au decis să urce pe jos, folosind scările care erau extrem de abrupte, în loc să se încreadă în lift. Fiecare avea câte un set de chei de la apartamentul lui.

Când au deschis uşile, au văzut mici părţi din camere

care trebuie să fi fost frumoase cu mult timp în urmă, dar care fuseseră ciopârţite între timp şi transformate în apartamente mici. Apartamentele erau aproape identice, podelele de lemn fiind cele originale, în clădirea care avea două sute de ani. Apartamentul lui Wendy avea un mic şemineu de marmură şi exista un perete cu mulaje frumoase. Ceilalţi pereţi fuseseră adăugaţi mai recent şi ferestrele erau elegante. Fiecare apartament avea un dormitor mic şi o baie la fel, cu o cadă de modă veche, o toaletă, o chiuvetă şi un bideu, şi fiecare bucătărie avea un mic aragaz cu doua ochiuri, un frigider îngust, o chiuvetă, un cuptor minuscul şi o masă de bucătărie pentru două persoane, rabatabilă. Arătau ca nişte apartamente studenţeşti. Când priveai afară pe fereastră, vedeai străzile din Paris şi, la distanţă, Turnul Eiffel, care fusese salvat recent, înainte de detonarea unei bombe în ultimul atac terorist. Parisul era un oraş sub asediu de câţiva ani, dar Franţa trecuse prin vremuri mai rele în timpul ocupaţiei germane din cel de-Al Doilea Război Mondial. Atacurile desfăşurate în prezent erau mai insidioase şi de altă natura, dar parizienii se uneau pentru a-şi apăra casele şi oraşul. Wendy a observat că la aproape fiecare fereastră de pe strada lor flutura câte un steag francez.

S-au retras fiecare să despacheteze bagajele, să-şi instaleze laptopurile şi să se organizeze pentru o următoare zi plină de întâlniri. Toţi voiau să exploreze împrejurimile, să cumpere alimente şi să vadă restaurantele unde să cineze. Au decis să se întâlnească în acea seară la Cafe Flore, care nu era prea departe. Era un bar renumit, unde veneau mai demult scriitorii, unul dintre cele mai vechi din Paris.

Wendy şi Stephanie au hotărât să iasă la o plimbare împreună puţin mai încolo. Bill avea de răspuns la e-mailuri, voia să-şi sune fetele în acea după-amiază, iar Tom voia să vadă cele mai apropiate baruri, ca să ştie unde să meargă după cină, sperând să agaţe femei. Nu ascundea cum intenţiona să-şi petreacă serile şi încerca în continuare să-l

atragă pe Bill ca partener de încredere, dar încă nu-l convinsese. Tom avea în minte aventuri şi nu se ferea să o zică. Abia aştepta să înceapă şi avea o listă de replici de agăţat în buzunar şi o aplicaţie pe telefon care să traducă orice voia să spună. Putea fi ofensator, dar nu a fost. Atât Wendy, cât şi Stephanie îl considerau amuzant, pentru că nu încerca să se dea la ele. Nu era nesuferit, ci doar exuberant, ca un licean sau un băiat de gimnaziu aflat pentru prima dată departe de supravegherea părintească. Aşa fusese toată viaţa.

Cele două femei au cumpărat în acea după-amiază brânză, *păte,* o *baguette,* câteva fructe de la un aprozar din apropiere şi câte o sticlă de vin pentru fiecare. Au luat o sticlă şi pentru cei doi bărbaţi şi apoi s-au întors la bloc. Urmau să se întâlnească la ora opt pentru cină. Wendy a spus că le va trimite mesaje lui Bill şi Tom ca să se întâlnească la parter şi au pornit cu câteva minute înainte de ora stabilită. Au luat o masă delicioasă bistro la Cafe Flore şi au vorbit despre locul unde ar vrea să meargă în ziua aceea. Ieşiseră cu toţii în împrejurimi, se plimbaseră şi le plăcea St. Germain, cartierul lor animat. Era trepidant, plin de oameni, magazine, baruri, restaurante, galerii şi lucruri care meritau văzute.

S-au întors la apartamente la ora unsprezece noaptea. Până şi Tom arăta obosit şi a decis să aştepte o zi înainte să înceapă vânătoarea de franţuzoaice. A doua zi, urmau sa fie luaţi cu toţii la ora nouă dimineaţă, pentru a fi duşi la birourile serviciilor de urgenţă. Aveau planificată o zi de întâlniri introductive şi orientare şi să-i întâlnească pe omologii francezi.

În acea noaptea au mers cu toţii la culcare cu un oftat de uşurare, gândindu-se cu plăcere la prima lor zi la Paris. Stephanie l-a sunat din nou pe Andy, dar el nu a răspuns. Era ora trei după-amiaza pentru el şi probabil că era ocupat cu băieţii. în Franţa era miezul nopţii. Le-a trimis un mesaj scris, spunându-le că va încerca să-i sune mai târziu şi imediat a căzut într-un somn adânc. La ora aceea dormeau cu toţii. Toţi cei patru medici trau- matologi din America erau încântaţi de

prima zi şi abia aşteptau să vadă ce le rezervă viitorul. Se împrieteneau între ei şi, pentru prima dată în ani întregi, se simţeau ca nişte studenţi ce aveau parte de aventură. Totul avea să înceapă a doua zi.

Capitolul şase

Microbuzul i-a luat la timp şi traficul era aglomerat, dar drumul până la biroul care le fusese repartizat le-a permis să vadă alte părţi ale oraşului. Destinaţia era în arondismentul 8, un birou mixt al COP, Centrul de Operaţiuni pentru zona Paris. Acesta se afla sub coordonarea Ministerului de Interne şi era responsabil pentru o ramură a serviciilor de urgenţă numită CDIOS, gestionată de Centrul Departamental pentru Incendii şi Operaţiuni de Salvare. Ierarhia era foarte diferită de cea din Statele Unite.

O duzină de oameni îi aşteptau când au sosit. Cei patru americani se simţeau ca nişte elevi noi la şcoală şi nici măcar nu erau siguri dacă colegii lor francezi vorbesc limba engleză, deşi presupuneau că da.

încăperea folosită pentru conferinţe era, de asemenea, într-o clădire foarte veche, care părea să fi fost anterior o casă de locuit. Avea candelabre şi scări de marmură, şi şemineuri, o zonă mare de recepţie şi toţi au dat mâna cu ei de îndată ce au intrat. După câteva minute au fost conduşi într-o sală mare de conferinţe, cu o masă lungă. Şi-au ocupat cu toţii locurile, iar în faţa fiecăruia era câte un dosar. Wendy l-a deschis pe al ei şi a descoperit în el programul pentru următoarea săptămână şi câteva articole în limba engleză despre cele mai recente acte de terorism, precum şi agenţiile care s-au ocupat de diversele aspecte. Apoi, se mai găsea acolo o scurtă descriere a câtorva dintre cele mai importante spitale din oraş, pe care grupul urma să le viziteze: Pitie-Salpetriere, Pompidou, Bichat, Cochin, Hotel-Dieu şi Necker, care era spital de copii. Unele păreau să se asemene cu

centrele medicale în care lucrau ei, mai ales cu Spitalul General din San Francisco. Toate materialele fuseseră tipărite în limba engleză şi abundau în informaţii uşor de înţeles. în plus, mai exista o diagramă care arăta ierarhia serviciilor de urgenţă franceze, de la preşedinte la ministrul de interne, COP, CDIOS, echipele medicale SAMU[2], COGIC[3], primarul şi poliţia. în timp ce citeau materialul, toţi cei patru americani încercau să ghicească cine erau cei patru doctori cu care aveau sa poarte discuţii şi cine avea să vină la San Francisco peste şase săptămâni, pentru o şedere de patru săptămâni, la fel cum făceau acum ei.

Toţi s-au prezentat, pe măsura ce şi-au ocupat locurile la masă. Un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat la costum cu cravată, de la o agenţie guvernamentală de supraveghere, a confirmat că sunt nerăbdători să-i întâlnească pe cei patru colegi cu care urmau să lucreze îndeaproape şi mai întâi i-a prezentat detaliat, începând cu acreditările lor, iar apoi i-a lăsat pe fiecare în parte să vorbească. Două tinere drăguţe le serveau cafea şi Tom le-a privit atent cu un zâmbet, pentru un minut, după care şi-a îndreptat atenţia spre femeia care se ridicase prima de la masă.

— Ma numesc Marie-Laure Prunier, spuse ea într-o engleză excelentă, cu accent francez. Sunt responsabilă pentru acest birou al COP, Centrul de Operaţiuni pentru zona Paris. Avem două sute şaisprezece regiuni geografice şi două sute douăsprezece regiuni metropolitane în Franţa. Ministrul de interne şi şeful poliţiei sunt superiorii mei. La COP coordonăm informaţiile primite de la toate serviciile de urgenţă, 24 de ore din 24, 7 zile pe săptămână. Sunt medic, dar nu mai profesez. Lucrez exclusiv pentru centrul de operaţiuni al serviciilor de urgenţă din această zonă. încercăm să planificăm unde vom realiza cea mai bună îngrijire

---

2 Service d'Aide Medicale Urgente – Serviciul de Asistenţă Medicală de Urgenţă (n, tr.).

3 Centre Op^rationnel de Gestion Interministdrielle des Crises – Centrul Operaţional de Gestionare Interministerială a Crizelor (n, tr,).

medicală, pentru dezastrele viitoare, şi cum să le evităm cel mai bine. Sunt pe teren şi lucrez îndeaproape cu poliţia când are loc un atac. Nu ne confruntăm de fiecare dată cu atacuri teroriste. Poate fi vorba de un incendiu, o explozie de gaze, o ciocnire de trenuri, prăbuşirea unui avion, detonarea unei bombe. Dacă e o situaţie de urgenţă în Paris, suntem acolo şi slujba mea e să fiu şi eu acolo.

A afişat un zâmbet plăcut.

— Specialitatea noastră e gestionarea situaţiilor de criză. Am absolvit Faculte de Medecine de aici, din Paris, am treizeci şi unu de ani, sunt divorţată, cu trei copii. Specialitatea mea medicală este neurologia şi medicina de urgenţă, la fel ca voi, şi am pregătire suplimentară în chirurgie. Sunt neurochirurg pediatric ca pregătire, în Franţa, toţi specialiştii se ocupă de traume în domeniul lor particular de expertiză. Dar „medicina noastră de urgenţă” se aseamănă cu ceea ce voi numiţi traumatologie. Acum lucrez aici, planificând modul de salvare a copiilor răniţi sau supraveghind operaţiunile de salvare ori chiar modurile de prevenire a unui atac. Am contribuit la conceperea Planului Alb, acesta fiind un mod de abordare a evenimentelor catastrofice, cu număr mare de victime. Sunt funcţionar public, deci noaptea pot merge acasă la copiii mei.

Câţiva oameni din încăpere au zâmbit, iar ea a avut un schimb de priviri calde cu Stephanie. Marie-Laure avea o slujbă de birou, mult mai uşor de desfăşurat pentru o femeie divorţată, cu trei copii.

Gabriel Marchand a fost a doua persoană care s-a ridicat de la masă pentru a se prezenta. Arăta ca un bancher, exceptând faptul că părul lui grizonant era prea lung pentru a ocupa o funcţie importantă într-o bancă. Avea un profil cu trăsături dure şi era înalt, cu umeri lăţi. Radia energie când i-a salutat pe fiecare dintre vizitatorii americani.

— La fel ca Marie-Laure, şi eu sunt medic, dar cardiolog. Lucrez pentru Assistance Publique, Serviciile Publice

de Sănătate, acesta fiind un post guvernamental. Consult ocazional pacienţi, dar nu foarte des. Sunt un *fonctionnaire,* ceea ce voi numiţi funcţionar public, şi, la fel ca Marie-Laure, încercăm să concepem sisteme performante care-i vor menţine pe cetăţenii noştri în siguranţă în caz de urgenţă. Am patruzeci şi trei de ani, patru copii şi sunt foarte încântat să vin la San Francisco, spuse el zâmbindu-le, după care luă loc.

Răspândea un aer autoritar, ca şi când era obişnuit să comande. Era aproape milităros în comportament, avea un stil cazon şi toţi cei patru americani bănuiau, în mod corect, că avea o poziţie de frunte în sistemul francez de sănătate publică.

Următoarea persoană care s-a ridicat era o femeie înaltă, mlădioasă şi plină de graţie, cu o figură spectaculară, părul blond, lung şi un zâmbet orbitor. Era atrăgătoare în mod evident, aparent fără să depună vreun efort. Vorbea englezeşte cu accent britanic, pentru că acolo învăţase limba.

— Mă numesc Valerie Florin. Sunt medic psihiatru. Am un cabinet privat, unde consult cu regularitate pacienţi, aici, în Paris. De asemenea, concep programele destinate victimelor evenimentelor traumatice, care beneficiază de supraveghere medicală continuă pentru ceea ce numiţi stres posttraumatic. Intervenim imediat în situaţiile de luare de ostatici şi în genul de violenţe pe care le-am văzut recent. Stabilim programe de terapie la faţa locului, în timpul desfăşurării evenimentelor, pentru victime, părinţi şi cupluri. Lucrez îndeaproape cu poliţia la negocierile purtate cu atacatorii care iau ostatici. Sunt consultant la COP şi autoare a trei cărţi.

După care a zâmbit.

— Am patruzeci şi doi de ani, sunt necăsătorită, prefer să nu fiu şi nu am copii. Pacienţii mei sunt copiii mei şi, din fericire, niciunul dintre ei nu trăieşte cu mine.

Toţi au râs la spusele ei, după care s-a aşezat graţios. Era una dintre cele mai frapante femei pe care le văzuseră

americanii vreodată: graţioasă, sexy, echilibrată, calmă şi franţuzoaică în totalitate, deşi vorbea aproape perfect engleza. Tom Wylie o privea fix şi părea că vrea să se târască pe masa de conferinţă şi să o înhaţe. în schimb, Valerie părea total dezinteresată, îl ignora şi se concentra asupra celorlalţi, ceea ce-l scotea din minţi. Nu reuşea să-i prindă privirea; ea privea direct prin el, ca şi când nu ar fi fost acolo.

Ultimul membru al echipei cu care urmau să lucreze era Paul Martin; acesta părea să aibă optsprezece ani, era înalt, slăbănog, stângaci şi cu părul nepieptănat. în realitate însă, avea treizeci şi patru de ani, era necăsătorit, lucra de un an pentru COP. Era medic de urgenţă şi chirurg, lucrase pentru Medici fără Frontiere timp de trei ani, în Africa, şi-i plăcuse la nebunie. Venise la Paris ca sa înveţe mai multe despre violenţa la oraş, despre care spunea că era mult mai sălbatică decât ceea ce văzuse în Africa. Paul era plin de viaţă şi punea mult suflet în tot ce spunea. Emana zel tineresc, energie şi idealism şi vorbea ca şi când cuvintele lui ar fi fost trase cu tunul, în timp ce-şi trecea o mână prin părul deja de-zordonat. Părea extrem de inteligent şi de entuziasmat de munca pe care o făcea şi de ceea ce învăţase la COP, COGIC şi CD1OS până acum.

Apoi s-au prezentat şi ceilalţi de la masă. Făceau parte din administrarea diverselor departamente care ofereau servicii de urgenţă. După asta au făcut o pauză, pentru ca oamenii să poată vorbi unii cu alţii şi să se cunoască mai bine. Marie-Laure, şefa biroului, a explicat că vor vizita spitalele unde au fost trimise victime în cazuri de urgenţă. Urmau să-i întâlnească, de asemenea, pe membrii Guvernului şi poliţiei. Aveau să discute cu membrii echipelor SWAT[4], care se ocupau de situaţiile în care erau luaţi ostatici, şi, de asemenea, să participe la un exerciţiu de simulare a unui atac terorist. Urmau patru săptămâni fascinante, fără vreun moment plictisitor. În timp ce lumea se învârtea prin sala de

4 Trupele speciale (n, Ir.).

conferinţe, Tom Wylie s-a dus direct la Valerie Florin şi părea că ar fi vrut să o mănânce de vie. Arăta ca un băiat de şcoala excitat şi ea era vizibil amuzată.

— Dr. Wylie?

Ea ghicise corect cine era.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, poate am putea lua cina cândva.

Tom era plin de speranţe şi fascinat, iar ea a râs.

— Nu prea cred. Dar sunteţi invitaţi cu toţii în apartamentul meu, la cină, mâine-seară, la ora nouă.

După obiceiul francez, ora era mai înaintată decât cea la care erau obişnuiţi americanii să ia cina.

— Ţinută lejeră, jeans, nimic sofisticat. *Hachis parmentier,* care este unul dintre puţinele lucruri pe care ştiu să le gătesc.

Invitaţia era adresată tuturor celor patru colegi americani, precum şi celor francezi, toţi fiind încântaţi de propunere. I-a dat fiecăruia adresa ei de pe rue du Bac, foarte aproape de blocul în care erau cazaţi americanii. Puteau ajunge la destinaţie pe jos, mergând de-a lungul malului stâng al Senei.

Şi-au petrecut restul zilei îngropaţi în broşuri, informaţii, statistici, articole de ziar şi de revistă şi mai multe cărţi în limba engleză, până la epuizare. Marie-Laure a mers acasă la copii şi Valerie s-a grăbit să-şi consulte pacienţii. Era plăcut să faci o plimbare prin aerul rece al nopţii, la ora şapte seara, după ce ai stat închis toată ziua.

— Nimeni nu ne-a spus că vom avea teme pentru acasă, se plânse Tom Wylie.

Colegii lui americani au râs şi l-au tachinat, întrebându-l cum putea să vâneze femei dacă avea teme de făcut. Dar toţi abia aşteptau cina de la Valerie, din seara următoare.

Bill şi Tom au închiriat biciclete de la un stand Velib' ca

să se întoarcă la apartament, iar Stephanie şi Wendy s-au descurcat să ia metroul şi şi-au petrecut timpul conversând. Fusese o zi foarte interesantă şi mai intensă decât se aşteptaseră. Se ocupaseră cu lucruri serioase. Când au ajuns înapoi unde erau cazaţi, au mers fiecare în apartamentul lui să se relaxeze. Cei doi bărbaţi au luat apoi cina la un bistro din josul străzii, însă femeile au spus că sunt prea obosite ca să iasă în oraş. Stephanie dorea să se spele pe cap şi să-şi sune copiii şi trebuia să rămână trează până la miezul nopţii ca să facă asta, ca să-i prindă după şcoală. A reuşit de această dată să vorbească cu ei zece minute, după care i-au dat telefonul tatălui lor. Stephanie i-a povestit lui Andy tot ce se întâmplă şi cât de interesant e. El s-a înmuiat pentru câteva minute şi i-a spus că îi simte lipsa, iar ea a confirmat că simte la fel. După aceea a închis. Mai avea nişte brânză şi pateu din ziua anterioară şi şi-a turnat jumătate de pahar de vin. Se simţea independentă: era singură la Paris, fără copii sau Andy. A privit pe fereastră, sorbindu-şi vinul: turnul Eiffel strălucea. Se gândea la Marie-Laure şi dorea să o cunoască mai bine. Şi Valerie era fascinantă.

în camera ei, Wendy nutrea aceleaşi gânduri. Bărbaţii din grup i se păreau interesanţi. Paul Martin deborda de o energie incitantă, iar Gabriel, de la departamentul de sănătate publică, părea foarte inteligent şi elocvent. Avea să fie o lună foarte interesantă şi era bucuroasă că venise. Erau cu toţii atât de departe de casă.

⁂

A doua zi au participat la un exerciţiu menit pentru ei: simularea unui atac terorist, în care să folosească Planul Alb pentru a realiza triajul victimelor. Au folosit o şcoală părăsită şi actori, pentru a demonstra un atac asupra unei şcoli şi felul cum ar trebui abordată situaţia. După aceea, au făcut un tur al spitalului de copii Necker, pentru a li se arăta cine, cum şi ce îngrijiri medicale sunt acordate în astfel'de situaţii.

Totodată, în exerciţiul de dimineaţă, Valerie le făcuse o demonstraţie cu privire la o negociere de ostatici, în timp ce la faţa locului erau atât armata, cât şi echipe SWAT, trăgând cu gloanţe oarbe. Fusese stre- sant, chiar dacă ştiau că nu e real. Bill a spus după aceea – şi toţi au fost de acord – că ar trebui să organizeze ceva asemănător la San Francisco.

La sfârşitul zilei, a mers fiecare la apartament să se schimbe pentru cina la Valerie. Bill i-a convins să meargă cu biciclete publice închiriate. A fost amuzant. Wendy nu se mai plimbase cu bicicleta de ani buni. Au trecut printr-o gradină minunată, cu vedere spre Turnul Eiffel. Plimbarea i-a binedispus pe toţi. Locuia într-o aripă a unui vechi *hotel particulier,* anterior casa particulară, plin de suveniruri din călătorii, textile şi materiale frumoase şi un pat cu baldachin adus din India, Pe podea erau perne şi fotolii confortabile. Ardeau lumânări pe toate mesele. Le-a oferit o cină sub forma unui bufet, iar ei s-au servit din raţa delicioasă şi din cartofii piure cu trufe negre rase deasupra, o salată mare şi vinuri excelente. Gabriel şi Bill au început o discuţie serioasă despre sănătate publică, în timp ce Tom s-a oferit, fără succes, să o ajute pe Valerie în bucătăria aglomerată. Apoi Gabriel a luat loc lângă Stephanie, iar Bill, lângă Wendy. Gabriel părea să fie fascinat de Stephanie şi i-a adresat nenumărate întrebări, chiar dacă abia încăpeau amândoi pe banchetă.

în apartamentul lui Valerie domnea o atmosferă intimă şi relaxată, care-i făcea pe toţi să-şi dorească să nu mai plece, să se relaxeze şi să fie între prieteni buni. Se deschideau unul faţă de celălalt. Stephanie a recunoscut faţă de Gabriel că se simte foarte vinovată pentru că a plecat de lângă copii, dar ştie că e o călătorie importantă pentru ea, aşa că a venit.

— Ce părere a avut soţul tău despre asta? a întrebat-o Gabriel cu voce blândă.

Era un bărbat cât un urs de pluş uriaş şi ea se putea imagina cu uşurinţă în siguranţă în braţele lui.

— Nu a fost mulţumit. De fapt, era încă furios când am plecat, a spus ea sincer.

— E medic?

Ea a clătinat din cap .

— E scriitor liber-profesionist,

— E foarte dificil să fii căsătorit cu cineva care nu este medic. De cele mai multe ori, nu înţelege exigenţele unei cariere medicale. Asta mi-a distrus şi mie căsnicia.

— A mea încă nu e distrusă, i-a corectat ea impresia, din respect faţă de Andy.

Dar în ultimul an avuseseră multe discuţii şi călătoria la Paris era cireaşa de pe tort.

— Eu şi soţia mea am început să ne îndepărtăm unul de altul cu cinci ani în urmă. Era, pur şi simplu, prea greu să mă cert cu ea tot timpul, vorbind despre copii, despre cinele la care nu puteam să particip, despre părinţii ei. Nu eram niciodată unde voia să fiu. în realitate, am foarte puţin timp liber şi cel pe care-l am îl petrec cu copiii mei.

Ea a înţeles perfect situaţia pe care o descria – era ceea ce trăia şi ea.

— Eşti divorţat? întreba Stephanie, curioasă să afle mai multe despre el.

Părea un om extrem de plăcut şi îi dădea impresia că a trecut cu soţia lui prin aceleaşi lucruri pe care le trăiau ea şi Andy. Părea că mariajul lui e încheiat.

— Nu încă. Am discutat despre asta de mai multe ori. Legătura de suflet dintre noi nu mai există. Depunerea documentelor pentru divorţ şi partajul sunt prea puţin importante. Avem o înţelegere care funcţionează pentru amândoi, a spus el într-un mod blând, dar cu simţ practic.

— Pare complicat, zise Stephanie încruntându-se. Divorţul e un lucru clar. Eşti căsătorit sau nu.

— La americani e foarte simplu. Documentele şi

împărţirea proprietăţilor sunt lucruri mai complicate aici. Uneori e mai simplu să duci, pur şi simplu, vieţi separate. Adresa e doar o formalitate. Şi aştepţi să divorţezi până întâlneşti pe cineva cu care vrei să te căsătoreşti. Altfel, de ce să treci prin toată această durere şi cheltuială, dacă nu vrei să te recăsătoreşti?

Era un mod de a privi lucrurile, dar nu al ei.

— Eu şi soţia am convenit să fim liberi.

— Asta trebuie să fie ciudat pentru oamenii cu care ieşiţi şi pentru copiii voştri, a spus ea, cu simţ practic.

— Majoritatea părinţilor prietenilor copiilor sunt în aceeaşi situaţie. Nu e ceva neobişnuit aici.

Stephanie clătină din cap . Nu-şi putea imagina să vrea un „aranjament” cu Andy. Dacă mariajul lor se strica, ar fi vrut să divorţeze. Lucrurile păreau mai curate aşa. Gabriel nu părea înşelător sau necinstit, ci doar francez. Au discutat despre multe subiecte şi au fost de acord pe aproape toate. El i-a explicat sistemul francez de sănătate publică – şi asigurări sociale care plătea toate cheltuielile medicale pentru toţi. Trebuia doar să ai o carte de credit verde, o carte Vitale, şi puteai face orice procedură doreai sau aveai nevoie, pentru o sumă modică sau chiar gratis. Operaţiile care valorau o avere în Statele Unite costau foarte puţin sau erau chiar gratuite în Franţa.

Au discutat despre costul ridicat al asistenţei medicale în State şi apoi au vorbit despre copii. El se însurase din tinereţe şi cei patru copii ai lui erau adolescenţi. Stephanie era uimita de cât de confortabil se simţea cu el. Şi ceilalţi se simţeau la fel de bine în cuibul oferit de Valerie. Era o gazdă minunată. Atmosfera era intimă, caldă şi atrăgătoare, la fel ca Valerie. Tom o urma pretutindeni, ca un căţel, în timp ce ea continua să-l ignore, dar din când în când îi zâmbea şi pe faţa lui se vedea că e topit după ea. Bill şi Wendy au observat şi au râs de cât de îndrăgostit era Tom. Valerie părea doar amuzată şi-l trata ca pe un copil prostuţ. Rolul lui de donjuan se topise

ca îngheţata în soarele de vară.

Ea cumpărase o delicioasă tartă cu mere ca desert, pe care a servit-o cu îngheţată de vanilie şi cafea la filtru. Nimeni nu a făcut nicio mişcare să plece înainte de ora unu noaptea. Abia în jur de două s-au urnit. întregul grup a plecat împreună, după ce i-au adresat lui Valerie o grămadă de mulţumiri. Gabriel s-a oferit să-i ducă acasă cu maşina, spunând că e prea frig ca să se întoarcă pe bicicletă. Stephanie a acceptat cu recunoştinţă invitaţia. Când au ajuns, el a privit-o adânc în ochi şi după un minut a spus:

— Nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine, Stephanie. Eşti foarte sinceră, puternică şi curajoasă. Mi-aş dori să te fi cunoscut cu mult timp în urmă.

Un fior i-a străbătut lui Steph şira spinării, în timp ce-l asculta. S-a simţit foarte atrasă de el, sentiment pe care nu-l mai avusese de ani buni pentru nimeni. Se întreba însă dacă starea ei nu se datora cumva alcoolului, pe care-l consumaseră amândoi într-o cantitate mare.

— Când am plecat ieri de la birou, abia aşteptam să te revăd. Noaptea a fost prea lunga fără tine.

Era o afirmaţie cu implicaţii amoroase şi ea nu ştia cum să răspundă. Era o femeie căsătorită şi nu avea un „aranjament" cu Andy, spre deosebire de Gabriel şi soţia lui. Şi-l cunoştea doar de două zile. El părea foarte încordat.

— Cred că destinul ne-a adus împreună.

Nu-i venea a crede. El îi sărută vârfurile degetelor. Un fior electricii străbătu trupul. A coborât din maşină tocmai când au sosit şi ceilalţi. Bicicletele închiriate au fost parcate în standul din faţa clădirii. Un minut mai târziu, Gabriel a demarat, aruncându~i o ultimă privire plină de foc şi o fluturare de mâna.

în timp ce urcau scările, nimeni nu a comentat cât de atent fusese el faţă de ea. Nu o cunoşteau suficient de bine ca să spună ceva, dar observaseră. Odată ajunsă în apartament, Stephnie s-a gândit la el. O atrăgea incredibil de mult. A

încercat să nu se mai gândească la asta şi şi-a sunat băieţii, de îndată ce şi-a scos haina. Fuseseră cu menajera, care-i luase de la şcoală. Aceasta i-a spus că Andy era plecat. Avea o întâlnire în acea după-amiază, despre care nu-i spusese însă cu o noapte înainte. Stephanie rămase pe gânduri.

Când a pus jos receptorul, s-a gândit iar la Gabriel, deşi nu-şi dorea asta. Oricum ar fi fost aranjamentul dintre el şi soţie, era un bărbat însurat şi ea, o femeie căsătorită.

Cu astfel de gânduri a adormit. Şi-a amintit de senzaţia buzelor lui pe vârfurile degetelor ei. A încercat să se gândească la Andy, dar nu a reuşit şi nici nu voia să o facă. Nu se putea gândi decât la Gabriel şi nu-şi dorea decât să-l revadă. Mai era aşa mult până dimineaţă.

Capitolul şapte

în restul săptămânii, au făcut turul spitalelor cu cele mai bune servicii de urgenţă. S-au întâlnit cu alţi medici şi oficiali guvernamentali, au mers la conferinţe şi întâlniri, au vizitat diversele instituţii şi birouri şi s-au întâlnit cu poliţia şi cu SAMU, acestea fiind echipe de medici care tratau victimele chiar acolo, pe stradă, în locul unde fuseseră rănite. De regulă, SAMU nu-i muta pe pacienţi până ce nu erau stabilizaţi. Doctorii au vizionat filme despre atacuri recente şi despre felul în care acţionau echipele SWAT, evidenţiind greşelile care fuseseră făcute şi aspectele operaţiunii care decurseseră ireproşabil.

Era un volum mare de informaţii, pe care medicii americani încercau sa le asimileze cu atenţie, discutând cu colegii lor francezi ca să înţeleagă mai bine cum funcţionau lucrurile în Franţa. Lucrau din ce în ce mai bine împreună, pe măsură ce se cunoşteau tot mai mult. Aveau puncte forte similare, precum şi minusuri asemănătoare şi toţi erau curioşi. Se completau perfect şi, până la sfârşitul săptămânii, toţi opt alcătuiau un grup unitar.

Aveau weekendul liber – o pauză de care toţi aveau nevoie. Toate acţiunile, toate detaliile, precum şi cantitatea uriaşă de informaţii pe care le studiaseră îi epuizaseră.

Tom a invitat-o pe Valerie la cină. Ea a flirtat cu el, dar l-a refuzat, ceea ce doar l-a întărâtat şi mai mult. Sâmbăta consulta pacienţi şi duminica mergea cu maşina până în Normandia, să-şi viziteze mama. A spus că e ocupată seara, dar într-un mod fermecător, încât l-a înnebunit de dorinţă. Nu şi-a mai luat ochii de la ea cât au durat şedinţele.

Gabriel se aşeza întotdeauna lângă Stephanie şi-i vorbea şoptit, dar pe ea nu o deranja acest lucru. îi plăcea să fie în

apropierea lui şi nu se putea îndepărta. A fost de acord să ia cina cu el vineri seara. La ieşirea dintr-unul dintre spitalele pe care le vizitaseră, Valerie a avertizat-o şoptit.

— Nu uita că e un bărbat însurat şi e francez, a spus ea cu voce scăzută, fapt care a uimit-o pe Stephanie.

Ştia că e însurat, dar îşi spunea că ar putea fi prieteni. El însă acţiona ca şi când nu ar fi vrut să se limiteze la atât, iar atracţia reciprocă era o forţă magnetică puternică.

Ea şi Wendy au hotărât să meargă la Luvru împreună sâmbătă, apoi să ia prânzul şi după aceea să facă cumpărături la Galeriile Lafayette. Urmau să petreacă o zi doar ele. Amândouă doreau să-şi petreacă duminica citind şi se bucurau că s-au împrietenit. în ultimii ani, Wendy se îndepărtase de prieteni, ca să fie mereu disponibilă ori de câte ori voia Jeff să treacă pe la ea. Din- tr-odată era liberă şi avea iar pe cineva cu care să facă lucruri împreună. Marie-Laure le invitase pe amândouă la ceai duminică, pentru a-i cunoaşte copiii. Cei doi mai mici erau de vârste apropiate cu Aden şi Ryan, erau, de asemenea, băieţi, iar fiul cel mare avea unsprezece ani. Erau foarte mici şi-şi vedeau arareori tatăl. Tot greul era pe umerii lui Marie-Laure, după cum le-a explicat într-o zi, la prânz. Soţul o părăsise când se născuse mezinul, cu cinci ani în urmă. Reuşea să se descurce singură, apelând la bone, ceea ce lui Stephanie i s-a părut eroic. Când a părăsit-o soţul, avea un bebeluş, un băieţel de trei ani şi unul de şase.

Vineri seară, Bill lua Eurostarul la ora şase, ca să-şi vadă fetele [1]a Londra. Rezervase două camere comunicante la Claridge's şi avea să le ia în acea noapte. Era înnebunit de entuziasm când a plecat cu taxiul la gară. S-a întâlnit cu Wendy, care tocmai ieşea din clădire şi care i-a urat un weekend frumos şi distracţie plăcută cu fetele. Ea era în drum spre micul magazin alimentar din apropiere, ca să poată cina la ea în apartament. A spus că e epuizată după săptămâna aglomerată. La fel era şi Bill, dar ideea de a-şi vedea fiicele îl însufleţise.

Tom îl convinsese pe Paul Martin, tânărul medic francez de la COP, să meargă împreună să colinde barurile, ca să întâlnească

femei. Aveau un plan. S-au întâlnit la nouă seara. Tom avea o listă de baruri care-i fuseseră recomandate şi în care voia să meargă, iar Paul era tânăr şi dispus la orice. Pe lângă asta, Tom i se părea foarte amuzant.

La opt şi jumătate, Gabriel a luat-o pe Stephanie cu maşina şi au cinat într-un restaurant mic, intim, din vecinătate, unde puteau vorbi netulburaţi. Gabriel trăia în Neuilly, un cartier rezidenţial plin de familii şi case frumoase, şi părea foarte bucuros că iau cina împreună. Stephanie îşi spunea că nu e o întâlnire romantică şi că sunt doar colegi care se cunosc mai bine şi se împrietenesc, dar el era afectuos şi o susţinea cu entuziasm în tot ce spunea, ceea ce o încânta.

Amândoi erau pasionaţi de medicină şi el înţelegea totul în legătură cu munca ei. Era imposibil să nu fie atrasă de el şi părea mult mai matur decât Andy, care mereu se plângea de ceva, bosumflându-se, ignorând-o, încercând să o facă să se simtă vinovată, furios pe ea sau prefacându-se rănit. Era atât de plictisitor să-l asculţi. Stephanie trebuia mereu să se justifice, ceea ce făcea ca toate discuţiile să fie absolut aride. Era doar un război de uzură. în schimb, cu Gabriel era mult mai uşor şi atracţia dintre ei era de netăgăduit. Ea încerca să se opună acestui sentiment, dar era greu. Se îndrăgostise de el şi o atrăgea fizic. La rândul lui, părea fascinat de ea. Stephanie nu mai simţise aşa ceva pentru niciun bărbat de când se căsătorise cu Andy.

Nu venise la Paris ca să aibă o aventură. Mai mult, orice ar fi spus, Gabriel era un bărbat însurat. La sfârşitul cinei, când stăteau la masa faţă în faţă, se ţineau însă de mâini. Amândoi băusera vin, dar nu suficient cât să explice cum se simţea Steph sau cât de atraşi erau unul de celălalt. îi spusese că nu mai simţise aşa ceva pentru nicio altă femeie, dar îi recunoscuse imediat că nu-i fusese fidel soţiei şi nu o privea astfel, dată fiind lipsa de afecţiune dintre ei. A spus însă că celelalte femei nu însemnaseră nimic pentru el şi că pe ea o considera cea mai încântătoare femeie pe care o întâlnise vreodată. Nu-şi putea lua nici ochii, nici mâinile de pe ea şi, când au părăsit restaurantul, el a sărutat-o, iar pentru o clipă ea s-a topit în braţele lui. Era şocată de

propria ei voinţă de a face asta, deşi abia se cunoscuseră.

Avea ochii înlăcrimaţi când s-a îndepărtat de el.

— Gabriel..., nu putem... Sunt căsătorită. Mult mai mult decât tine. Am un soţ şi doi copii care mă aşteaptă acasă.

— Şi eşti nefericită cu el. Ai spus-o de o mie de ori. Nu te înţelege. E gelos pe munca ta. Te face să te simţi vinovată. Te simţi în permanenţă sfâşiată între el şi cariera ta. Nu poţi trăi aşa la nesfârşit. Te trage înapoi.

Era adevărat ce spunea Gabriel, dar erau căsătoriţi şi aveau doi băieţi mici şi ştia că Andy avea dreptate în anumite privinţe – ea nu petrecea destul timp cu fiii lor. Venise la Paris pentru o lună, departe de ei, alt lucru pentru care se simţea vinovată. Era bine cunoscuta luptă pentru a avea atât o familie, cât şi o carieră. Le voia pe amândouă, deşi era mai simplu pentru ea sa aleagă calea carierei. Pe lângă asta, acum săruta un bărbat pe care abia îl cunoştea şi de care se simţea atrasă în mod irezistibil.

\\

5 — Nu sunt suficient de nefericită ca să-l părăsesc, spuse ea cu sinceritate.

; Sau nu fusese până acum. Dar dacă Gabriel avea

j dreptate, iar Andy era bărbatul nepotrivit sau se înde-

. părtaseră unul de celălalt? Viaţa lor împreună i se părea

' extrem de anostă acum. Cariera lui de scriitor stagna şi avea senzaţia că Andy o învinovăţea sau că era gelos pe J succesul ei profesional. Dar ea muncise mai mult decât ' el şi era mai hotărâtă să reuşească. Stephanie era mai ' ambiţioasă, Andy, mai boem. I se păruse fermecător, dar ' nu mai simţea la fel. Gabriel era un om puternic, într-o

‘ poziţie importantă, ceea ce-l făcea infinit mai atrăgă-

i tor decât Andy, care nu avea nicio slujbă, de fapt, nimic altceva decât vise despre scris. Stephanie se simţea vino- ş vată pentru tot ce gândea. Gabriel era tentaţia în came şi oase, iar ei îi era greu să reziste. Asta nu i se mai întâm- £ plase înainte, dar e adevărat că nu mai întâlnise un bărbat ca el.

— Să nu irosim ceea ce ni s-a dat, Stephanie, a spus el blând. Aşa ceva, întâlnirea a două suflete-pereche, nu se întâmplă decât o dată în viaţă. Dacă suntem făcuţi să fim împreună? Vom regreta pentru totdeauna dacă nu ne urmăm inimile.

Era vorba despre mai mult decât inima, iar el ştia asta. Era o atracţie puternică, care o lovise ca un val de maree. Venise la Paris ca să lucreze şi fusese cucerită de un francez chipeş. I se părea că trăieşte o fantezie şi îi era frică să se gândească cum se va termina. Nu putea ignora faptul că şi el era însurat. împreună puteau să creeze un dezastru imens, dacă ar fi cedat în faţa simţămintelor. Ea fusese raţională şi responsabilă toată viaţa. Dintr-odată nu mai voia să fie şi totuşi făcea tot ce putea ca să reziste.

— Nu trebuie să tragem concluzii, a spus el cu o voce ca mătasea, Acesta e doar începutul. Vei sta aici o lună. Hai să vedem doar cum va decurge relaţia noastră.

Avem timp. Şi eu voi veni la San Francisco pentru o lună. Până atunci vom şti ce să facem.

Ceea ce spunea el aproape că suna raţional, dacă era dispusă să iasă din căsnicie, dar asta era o decizie importantă. Nu putea face asta pentru un bărbat pe care-l cunoştea de cinci minute. Gabriel avea însă dreptate: în următoarele două luni puteau să-şi dea seama dacă între ei era ceva autentic sau doar o iluzie. Perspectiva aceasta era incitantă şi terifiantă şi, în timp ce căzuse pe gânduri, el o sărută iar.

A condus-o acasă cu maşina. A urcat până la uşa ei. I-a zâmbit şi i-a atins delicat buzele într-un sărut, dar nu a întrebat dacă poate intra.

— Mulţumesc pentru cină, a spus ea, părând dezorientată.

Nu mai fusese niciodată în viaţă atât de tentată să facă

o nebunie.

— Te sun mâine, a spus el delicat, privind-o intrând.

în apartamentul ei, Stephanie s-a aşezat pe pat, cu o privire năucită, şi lacrimi îi alunecau încet pe obraji. Nu ştia dacă e fericită sau tristă. îi era dor de Andy şi de băieţi şi de lumea lor sigură, familiară. Pe de altă parte, dorea să fie în braţele lui Gabriel şi să-l lase să o sărute iar. Nu ştia ce să facă altceva decât să plângă.

Când Bill a ajuns la staţia St. Pancras, a luat un taxi până la casa Athenei şi a lui Rupert, din Belgrave Square. Taxiul a aşteptat, în timp ce el a sunat la uşă şi Athena i-a răspuns cu o expresie de surpriză, de parcă ar fi fost Fantoma Crăciunului-Trecut[5].

— Oh, aşa e, am uitat... Am crezut că soseşti mâine-dimineaţă.

5 Personaj din nuvela Poveste *de Crăciun* de Charles Dickens (n. red.).

Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu un halou de păr blond în jurul chipului ei rafinat. Uita mereu cât de minunată e, până o vedea iar. Nu se schimbase mai deloc de-a lungul anilor, de când o ştia, şi i-a zâmbit în timp ce fetele coborau scările, sărind şi ţipând de bucurie la vederea tatălui lor şi aruncându-i-se în braţe. Bill radia, în timp ce le îmbrăţişa. Athena l-a invitat să intre, cât terminau de împachetat bagajele. în timp ce urca scările, i-a aruncat peste umăr o privire de care el îşi amintea prea bine – aceea care-i smulsese inima din piept de o mie de ori. Era o femeie frumoasă, dar nu fusese niciodată menită să fie a lui. I-a făcut semn să intre în bibliotecă cât le aştepta pe fete, iar el a început să se învârtă prin încăpere, admirând picturile şi cărţile. Casa era magnifică, Rupert o răsfăţase pe Athena. Era cu totul altceva decât mica lor casă victoriană din Noe Valley sau apartamentul lui simplu de acum.

Ştia că nu i-ar fi oferit niciodată o asemenea casă, deşi într-o bună zi ar fi putut. Pur şi simplu nu voia să trăiască aşa. îi amintea de casa din New York a părinţilor lui sau de apartamentul fratelui său de pe Fifth Avenue. El era altfel decât ei şi aşa fusese dintotdeauna. Ceva lipsea. Nu avea nicio astfel de dorinţă. îşi iubea munca de la Spitalul General din San Francisco, oamenii adevăraţi cu care lucra şi timpul petrecut în aer liber. Părinţii Athenei aveau dreptate. Nu ar fi fost niciodată capabil să o păstreze prea mult timp. El fusese omul nepotrivit, cu care Athena se potrivise pentru o clipă, în perioada ei de răzvrătire, când avea douăzeci şi trei de ani. Acum ea devenise la fel cu toţi cei pe care i-a avut împrejur în timp ce creştea şi pe care el nu-i dorise niciodată lângă el. Nu ar fi ales să trăiască astfel, nici măcar pentru ea. A conştientizat că anii în care a suferit după ea au fost pierdere de vreme. Dacă ar fi întâlnit-o acum, nu s-ar mai fi îndrăgostit de ea, oricât ar fi fost de frumoasă. Era de admirat, ca o operă de artă magnifică, dar nu să o vrei lângă

tine.

Cinci minute mai târziu, Athena a coborât cu Pip şi Alex, ducând bagajele pe care aveau să le ia la hotel. Erau încântate că pleacă cu el şi Athena i-a zâmbit iar.

— îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, i-a spus, în timp ce fetele i-au înconjurat ca nişte căţeluşi.

— E în regulă. Rupert vânează în Scoţia în acest weekend. Eu mănânc întotdeauna târziu. Ce faci la Paris?

— Particip la o conferinţă pe tema terorismului şi a serviciilor de urgenţă, pentru a le compara pe cele europene cu ale noastre, din State.

Pe chipul ei a apărut o expresie de neîncredere şi apoi a râs. Nu-i plăcuse niciodată specialitatea lui, iar el îşi amintea de sugestia fostului socru de a renunţa la medicină şi să vină să lucreze pentru el. Asta nu fusese niciodată o opţiune pentru Bill, nici măcar pentru a-şi salva căsnicia cu Athena.

— Sună groaznic, spuse ea şi râse, după care se priviră o clipă, întrebându-se cum de ajunseseră să se căsătorească.

Dar el era fericit că o făcuseră, pentru că de aici rezultaseră Pip şi Alex.

— De fapt, e foarte interesant. Ţie însă nu ţi-ar plăcea.

A râs, uşurat. Se simţea în fine eliberat. Durase ani întregi. Fetele erau nerăbdătoare să plece şi Athena i-a zâmbit în felul ei fermecător, care-i făcuse odinioară inima să tresalte. Acum Bill nu mai avea această reacţie, ceea ce era bine.

— Să aveţi un weekend minunat, spuse ea şi le sărută pe fete.

— Aşa vom face, spuse el în timp ce le zâmbea fiicelor. Le aduc înapoi duminică după-amiază. Prindem trenul de la ora patru spre Paris. Voi reveni weekendul următor. Iar apoi

aş vrea să vină ele la Paris.

îi scrisese într-un e-mail toate acestea, dar ea nu s-a priceput niciodată să facă planuri sau să le respecte. Trăia în lumea ei.

— Atunci ne vedem weekendul următor. Voi fi plecată când le aduci înapoi acasă, duminică.

Le făcu cu mâna, în timp ce coborau în grabă scările până la taxiul care aştepta în curbă. Aruncă o ultimă privire spre Athena în timp ce închidea uşa. Era femeia pe care o iubise cu atâta pasiune şi după care jelise atât de mult. Era o uşurare să-şi dea seama că nu mai simţea la fel şi că vederea ei nu-i mai provoacă suferinţă. Avea un minunat sentiment de libertate, în timp ce-şi punea un braţ în jurul fiecărei fete şi se grăbeau spre hotel, discutând despre tot ce aveau de gând să facă în weekend. Trăia pentru timpul petrecut cu fiicele lui. Era perfect. Bill era fericit când au intrat în hotel. Nu exista femeie pe lume care să-l facă să se simtă aşa.

După un mic-dejun copios la hotel, a doua zi dimineaţă, Bill le-a dus pe Pip şi Alex la Muzeul Ştiinţei, încerca să facă întotdeauna ceva educaţional împreună cu ele, în loc să le răsfeţe doar, deşi o făcea şi pe asta. Pip l-a implorat să le ducă la Harrod's şi au mers după prânz. Ea adora să cumpere haine. Au vizitat Turnul Londrei, lucru pe care-l făcuseră de o duzină de ori împreună, dar fetelor le plăcea de fiecare dată. Au ajuns înapoi la hotel la timp pentru ceaiul cu creson, castravete şi sendvişuri cu salată de ou, iar apoi biscuiţi cu smântână grasă şi gem. După aceea s-au uitat la filme în camera lui şi la cină au comandat hamburgeri prin room-service.

Duminică au mers la plimbare prin Hyde Park, apoi Bill le-a dus să ia prânzul la pizzeria preferată. Le-a adus înapoi la Athena exact după ora trei. Bona a deschis uşa, cu cei doi gemeni alături. Erau nişte băieţei foarte frumoşi şi arătau exact ca Rupert. Fetele şi-au încolăcit strâns braţele în jurul gâtului lui Bill, mulţumindu-i pentru wee- kendul minunat.

Data viitoare plănuia să le ducă la teatru. Recepţionera de la Claridge's încerca să găsească bilete la ceva potrivit pentru ei.

Le-a sărutat pe amândouă de rămas-bun şi a spus că se va întoarce vineri. Când veneau în Franţa urmau să meargă la Disneyland. Neavând casă la Londra, căuta să petreacă timpul făcând nenumărate activităţi, tot ce-i putea trece prin minte ca să le distreze. Asta făcea ca vizitele lui să fie speciale. La fel proceda când venea ele în San Francisco, făcând, în principal, activităţi în aer liber, cum ar fi plimbări pe plaja Stinson, scurte drumeţii pe muntele Tam şi excursii pe lacul Tahoe. Nu se plictiseau niciodată când erau cu el. Paştele precedent îl petrecuseră la Roma şi la Veneţia, plimbându-se cu gondola. Le promisese deja că vor urca în Tumul Eiffel când aveau să vină la Paris.

S-a gândit tot drumul spre Paris la ele. Aveau parte de educaţia tipică a unui copil britanic. Lui Pip îi plăcea să declare că e pe jumătate americancă, dar Alex era în continuare prea mică pentru a-i păsa de asta. Se întrista mereu când se despărţeau, dar de această dată mai puţin decât de obicei, pentru că ştia că le va vedea vineri şi apoi în următoarele două weekenduri. Plătise mai mult pentru biletul de avion pentru întoarcerea în San Francisco şi astfel făcea escală la Londra, ca să poată petrece ultimul weekend cu ele. Faptul că le văzuse acum avea să facă aşteptarea mai suportabilă până la venirea fetelor la San Francisco, în vară, când aveau să petreacă împreună o lună.

Avea un aer liniştit şi fericit. La intrarea în clădirea de pe rue du Cherche-Midi, a văzut-o pe Wendy parcând o bicicletă în standul Velib'. A aşteptat-o ca să poată urca pe scări împreună. Liftul fusese stricat toată săptămâna.

— Cum a fost weekendul? l-a întrebat ea cu zâmbetul pe buze.

Vedea ca era relaxat şi binedispus. Aşa era mereu după ce petrecea timp cu fiicele lui.

— Perfect.

îi surâse radios.

— Am alergat tot weekendul. Vor veni aici peste două săptămâni. Mi-ar plăcea să le cunoşti.

Era impresionată de cererea lui şi a zâmbit când s-au oprit la uşa ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zise şi păru că se gândeşte la ceva. în dimineaţa asta, am cumpărat un pui la cuptor. însă aveau doar pui întreg şi nu-l pot mânca singură pe tot. Ai luat cina?

- Nu.

îi zâmbi.

— Şi, ca să fiu sincer, mor de foame. Aveam de gând să merg până la bistro, după ce las bagajul în apartament. Voiam să mănânc în tren, dar am adormit. Fetele m-au epuizat.

— De ce nu vii peste cinci minute? Voi pregăti cina.

A plecat să-şi lase geanta şi s-a întors după cinci minute. Ea pusese puiul pe un platou pe masa mică din bucătărie, cu o felie de *pale* şi nişte brânză, şi făcea o salată. Adusese şi o *baguette* proaspătă.

— M-am îndrăgostit de patiseria I>e Bon Marche. Valerie mi-a spus de ea, E fantastică. Mă voi îngrăşa aici, m-am hrănit exclusiv cu *pâtâ* şi brânză cu trufe, spuse ea vinovată.

Dar era minionă.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji în această privinţă.

Bill s-a servit cu *pate,* a luat un copan de pui şi salată, după care ea i-a întins o sticlă de vin roşu ca să o deschidă. Au stat aşezaţi în faţa mâncării simple şi delicioase. Era un sfârşit de weekend perfect.

— Ce ai făcut zilele astea? a întrebat-o el.

— Ieri am fost împreună cu Stephanie la Luvru şi am făcut cumpărături. Astăzi am fost la Notre Dame. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le fac aici. E o expoziţie Picasso la Le Petit Palais, pe care vreau să o văd, de asemenea. în San Francisco nu merg niciodată la muzee. Sunt prea leneşă ca să ies în oraş în weekend. Stau doar la mine acasă, în Palo Alto.

— Să înţeleg că locuieşti singură?

Era curios în privinţa ei. Ştia că nu e căsătorită şi nu are copii, dar se gândea că trebuie să aibă pe cineva. Era foarte atrăgătoare şi nu se uitase la niciunul dintre bărbaţii din grup cu vreun interes deosebit. A ezitat să-i răspundă la întrebare.

— Nu ai iubit?

Asta îl surprindea: era o femeie foarte frumuşică.

— E cineva, dar e complicat. Ne vedem rar. Oricum nu am timp de asta, muncind atât de mult. E chirurg cardiac. E ocupat. Dar tu?

Ea era la fel de curioasă în ce-l privea pe el. Fusese foarte rezervat şi nu spusese prea multe despre viaţa lui personală, cu excepţia faptului că are două fete la Londra.

— Trăiesc singur şi îmi e bine aşa, spuse el liniştit, mai luând din brânză şi din *baguette.* Ducem o viaţă nebună cu munca pe care o facem, a spus el, folosind aceeaşi scuză pe care o invocase ea, după care s-a decis să fie sincer cu ea. Soţia mea a plecat în urmă cu şapte ani împreună cu copiii înapoi în Anglia. Mi-a distrus viaţa şi am petrecut aproape cinci ani în amărăciune şi furie. Am văzut-o noaptea trecută, când le-am luat pe fete, şi dintr-odată mi-am dat seama că nu o mai urăsc. Nu mai sunt supărat sau nervos şi, când am privit-o, cred că am văzut pentru prima dată cât de diferiţi suntem. Căsnicia nu ar fi funcţionat niciodată. Doar că nu mi-am dat seama atunci. Ea ura California şi San Francisco pentru toate motivele pentru care eu le iubesc. Apoi a început să mă urască pentru că o adusesem acolo. S-a recăsătorit şi

are alţi doi copii. Eram tineri când ne-am întâlnit, în urmă cu zece ani, dar adevărul e că nu avem absolut nimic în comun şi nu am avut niciodată. Pentru ea am fost o scăpare de moment. Şi, dacă aş întâlni-o acum, nu aş vorbi cu ea mai mult de cinci minute. Nu am nimic să-i spun, decât când vorbim despre copiii noştri. Ea trăieşte viaţa pentru care eu am părăsit New Yorkul. în San Francisco, era ca o floare care se usucă. Tot ce voia să facă era să meargă acasă şi eu am devenit temnicerul ei. Mă ura pentru că o ţineam acolo. Ar fi trebuit să renunţ la practicarea medicinei ca să mă stabilesc în Anglia cu ea, după cum a sugerat tatăl ei. Nu mi-am dorit niciodată să fac aşa ceva. M-aş fi sufocat acolo şi aş fi murit de plictiseală. Am fost devastat când a plecat şi le-a luat pe fete cu ea. Am fost furios multă vreme. Şi, dintr-odată, seara trecută, când am văzut-o, mi-am dat seama că războiul se încheiase. Nu ştiu când s-a întâmplat, dar ceaţa a dispărut, luând cu ea tot restul. Nici măcar nu o cunosc. Nu am cunoscut-o niciodată. A fost un sentiment fantastic de eliberare. E nevoie de multă energie ca să rămâi supărat pe cineva. Acum pot folosi această energie pentru altceva. Ea m-a uitat de multă vreme. La mine a mai durat câţiva ani. Aş fi fost nefericit dacă rămâneam căsătoriţi. Am avut nevoie de tot acest timp ca să-mi dau seama. Nu am avut loc pentru nimeni în inima mea, câtă vreme am fost furios pe ea. Când a luat fetele şi a plecat, aproape m-a ucis.

— E ciudat, spuse Wendy gânditoare. Cred că şi eu m-am agăţat de ceva ce ar fi trebuit să moară cu mult timp în urmă. De fapt, nici nu ar fi trebuit să se întâmple. Cred că a trebuit să vin aici ca să-mi dau seama. Este uimitor cât de mult timp te poţi agăţa de o greşeală. Voi încerca să mă ocup de asta când mă voi întoarce acasă. Am pierdut şase ani cu o relaţie care nu va merge niciodată şi care nu va duce nicăieri. Nu am vrut să văd asta.

Şi renunţase la atâtea ca să fie cu Jeff: la prieteni, la toate distracţiile care-i făceau plăcere, la visurile ei, într-un

cuvânt, o mare parte din ea însăşi.

— A fost nevoie de mult curaj ca să mă desprind de ea, a spus el simplu şi ea a clătinat din cap .

îi plăcea să vorbească cu el. Era un bărbat rezonabil, cu picioarele pe pământ. Lui Wendy i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine şi să fie prieteni. De ani întregi nu mai avea loc în viaţa ei nici măcar pentru prieteni.

— Gabriel pare foarte îndrăgostit de Stephanie, comentă ea.

Toţi observaseră acest lucru,

— Mă întreb unde va duce asta.

— în ape adânci, dacă ea nu are grijă. Amândoi sunt căsătoriţi. Asta mi se pare periculos. Şi complicat, când ea se va întoarce acasă. E uşor să uiţi asta când eşti departe de casă şi de viaţa reală, spuse Bill cu înţelepciune.

— îmi place grupul nostru, spuse Wendy simţin- du-se în largul ei alături de el. Şi-mi plac şi medicii francezi. Mai să nu vin în această călătorie. Mă bucur că am făcut-o.

Ea îi zâmbi.

— Şi eu. Am acceptat imediat, ca o scuză pentru a-mi vedea fetele patru weekenduri în şir. Dar până acum a fost într-adevăr interesant.

Au fost de acord că exerciţiul pentru intervenţie în situaţii de urgenţă, care fusese organizat pentru ei, era impresionant.

— Mă întreb ce pregătesc pentru noi săptămâna asta, spuse ea.

Urmau să-şi afle programul luni.

— Alte vizite la spitale. îţi place să lucrezi la Stanford? o întrebă el, pentru că făcuse acolo rezidenţiatul.

— îmi place. Trebuie să fie foarte dur la Spitalul General.

— E fantastic. Mi se potriveşte. îmi plac cazurile pe care le primim, atâta timp cât nu sunt împuşcat în cursul acestui proces.

El îi zâmbi poznaş.

— E, probabil, singura secţie de traumatologie din oraş unde pacienţii se împuşcă reciproc la Urgenţe.

— Pot trăi fără asta, spuse Wendy, îngrozită de acest gând.

Au vorbit o vreme despre muncă. Amândurora le plăcea să lucreze la spitale universitare. Ca restul personalului de la Spitalul General, Bill lucra şi la Facultatea de Medicină de la UCSF. Apoi bărbatul s-a ridicat şi i-a mulţumit lui Wendy pentru cină. Fusese un final de weekend plăcut pentru amândoi.

— Ne vedem mâine, spuse el dezinvolt.

Simţeau că s-au împrietenit şi Bill spera să o vadă iar, după ce se întorceau la San Francisco. Nu era nimic forţat, nicio poveste de dragoste, nimic de ascuns. Ar fi fost frumos să aibă o prietenă de sex feminin, pentru o schimbare. Lucrau într-o lume dură şi dinamică, care-ţi anula viaţa personală dacă nu erai atent. Părea că şi ea avea nevoie să-şi lărgească orizontul. Era uşor să-ţi laşi viaţa să se învârtă în jurul secţiei de traumatologie.

în asta consta pericolul muncii desfăşurate de ei. Ajungeau acasă prea epuizaţi şi prea secătuiţi emoţional, ca să mai facă şi altceva. Bill se minuna întotdeauna de doctorii pe care-i cunoştea şi care mergeau acasă şi reuşeau să mai aibă energie pentru soţii şi copiii lor. Erau zile în care era atât de secătuit după muncă, încât nu mai putea nici măcar vorbi cu o altă fiinţă umană. La muncă se implicau în totalitate şi cei de acasă se simţeau păcăliţi – a văzut asta de multe ori întâmplându-se celor care lucrau la traumatologie. Existau specialităţi mai uşoare, dar Bill ştia că l-ar fi plictisit. îşi iubea munca.

S-a întors în apartament, care era uşă în uşă cu al ei. Era bucuros că luase cina cu Wendy. în profesia lor, erau ca nişte gladiatori şi lucrau sub o presiune constantă. O fracţiune de secundă poate face diferenţa dintre salvarea şi pierderea unui pacient.

Şi Wendy se gândea la el, în timp ce spăla vasele şi le punea la loc în bucătăria micuţă. Apartamentele nu erau extravagante, dar aveau tot ce trebuie. Se simţea ca în studenţie aici, mergând zi de zi la reuniunile lor. Şi-i plăcea ce învăţau de la colegii lor francezi, Existau câteva tehnici şi echipamente noi, pe care nu le foloseau încă în State, şi o altă atitudine faţă de terorism şi traume, din cauza incidentelor mai frecvente şi a riscurilor actuale.

O admira pe Valerie. îi plăcea felul în care aborda aspectele psihologice ale lumii în care trăiau. Voia să o cunoască mai bine. Wendy era încântată de toţi cei pe care-i întâlnise până acum datorită schimbului de experienţă. I-ar fi plăcut să-i spună lui Jeff despre asta, dar nu avea voie să-l contacteze.

Ştia că plecase la Aspen în acel weekend, împreună cu soţia şi copiii, şi ceea ce-i spusese lui Bill era adevărat. Toate speranţele într-un viitor alături de Jeff se năru- iseră între timp. Ştia de-acum că nu va avea parte de mai mult cu el, în afară de nopţile de miercuri, pe furiş. Era no

furioasă pe ea însăşi pentru că acceptase atât de puţin, dar se îndoia că are curajul să-l părăsească. Se obişnuise să-şi clădească viaţa în jurul lui şi să lase orice altceva lao- parte, chiar dacă îl vedea atât de rar. Gândul la el cu Jane în Aspen continua să o întristeze. Soţia lui avea totul. Wendy îşi dorea mai mult şi nu avea să aibă vreodată. De când ajunsese în Paris se gândea serios la relaţie.

I-a trecut prin minte, de asemenea, că majoritatea celor care lucrau la Traumatologie şi la Urgenţe nu păreau să aibă vieţi stabile acasă. Ea, Tom şi Bill nu aveau parteneri, iar mariajul lui Stephanie părea incert. în tabăra franceză, nici viaţa de familie a lui Gabriel nu era solidă, iar Marie-Laure, Valerie şi Paul erau şi ei singuri. Dădeau tot ce aveau la locul de muncă. Nu le mai rămânea nimic când ajungeau acasă noaptea. Cel puţin Bill părea să aibă o relaţie bună cu copiii lui, când îi vedea. Stephanie recunoscuse faţă de ea cât era de sfâşiată între muncă şi familie şi cât de vinovată se simţea din acest motiv. Wendy se întreba dacă nu cumva avea, în fond, o viaţă mai bună. Poate că, dacă s-ar fi căsătorit cu Jeff, nici ei nu ar fi avut mare lucru să-şi ofere unul altuia. Prioritatea lui Jeff era munca lui, la fel ca în cazul ei. Cât spaţiu mai lăsa asta pentru o relaţie sau o altă fiinţă umană? Probabil că nu destul.

Era un concept pe care Wendy dorea să-l exploreze cu ceilalţi. Erau cu toţii războinici într-o lume rece, singuratică, luptând pentru fiecare viaţă pe care o salvau, mai mult decât în alte specialităţi. Wendy fusese pusă la încercare de gravitatea rănilor de care se ocupase în timpul rezidenţialului şi-şi iubea munca, dar nu înţelesese decât mai târziu preţul mare pe care-l plăteau. Şi puţini dintre pacienţii ei se vindecau în totalitate, ceea ce era descura-jant. Majoritatea erau prea afectaţi. Chiar şi atunci când îi salvau, calitatea vieţii era o problemă ulterior, în special în cazul rănilor la cap . Era o treabă serioasă. Dar îi plăcea să-şi forţeze limitele până la maximul abilităţilor şi se bucura de

succesele pe care le avea. Toţi simţeau la fel, de aceea rămâneau să lucreze în acest domeniu. Nu se putea imagina făcând altceva şi Bill spusese acelaşi lucru în timpul cinei. Era o victorie de fiecare dată când salvau o viaţă.

Wendy nu mai era sigură nici că-şi doreşte copii. Renunţase cu câţiva ani în urmă la idee, din cauza situaţiei cu Jeff, dar poate că oricum nu ar fi fost potrivit pentru ea să-i aibă. Se întreba daca ai nevoie de un partener care să nu fie medic ca să ai o familie şi succes în acest plan. Bill recunoscuse că fosta lui soţie era o mamă bună pentru fete. Iar el petrecea mai puţin de două luni în fiecare an cu ele, deşi le-ar fi văzut mai des dacă ar fi trăit în San Francisco. Lui Wendy i se părea că e un tată bun.

Avea multe la care să se gândească atunci când s-a dus la culcare în acea noapte. Apoi s-a gândit iar la Jeff, care era în Aspen cu Jane, şi inima i s-a strâns, aşa cum se întâmpla ori de câte ori şi-i imagina împreună. Devenise benevol proscrisa din viaţa lui, secretul întunecat. Era un rol pe care Wendy nu mai voia să-l joace şi acum era sigură de asta. Nu-i spusese lui Bill că iubitul ei e însurat pentru că îi era ruşine. Tot ce avea de făcut acum era să-i spună lui Jeff. Asta era partea grea. Şi apoi să se îndepărteze de el. Asta era şi mai greu.

Capitolul opt

Luni dimineaţă, simţindu-se parizieni, cei patru americani au pedalat până la întâlnirea cu COP, din a doua săptămână în cadrul schimbului de experienţă. Wendy şi Stephanie se plângeau de faptul că nu poartă căşti şi Tom şi Bill încercau să le liniştească, în timp ce se orientau în traficul haotic.

— Ar fi jenant să ajungem să avem leziuni cerebrale în timp ce suntem în misiune aici, mormăi Stephanie, pedalând cu picioarele ei lungi la fel de rapid ca bărbaţii. Wendy trebuia să muncească mai mult ca să ţină ritmul şi Bill încetinea din când în când, pentru ca ea să nu se rătăcească pe parcurs.

— Se pare că niciunul dintre biciclişti nu poartă cască pe-aici, i-a reamintit Tom lui Stephanie. Prefa-te că eşti franţuzoaică.

Traficul era nebunesc, în special la acea oră a dimineţii, dar, în ciuda grijilor lui Stephanie, au ajuns în siguranţă, la timp pentru întâlnire, aşa cum au făcut şi ceilalţi. Wendy anunţase deja că se va întoarce acasă cu metroul, la sfârşitul zilei. Marie-Laure s-a apropiat de cele două femei ca să le întrebe cum au petrecut wee- kendul. Doi dintre copiii ei fuseseră bolnavi, astfel că nu ieşise din casă. Americancele i-au povestit despre cumpărăturile la Galeriile Lafayette şi despre vizita la Luvru.

— Poate că ar trebui să optaţi pentru buticuri, a sugerat Marie-Laure. în perioada aceasta primim o

mulţime de ameninţări la adresa magazinelor universale. Nici eu nu mă simt în siguranţă să fac cumpărături acolo.

Lui Wendy îi trecuse asta prin minte, dar Stephanie insistase că vor fi în siguranţă şi că reducerile erau mari. Amândouă îşi cumpăraseră câteva lucruri care le plăceau foarte mult. Stephanie purta un nou pulover roşu cu anchior, pe care Gabriel l-a remarcat imediat când a sosit. I-a zâmbit, şi-a lăsat servieta lângă un scaun şi s-a apropiat de ea cu aceeaşi expresie hotărâtă care o obsedase întregul weekend. A sărutat-o pe amândoi obrajii şi simplul fapt că se afla lângă el i-a dat aceeaşi senzaţie ca atunci când a sărutat-o. Toţi cei din încăpere îşi dădeau seama de atracţia reciprocă dintre ei, ceea ce lui Stephanie i se părea jenant, dar pe el nu-l deranja deloc.

Ultima care a venit a fost Valerie. I-a zâmbit ironic lui Tom, care simţea că se topeşte la vederea ei.

— Am avut o zi foarte grea ieri din cauza ta, a mustrat-o în timp ce Valerie se apropia cu o faţă nedumerită. Eu şi Paul am luat la rând toate barurile din St. Germain vineri şi sâmbătă seara. Am avut o migrenă cumplită toată ziua. Dacă ai fi luat cina cu mine, nu aş fi fost forţat să intru în toate barurile de pe malul stâng al Senei, unde am fost supraservit, fără ruşine, de ospătari malefici.

Trecuseră de la vin roşu la shoturi de tequila, apoi la scotch şi cea mai mare parte a nopţii de sâmbătă era în ceaţă când s-a trezit duminică.

— Deci a fost vina mea? întrebă ea amuzată.

Şi Paul arăta ca după o zi grea. Niciunul dintre ei nu se bărbierise înainte de întâlnirea aceasta, dar amândoi erau frumoşi şi puteau să iasă basma curată. Oricum, acest obicei de a ieşi în lume nebărbierit era ii

tendinţa curentă la Paris şi în State. Bill se bărbierise şi arăta curat şi relaxat după weekendul petrecut cu fetele lui. Făcuse activităţi mult mai sănătoase decât ale lor.

Din ultimul bar în care a intrat, Paul a ajuns să plece acasă cu o braziliancă, de care însă abia îşi amintea. Era dansatoarea exotică pe care barul o angajase cu o trupă de samba pentru acea seară. Tom îşi amintea vag că dansase pe bar cu o fată pe jumătate goală, care purta un chilot tanga din pene. Era sigur că s-au distrat, din ce-şi mai amintea, şi găsise chilotul tanga în buzunarul de la jachetă când s-a trezit în apartamentul lui, duminică dimineaţa. Nu era sigur dacă fata fusese sau nu acolo, însă păstrase chilotul tanga ca suvenir al unei seri foarte distractive petrecute la Paris. Şi acasă avea asemenea amintiri.

— Se pare că meriţi migrena pe care ai avut-o, a comentat Valerie şi ceilalţi au râs, în timp ce se aşezau la masa de conferinţă şi-şi consultau programul pe acea săptămână. Gabriel era aşezat lângă Stephanie şi-i şoptea câte ceva din când în când, în timp ce studiau statistici şi descrieri ale spitalelor pe care urmau să le viziteze. Au parcurs o mulţime de materiale scrise şi Valerie le-a înmânat un rezumat al programelor posttrauma- tice: cum erau implementate şi cât de rapid după incident erau aplicate. Sistemele în vigoare păreau foarte eficiente şi aveau un program de monitorizare de doi ani, cu terapie gratuită cât timp era necesar şi care putea fi prelungită la cerere.

La sfârşitul zilei au plecat fiecare cu câte un braţ de hârţoage. La sfârşitul primei săptămâni, toţi aveau deja un teanc de hârtii pe birourile lor. Ea şi Wendy s-au întors pe malul stâng al Senei, cu metroul, şi băieţii au plecat acasă pe biciclete Velib'. Au luat cina toţi patru, la cel mai apropiat bistro, şi s-au culcat devreme. Tom arăta în continuare destul de şifonat şi a sugerat că ar putea avea o tumoră pe creier, iar ceilalţi râdeau de el. Bill era de părere ca e din cauza shoturilor de tequila cu care se îmbibase puternic în nopţile

din weekend. Le-a povestit despre chiloţii tanga cu pene, pe care i-a găsit în buzunar, iar ei au râs. Tom îşi păstra obiceiurile şi se descurca bine la Paris.

Gabriel dorise să ia cina cu Stephanie în seara aceea, dar ea refuzase. Voia să ia cina cu echipa ei. A sunat-o de trei ori în timpul mesei şi i-a trimis mai multe mesaje. Continua să o curteze în acelaşi ritm intens, iar Stephanie era pe jumătate stingherită, pe jumătate excitată. Nimeni nu o mai curtase cu atâta râvnă. Nu dorea ca Gabriel sa se oprească şi avea sentimente confuze faţă de el.

— Ce vei face? şopti Wendy, după unul dintre mesajele lui.

Stephanie părea îmbujorată şi uşor jenată.

— Nimic. Sunt căsătorită, spuse ea cu hotărâre, dar vorbele ei sunau de parcă încerca sa se convingă pe sine.

în afară de patima cu care o urmărea, părea un om întreg la minte. Era incredibil de inteligent şi de atrăgător. Un bărbat greu de descurajat. Ea însăşi se temea cel mai mult de faptul că nu voia ca el să înceteze. Asupra ei avea un efect ca de drog.

— Faptul că eşti căsătorita nu pare să-i domolească elanul, sugeră prudentă Wendy. Sunt sigură că te poţi descurca şi că vei şti ce vrei să faci, dar ai grijă la bărbaţii însuraţi. Probabil că nu sunt prea deosebiţi de cei din State. E un joc greu de câştigat, îi spuse ea melancolică, gândindu-se la Jeff. Mai devreme sau mai târziu, toţi sunt răniţi. Nu cunosc prea multe cazuri de bărbaţi însuraţi care şi-au părăsit soţiile pentru o altă femeie. De fapt, nu cunosc niciun caz. Pur şi simplu, se pare că aşa ceva nu se întâmplă. Le e bine acolo unde sunt şi cele două femei ajung să se completeze reciproc, ceea ce nu face decât să funcţioneze mai bine căsnicia tipului.

— Se pare că ai trăit aşa ceva, spuse Stephanie cu blândeţe şi văzu expresia de pe faţa lui Wendy, în timp ce

dădea afirmativ din cap, dar fără să explice.

Nu era nimic neobişnuit în povestea aceasta, în afară faptului că i se întâmpla ei.

— Doar ai grijă. Şi nu-ţi arunca încă viaţa pe fereastră pentru el.

Stephanie a dat din cap . Abia îl cunoscuse pe Gabriel, acum o săptămână, deşi se simţea de parcă îl ştia de ani întregi.

Stephanie a vorbit cu copiii ei în acea noapte înainte de a merge la culcare. Andy părea obosit şi trist când au vorbit, câteva minute după aceea. Nu a întrebat-o ce face şi nu părea să-i pese. Nu era interesat de detaliile medicale ale lucrurilor pe care le afla ea acum, doar de faptul că nu era cu ei, acasă. Era greu să-i împărtăşească detalii despre activităţile la care participa şi abia îi putea vorbi de Gabriel. Acesta din urmă devenise un aspect important al experienţei din Paris, dar nu-i putea spune lui Andy. Nu vorbeau decât despre copii, întocmai ca atunci când era acasă. Oricare or fi fost afinităţile din trecut, părea că nu mai au nimic în comun. Şapte ani de căsnicie începuseră să pară deşertul Sahara, îi recunoscuse lui Gabriel la cină. El a spus că a trăit acelaşi lucru şi numai copiii îl mai ţineau lângă soţie, însă aceştia crescuseră, aşa că avea mai puţine motive să se agaţe de căsătorie. Ryan şi Aden aveau patru şi, respectiv, şase ani şi aveau nevoie de ambii părinţi sau cel puţin aşa credea Stephanie. Şi nu se putea descurca singură, dată fiind munca ei. Dar aceasta părea un motiv şubred pentru a rămâne căsătorită cu Andy. Până şi el sugerase să ia o pauză, înainte să plece ea la Paris, ceea ce îi păruse o măsură extremă la vremea aceea, dar mai puţin acum, după ce îl întâlnise pe Gabriel. Poate că era ceea ce le trebuia. Să petreacă timp departe de Andy, ca să-şi dea seama cum stau lucrurile când avea să se întoarcă. Poate că timpul petrecut la Paris îi va limpezi gândurile. însă nu se simţise niciodată atât de sfâşiată şi de confuză, în toată viaţa ei. Gabriel dăduse deja lucrurile peste cap, înti-un mod sălbatic,

şi nu trecuse decât o săptămână.

Şi-a pus deşteptătorul la ora şapte şi, când s-a trezit, era rece şi ploua. Au luat cu toţii metroul până la locul de întâlnire. La ora zece, ambele echipe, americană şi franceză, aveau să viziteze unul dintre cele mai importante spitale, unde erau tratate victime care suferiseră traumatisme în urma incidentelor cu victime multiple, cum erau atacurile recente. Toate procedurile de admisie şi triaj fuseseră schimbate în ultimele patru ore, pentru a ţine pasul cu evenimentele publice. Sistemul era funcţional, dar Gabriel a explicat că mai erau necesare îmbunătăţiri şi lucrau sârguincios la asta. Sperase să împrumute câteva idei noi din State.

Toţi s-au deplasat cu un microbuz la spitalul pe care-l vizitau, vorbind animat despre studii recente şi evenimente reale. Era un subiect de care erau cu toţii pasionaţi. Tom a intrat în clădire cu Valerie, în timp ce Bill discuta cu Gabriel câteva dintre procedurile de la Spitalul General din San Francisco.

Au început imediat turul spitalului şi au observat că unele lucruri se făceau cu totul altfel decât în State, iar altele chiar păreau mai eficiente. Triajul lor stradal era foarte diferit şi tratau, adesea, victimele la locul faptei, înainte de a le muta, adică le stabilizau acolo unde zăceau, lucru care nu se făcea în State. Nu era posibil să facă aşa ceva niciunde, pentru că de obicei pericolele erau încă prezente şi zona era sub foc sau persista riscul detonării unor bombe. Modelul tratării în stradă era mai potrivit în cazul incidentelor nonviolente izolate decât în privinţa atacurilor teroriste.

Tocmai terminaseră turul etajului unde se aflau sălile de operaţie şi vorbeau cu admiraţie despre echipamentele de ultimă generaţie, când Marie-Laure a primit un apel pe telefonul ei mobil şi s-a îndepărtat de grup. A discutat cu apelantul într-o franceză concisă, rapidă. Stephanie l-a văzut

pe Gabriel reacţionând imediat la ceea ce auzise şi apropiindu-se de Marie-Laure încruntat. Ea a terminat conversaţia şi s-a sfătuit serios cu Gabriel, după care s-au întors la ceilalţi, care şi-au dat seama, după expresia de pe feţele lor, că ceva nu era în regulă.

— Avem o problemă la o şcoală, a spus Marie- Laure pe un ton calm. A început acum douăzeci de minute. Nu am toate detaliile. încă nu suntem siguri dacă e un singur atacator. Există ostatici şi deja mai multe victime, copii şi profesori. Poliţia e acolo. Trebuie să plec imediat. Voi decideţi dacă vreţi sau nu să veniţi.

Părea încordată şi se putea vedea că mintea ei era agitată. Telefonul i-a sunat iar, în timp ce o urmau rapid spre lift. Toţi cei patru membri ai echipei americane au vrut să meargă cu ea. Asta veniseră să înveţe, dar sperau să studieze evenimente trecute, nu altele noi.

Faptul că era vorba de o şcoală făcea situaţia şi mai rea. Marie-Laure nu ştia câte victime erau acolo, dar erau. La intrarea în şcoală nu exista detector de metale. Atacatorul venise cu un sac plin cu arme şi începuse să tragă cu o puşcă automată Kalaşnikov. Deşi astfel de arme nu erau uşor de obţinut în Franţa, băieţii răi păreau să le aibă întotdeauna şi situaţia era la fel în State. Poliţia nu-l contactase încă pe agresor, care luase ostatici, şi informaţiile de la faţa locului indicau că ostaticii, probabil câteva sute, câţiva adulţi şi, în mare parte, elevi, erau ţinuţi în sala de sport a şcolii. Se auzeau focuri de armă din strada. Doi profesori din interiorul clădirii apelaseră numărul de urgenţă, spunând că e un singur trăgător, pe cared puteau vedea.

în câteva minute, toţi opt erau în microbuz, cu Gabriel la volan. A călcat acceleraţia, a luat-o pe străduţe lăturalnice, a trecut pe roşu, a depăşit cu mult limita de viteză, în timp ce Marie-Laure vorbea la telefonul mobil cu omul ei de legătură de la poliţie. Valerie asculta atentă şi le traducea celorlalţi. Au ajuns la şcoală în mai puţin de zece minute. Era un *lycee,* o

şcoală publică dintr-un cartier rezidenţial bun, cu elevi cu vârste între cinci şi optsprezece ani, într-o zonă în care nu a fost niciodată , vreo problemă şi nici nu se aşteptau să existe. Era primul incident de acest fel şi exact de asta se temuse Guvernul: de un atac asupra unei şcoli sau oricărei alte comunităţi de copii mici. Tocmai li se spusese că unul dintre punctele slabe ale sistemului actual era echipamentul chirurgical pediatric, inadecvat în cazul unui atac, fapt care ar fi dus la un număr mare de victime tinere. Instrumentele chirurgicale pediatrice erau insuficiente. Plănu- iau să corecteze asta în curând, însă poate nu destul de repede.

Când Gabriel a oprit, au sărit din microbuz şi au înaintat pe trotuar până la limita perimetrului stabilit de poliţie, la jumătate de bloc distanţă faţă de şcoală. Doi bărbaţi în echipamentul de luptă al GRS[6], cu căşti şi scuturi antiglonţ, s-au apropiat imediat de ei. Marie-Laure le-a arătat insigna şi a spus ca garantează pentru ceilalţi. Valerie şi Paul aveau propriile insigne şi Gabriel avea o autorizaţie guvernamentală de rang înalt şi un card care îi indica funcţia importantă.

Marie-Laure a explicat prezenţa americanilor, care aveau cu toţii la ei paşapoartele şi erau medici specializaţi în traume de natura celor cu care tocmai se confruntau în această şcoală.

Jandarmeria le-a permis să meargă în spatele limitei stabilite de poliţie şi puteau auzi clar focuri de armă de la kalaşnikovul pe care-l folosea agresorul. Cu câteva clipe înainte, scăpaseră doi profesori, cu şase copii de grădiniţă – palizi de groază, în timp ce erau escortaţi de poliţie. Cei doi profesori au povestit ce au văzut când echipele SWAT au început să sosească şi jandarmii în echipament de luptă complet au încercuit zona.

Au explicat că atacatorul trăsese cu puşca de asalt în mai multe clase, înainte să-i poată alerta cineva pe profesori, aşa că încăperile nu erau încuiate, cum ar fi trebuit, în conformitate cu procedurile de urgenţă. Majoritatea profesorilor erau femei, iar

6 Gărzile Republicane de Securitate, adică Jandarmeria (n. tr.).

el era înarmat până în dinţi. Nimeni nu încercase să-l atace sau să-l oprească, de teama de a nu fi împuşcat. I-a zolat pe toţi în sala de sport, sub ameninţarea armei, şi ajunsese la difuzor. Era ora adunării zilnice a elevilor de gimnaziu şi liceu, lucru pe care părea să-l ştie, deci majoritatea studenţilor şi profesorilor erau acolo. A cerut ca elevii din clasele mai mici să fie aduşi înăuntru, ca să-şi poată vedea colegii şi profesorii în timp ce erau pedepsiţi. Nimeni nu ştia atunci cu siguranţă dacă era singur sau nu, dar părea să nu mai fie şi alţi atacatori. însă poliţia trebuia să pornească de la premisa că ar putea fi şi alţii, deşi până acum nu fusese văzut decât acest trăgător.

Unul dintre profesori a estimat că fuseseră împuşcate cel puţin treizeci de persoane, înainte ca teroristul să ajungă în sala de sport. Ei reuşiseră să scape împreună cu cei şase copii de grădiniţă prin bucătărie, despre care spuneau că este o cale de evacuare viabilă.

Lucrătorii de la bucătărie se ascundeau deja într-o alee lăturalnică şi poliţia a fost trimisă să-i găsească, când au auzit o altă rundă de focuri din interior. Fuseseră multe până acum.

Marie-Laure şi Gabriel s-au alăturat conversaţiei şi au pus şi alte întrebări, în timp ce ceilalţi şase stăteau deoparte, nedorind să se amestece în schimbul tensionat de cuvinte. Erau două profesoare, care tremurau în urma experienţei şocante prin care tocmai trecuseră. Una dintre ele a spus că doi dintre elevii săi de grădiniţă fuseseră împuşcaţi şi erau morţi când părăsiseră sala de clasă. Plângea în timp ce relata poliţiei ce se întâmplase şi cealaltă a cuprins-o cu braţul, iar Valerie a venit alături de ea, vorbindu-i cu blândeţe. Poliţia i-a permis acesteia din urmă să le ducă pe cele două profesoare undeva la mică distanţă, astfel încât să rămână disponibile pentru informaţii suplimentare.

Trupele speciale au împânzit spatele şcolii şi casele din jurul perimetrului au fost evacuate, pentru ca locatarii din vecinătate să nu fie nimeriţi de gloanţe răzleţe, când agenţii

aveau să pătrundă în şcoală. întrebarea era când se va întâmpla asta şi cum. Nu voiau să aştepte prea mult, dar nici să intre înainte să fie complet pregătiţi. Şi, în mod inevitabil, intrarea lor avea să provoace alte victime. La cererea poliţiei, Marie-Laure, Gabriel şi Paul s-au îndreptat spre un autobuz parcat la jumătate de bloc distanţă, unde au discutat cu ofiţerul superior responsabil. Bruno Perliot era inspectorul care coordona echipele SWAT şi era responsabil de intervenţia poliţiei. Plănuiau atacul iniţial, prin care pătrundeau în incintă, iar ceilalţi aşteptau afară, înfiorându-se de fiecare dată când auzeau din nou împuşcături.

— Nu ştim de ce e acolo, a spus Perliot cu voce calmă, dar o privire furioasă.

Era exact genul de situaţie de care se temuseră de multă vreme, aceea în care este implicată o clădire plină cu copii. Tocmai aflaseră că în şcoală se găseau şase sute douăzeci de copii şi aproximativ optzeci de adulţi, care făceau parte din personalul care lucra acolo.

în autobuz se aflau cel puţin o duzină de ofiţeri superiori de poliţie, care alcătuiau grupul tactic, ce pregătea acţiunile ulterioare. în jurul lor, în stradă, erau plutoane de jandarmi şi echipe SWAT, aşteptând ordinul de a intra. Nimeni nu voia să sacrifice siguranţa pentru a câştiga avans, dar nici să aştepte prea mult. Orice ar fi făcut, aveau un dezavantaj. Şi nu aveau idee de ce era trăgătorul acolo, dacă motivele sale erau politice sau religioase ori dacă era un nebun oarecare cu te miri ce misiune.

— Vreau să ştiu cine e nenorocitul acesta, şuieră inspectorul Perliot printre dinţi, în timp ce doi poliţişti în echipament de luptă intrau în autobuz cu o femeie mai vârstnică.

Ea s-a identificat ca fiind bibliotecara şcolii. Ieşise pe o fereastră de la subsol, unde depozita cărţi într-o magazie, când a

început atacul. A auzit aberaţiile bărbatului înarmat în difuzoare şi, înainte să plece, s-a uitat după câţiva copii pe care să-i ia cu ea. Se apropiase de sala de sport. A spus că uşile erau încuiate şi credea că toată lumea era captivă acolo cu el. Posibil să fi fost câţiva elevi şi profesori ascunşi, dar nu-i găsise.

— Cred că ştiu cine este, a spus ea, cu un tremur în voce. Vorbea despre soţia lui şi spunea că toţi trebuie să plătească pentru uciderea ei.

Administraţia făcuse reduceri de personal eu trei ani în urmă şi circa douăzeci de profesori au fost concediaţi.

— Dacă e cine cred eu, soţia lui era una dintre ei, pe nume Elodie Blanchet. Preda istorie şi spaniolă. Era o femeie drăguţă. Şase luni mai târziu, a aflat că are cancer mamar, a făcut operaţie şi tratamente. Am vizitat-o la spital când am aflat ce păţise. A murit cu aproximativ un an în urmă. Când ne-am întâlnit, mi-a spus că soţul ei e foarte instabil şi că e convins că are cancer pentru că şi-a pierdut slujba. Erau despărţiţi când a murit. Aveau o fată, care are acum paisprezece sau cincisprezece ani şi care trăieşte cu mama lui Elodie. Am fost cu toţii la înmormântare. Soţul ei era acolo, dar nu a vorbit cu niciunul dintre colegii ei de la liceu. Toată povestea este foarte tristă. Cred că are probleme psihice şi că şi-a pierdut slujba din cauza asta. Asta e tot ce ştiu despre el.

Era sigură că el era cel care urla în difuzoare şi o menţionase pe Elodie pe nume.

Inspectorul Perliot a întrebat cum îl cheamă şi ea a răspuns: Francois Blanchet. Bibliotecara îl auzise vorbind despre soţia lui în difuzor, apoi a auzit focuri de armă şi oameni strigând.

Doi poliţişti au pus mâna imediat pe telefoane, luând legătura cu unitatea de informaţii, ca să afle tot ce puteau despre Frangois Blanchet. Cinci minute mai târziu, au sunat înapoi. Atacatorul avea patruzeci şi nouă de ani, fusese concediat din armată pentru probleme psihice – deci cunoştea

armele – şi era de profesie inginer. în prezent, şomer. Trăia într-un cartier rău-fa- mat al Parisului, din ajutoare oferite de stat. Adresa la care se afla fiica lui era necunoscută. Zece minute mai târziu, obţinuseră un număr de mobil şi, ţinând mâna ridicată ca să se facă tăcere, inspectorul l-a sunat pe Blanchet. Marie-Laure a trimis un poliţist să o caute pe Valerie, a revenit în autobuz o clipă înainte ca acesta să răspundă şi a stat la distanţă de un braţ lungime faţă de inspector. Apelul era înregistrat.

La început nu a răspuns nimeni, în timp ce focurile de armă au continuat să se audă din interiorul clădirii, Apoi, când au încetat, Bruno Perliot a vorbit cu voce calmă, egală cu a lui Blanchet, spunându-i că doreau să aibă o conversaţie cu el şi voiau ca cl să vină afară.

— Am impresia că mă crezi prost. Şi apoi ce? Ma împuşti când ies? Să nu încerci să intri aici, l-a avertizat. Dacă o faci, jumătate din copii vor fi morţi înainte să forţezi uşile.

— Hai să vorbim despre asta! îmi pare rău pentru soţia ta. I s-a întâmplat un lucra îngrozitor, spuse Bruno cu cea mai blândă voce pe care o auzise vreodată Stephanie.

Americanii fuseseră invitaţi să se alăture echipei franceze în microbuz şi li s-a spus unde să ia loc, astfel încât să nu stea în drum.

— Au ucis-o! a urlat Francois Blanchet în telefon, apoi a început să plângă. Au ucis-o. S-a îmbolnăvit aproape imediat după ce a fost concediată. Era atât de frumoasă şi de dulce şi era o profesoară buna. Au îmbolnăvit-o. Nu ar fi făcut niciodată cancer dacă nu ar fi concediat-o. Până atunci, nu a fost bolnavă niciodată. Erau prea zgârciţi ca să o plătească, aşa că au ucis-o.

— Sunt sigur că le pare foarte rău acum, a spus Bruno Perliot cu blândeţe, dar trăgătorul s-a enervat imediat.

— îi voi face sa le pară rău pentru fiecare zi în care a suferit şi fiecare minut de când a murit. Am iubit-o foarte mult, a spus el, reîncepând să plângă. Era un om foarte bun.

— Asta am auzit şi eu.

în timp ce Perliot vorbea cu trăgătorul, echipele SWAT cercetaseră clădirea, în căutarea unor puncte de intrare, descoperiseră două pe care să le folosească şi urmau să intre prin subsol.

— Francois, nu cred că ar fi vrut să le faci rău copiilor. Ea îi iubea.

Inspectorul îl ţinea pe loc, încercând să câştige timp, în timp ce trupele îşi planificau frenetic intrarea în şcoală.

— Ştiu. Chiar şi aşa, au concediat-o şi au ucis-o. Acum fiica mea nu mai are mamă şi eu nu mai am soţie.

S-a auzit cum plânge în hohote câteva minute şi apoi s-a auzit din nou o salvă de focuri.

între timp, vestea luării de ostatici la şcoală se răspândise şi carele de ştiri TV sosiseră la faţa locului, poliţia îndemnându-i pe reporteri să stea deoparte. Presa aştepta scenele dramatice de la final, dar nu avea nimic de arătat acum. Un grup mic de părinţi stătea în stradă, strângându-se unul în altul şi plângând, aşteptând veşti despre copiii lor. Cineva îi anunţase. Majoritatea părinţilor însă nu ştiau încă de cele întâmplate. Fusese creată o zonă specială pentru ei, înconjurată de cordoane, de care se ocupau doi poliţişti. Valerie ieşise să discute cu părinţii pentru scurt timp şi s-a întors în autobuz peste câteva minute, la timp ca să audă discuţia telefonică purtată cu teroristul. Stătea alături, cu o expresie concentrată, ascultând fiecare cuvânt rostit de acesta. Inspectorul se descurca magistral. La modul ideal, îşi doreau ca pistolarul să se predea, dar probabilitatea sa se întâmple aşa ceva se apropia de zero. Ajunsese deja prea departe. în timp ce priveau, Stephanie şi Bill se gândeau la copiii lor şi la cum s-ar simţi dacă li s-ar întâmpla aşa ceva. Empatizau cu părinţii chinuiţi, în timp ce unul dintre jandarmi a înmânat brasarde de poliţie celor patru medici americani, ca să-i identifice ca parte a operaţiunii oficiale a poliţiei, dacă lucrurile ar fi degenerat şi ar fi luat o turnură neaşteptată mai târziu.

Le-au pus peste jachete, în timp ce drama continua să se desfăşoare. Tocmai apăruse la televizor ştirea că un puşcaş nebun împuşcă profesori şi copii la *lycee,* ca răzbunare pentru moartea soţiei. Poliţia ştia că vor începe să vină din ce în ce mai mulţi părinţi înnebuniţi.

Cinci minute mai târziu, unul dintre poliţişti s-a apropiat de inspector, şoptindu-i că fiica lui Blanchet sau cineva care pretindea că este ea sunase pe linia principală a poliţiei. Spusese că se numeşte Solange Blanchet. Inspectorul a arătat spre Valerie, care trebuia să preia apelul, ceea ce a şi făcut, folosind un telefon pe care i l-a înmânat cineva şi îndepărtându-se puţin, ca să nu interfereze cu discuţia pe care o purta inspectorul cu trăgătorul.

Solange a spus că tatăl ei era cel care luase ostatici în şcoală şi că era foarte bolnav. Fusese aşa de când se îmbolnăvise mama ei de cancer. Nu-l mai văzuse de la înmormântarea acesteia şi nu ştia pe unde fusese, dar i-a spus lui Valerie că trebuiau să-l ducă la un spital, nu să-l ucidă, doar să-l oprească să le mai facă rău copiilor de la *lycee.* Plângea şi părea disperată.

— Cât de repede poţi să ajungi aici? a întrebat-o Valerie.

— Nu ştiu. Cincisprezece minute. Bunica mă poate aduce cu maşina.

— Ar ajuta dacă ai vorbi cu tatăl tău, a spus Valerie din proprie iniţiativă, dar mai purtase asemenea discuţii înainte, uneori încununate de succes.

Discuţia cu copilul, soţia sau mama îl ajuta pe un trăgător nebun să revină la realitate. Uneori această discuţie putea fi chiar mai eficientă. Valerie ştia că va fi traumatizant pentru fetiţă şi avea să se ocupe de ea mai târziu, dar deocamdată era singura soluţie. Bruno stabilise un dialog cu Blanchet, dar deja îşi dădea seama că nu-l va convinge să lase laoparte arma şi să iasă. împuşcăturile continuau să pigmenteze conversaţia. Puteau auzi ţipetele din sala de gimnastică. Uneori trăgea în aer ca să ceară tăcere şi alteori împuşca victime.

Elevii care aveau telefoane le folosiseră până atunci ca să sune afară din clădire, stând întinşi pe sub scaune. Nu aveau voie să folosească telefoanele mobile la şcoală, dar unii le aveau în buzunare şi poliţia vorbea cu ei, în timp ce copiii răspundeau în şoaptă. Spuneau ca în sala de sport erau morţi cel puţin cincizeci de elevi, o mulţime de profesori şi nu ştiau câţi mai erau pe holuri, iar Blanchet continua să tragă. Unul dintre profesorii din sala de sport spunea că atacatorul avea un sac cu puşti de asalt încărcate şi că le folosea. Blanchet le spusese că are muniţie destulă ca să-i ucidă pe toţi.

Nimeni nu se mai îndoia că trupele speciale trebuie să intre. întrebarea era când să o facă. Erau lunetişti pregătiţi să tragă prin ferestre, dar nu aveau o ţintă clară, pentru că ferestrele erau prea sus. Pe lateralul clădirii fuseseră instalate scări, dar trupele aşteptau ordinul de a deschide focul, iar echipelor SWAT care se aflau deja la subsol li se spusese să nu mai înainteze, ci să fie gata să intervină fulgerător. Cei mai buni trăgători erau deja în clădire. Şi erau cel puţin două sute de poliţişti în diverse uniforme pe stradă. Ambulanţele sosiseră şi echipe de medici şi paramedici stăteau în aşteptare.

Valerie i-a înmânat inspectorului un bilet pe care scrisese că fiica lui Blanchet avea să ajungă acolo în cincisprezece minute. Plecase deja de la şcoală, iar bunica ei era în drum spre ea. Bruno a decis să aştepte până ajungea la ei. Nu-şi dorea încă o sută de victime, în timp ce echipele SWAT intrau în sală şi-l doborau pe atacator. Dacă l-ar putea face să renunţe în mod paşnic, ar merita aşteptarea. între timp studiau cele mai bune modalităţi de acces în clădire şi în sala de sport.

Bruno a continuat să discute cu Blanchet, în timp ce acesta plângea în hohote după soţia lui, dar de câteva minute se oprise să mai tragă. Şi a părut o eternitate până ce o tânără zveltă, cu părul blond prins într-o împletitură a urcat în autobuz, cu o expresie îngrozită. Bunica ei maternă, cu care locuia, aştepta afară. Solange avea cincisprezece ani, îşi pierduse deja mama, iar acum tatăl ei înnebunise şi ucidea copii. Voia să ajute poliţia şi

Valerie i-a explicat într-un colţ liniştit ce doreau să spună. Era posibil ca simplul fapt că îi auzea vocea lui Solange să-l subjuge pe Blanchet şi să-l aducă cu picioarele pe pământ, înainte să fie răniţi mai mulţi oameni. I-au dat fetei un telefon conectat la aceeaşi linie pe care era şi inspectorul, astfel încât acesta să poată asculta conversaţia.

— Papa, spuse ea cu voce moale, tremurată, cu ochii plini de lacrimi, mama nu ar vrea să faci asta. Trebuie să te opreşti acum. Te iubesc. Mama te iubea.

în timp ce Solange vorbea, atât ea, cât şi tatăl ei plângeau în hohote.

— Au ucis-o, Solange. Tu nu înţelegi, erai prea mică. A făcut cancer din cauza lor. Merită să moară pentru asta.

— Nu vreau să muriţi tu... sau copiii..., îl imploră ea, cu glas tremurat.

— Doar aşa le voi atrage atenţia. Nu există altă cale. O răzbun pe mama ta, spuse el iar pe un ton agresiv. Aşa este corect. Şi copiii nu au suferit. I-am împuşcat în cap .

Tuturor celor din autobuz li s-a făcut rău în timp ce ascultau, iar Solange s-a înecat într-un suspin. Până şi ea a înţeles că tatăl ei nu avea să iasă niciodată viu din asta. Poliţia nu l-ar lăsa să scape. Tot ce puteau spera era să nu mai moară copii, dar Frangois Blanchet era luat în vizor. Şi el ştia asta.

— Vreau să te duci acasă acum, Solange, a spus el cu fermitate, vocea lui sunând pentru o clipă ca a oricărui părinte de adolescent. Nu ar trebui să fii aici, ci la şcoală.

— Am vrut să fiu aici, cu tine. Pot să intru să te văd, tata?

Ar fi fost, probabil, ultima ei şansă de a-l vedea în viaţă.

— Nu, întoarce-te la şcoală. Mama nu ar vrea să te ştie aici.

— Te iubesc, tata.

— Şi eu te iubesc. Trebuie să lucrez acum, du-te acasă,

spuse el pe un ton dur.

Valerie asculta conversaţia şi trimitea mesaje asistenţilor ei să trimită echipele posttraumă. Unele veniseră deja, dar ea avea sentimentul că subestimaseră numărul victimelor.

Inspectorul clătina din cap, în timp ce asculta schimbul de replici dintre tată şi fiică. Blanchet nu avea de gând să iasă şi, când a spus că are de lucru, părea că e pe cale să-şi continue răbufnirea. Inspectorul Perliot i-a indicat lui Valerie să o scoată pe Solange din autobuz şi ea a escortat-o afară. După ce fata a plecat, comandantul a dat trupelor ordinul codificat să intre. Planul fusese stabilit. Patru echipe urmau să atace simultan, să spargă uşile sălii de sport şi să elibereze ostaticii. Trăgătorii erau deja la jumătatea scărilor, chiar sub ferestre, ca să-l împuşte pe Blanchet cât mai repede posibil. Toţi erau pe poziţii şi aşteptau de mai puţin de două ore, dar părea că trecuseră două sute de ani. Bruno Perliot nu şi-ar fi asumat răspunderea să intre mai devreme, înainte ca totul să fie stabilit perfect. Trebuiau să se facă pregătiri ca echipele SWAT să poată acţiona cât mai rapid posibil şi, astfel, cât mai mulţi elevi să fie protejaţi.

A rostit ultimul cuvânt codificat, pe un ton sumbru, care a răsunat în căştile tuturor membrilor echipelor SWAT. Apoi, într-o fracţiune de secundă, lune- tiştii urcau pe scări. Uşile de la sala de sport au explodat, ferestrele au fost sparte. în ploaia de gloanţe, copiii ţipau. Apoi Francois Blanchet zăcea mort pe podium, cu şase gloanţe în cap şi patru în piept, care veniseră din toate direcţiile. Poliţia şi echipele SWAT alergau şi cărau copiii, scoţându-i afară din clădire şi ducându-i la para- medici şi ambulanţe. Câţiva aveau sarcina sumbră de a număra trupurile neînsufleţite, în timp ce le mutau sistematic prin şcoală. Trebuiau să se asigure şi că Blanchet comisese singur atacul, ceea ce părea să fie cazul.

Afară, părinţii erau agitaţi şi plângeau, repe- zindu-se spre ambulanţe şi încercând să-şi identifice copiii, în ciuda eforturilor, zadarnice, ale poliţiei. Copiii erau strânşi laolaltă –

unii lipseau –, mulţimea striga şi Solange plângea în hohote în braţele bunicii. Acum, ambii ei părinţi erau morţi, iar ea era fiica unui criminal, tatăl ei era un monstru.

Era o scenă de măcel şi disperare, teroare şi tragedie, care sfâşia până şi inima celui mai aspru poliţist. Unii dintre părinţi au încercat să se repeadă în clădire, dar au fost opriţi. Copiii nevătămaţi au fost aduşi în grupuri de echipele SWAT, părând ameţiţi, unii ţipând, alţii purtaţi pe braţe. Valerie era printre primii care i-au văzut în timp ce treceau, rostind câte un cuvânt ici şi colo. Când şi-a ridicat privirea, un membru robust al uneia dintre echipele SWAT purta o fetiţă de cinci ani plină de sânge, după care cineva a fugit ca din puşcă pe lângă ea. Era Tom Wylie, care a luat copila în braţe şi a alergat spre cea mai apropiată ambulanţă. Tom îşi dăduse seama că fetiţa era pe moarte. Fusese împuşcată în piept şi

sângera. în câteva minute ar fi murit. Un doctor de la faţa locului i s-a alăturat. Era clar că Tom ştia ce face, pe lângă asta, purta banderola dată de poliţie. împreună i-au montat o branula şi i-au făcut o transfuzie, presând pe rana pentru a opri sângerarea. Tom i-a făcut semn că va merge cu ambulanţa, iar medicul a dat din cap afirmativ şi a strigat la şofer să se îndrepte spre Spitalul Necker cât mai repede posibil. Au pornit. Părinţii fetei nu o văzuseră, însă un fotograf a surprins momentul în care Tom a alergat să o salveze.

I-a vorbit în engleză tot drumul până la spital; avea pulsul neregulat, dar era în viaţă. împreună cu doi paramedici a reuşit sa menţină presiunea pe rană. Tom era plin de sânge, dar, când au ajuns la spital, fata era încă în viaţa. A privit cum a fost preluată de o echipă din Secţia de traumatologie şi s-a rugat ca aceştia să o poată salva: era prea tânără ca să moară. S-a întors cu ambulanţa la şcoală. A găsit-o pe Wendy în genunchi pe beton, ţinând un băiat al cărui braţ aproape că fusese smuls şi care era în stare de şoc. Era un elev dintr-o clasă mai mare, mai înalt decât ea, care a plecat pe targa.

în altă parte, Bill şi Stephanie erau aplecaţi deasupra

unui băiat de zece ani care tocmai murise, împreună cu poliţia, Paul căra copii răniţi din clădire şi Marie-Laure şi Gabriel ajutau la transportarea rapidă a răniţilor care se putea deplasa, în timp ce Valerie se învârtea printre părinţi, consolând, îmbrăţişând, dând asigurări, ajutându-i să-şi găsească copiii. Cei care nu fuseseră răniţi erau deja în autobuze, pentru a fi duşi la o altă şcoală, unde îi aşteptau echipele specializate în posttraumă. Urmau să aibă parte de consiliere şi să li se pună întrebări timp de câteva ore, apoi aveau să se reunească cu părinţii lor.

Valerie i-a sugerat bunicii lui Solange să o duca pe fetiţă de la faţa locului, înainte să dea năvală reporterii.

Au plecat câteva minute mai târziu, nu înainte de a-i da bunicii cartea ei de vizită şi a-i cere să o sune mai târziu, iar pe Solange să o aducă la o consultaţie a doua zi, dimineaţă. Bunica s-a învoit.

După plecarea răniţilor către spitale, a început numărarea cadavrelor. Trupurile au fost scoase din şcoală – poliţiştii şi muncitorii plângeau la vederea masacrului. Unii dintre copii fuseseră împuşcaţi în cap, după cum spusese teroristul, dar mulţi fuseseră mai puţin norocoşi şi sângeraseră până la moarte în sălile de clasă sau de sport. Numărătoarea finală era îngrozitoare: cel mai grav măcel care avusese vreodată loc la Paris. Fuseseră ucişi o sută douăzeci şi nouă de elevi şi treizeci şi doi de profesori – un total de o sută şaizeci de oameni, un sfert din efectivul şcolii. Alţii aveau să moară în orele următoare. Peste cincizeci de copii fuseseră răniţi, iar unii au fost mutilaţi din cauza puştilor de asalt folosite de criminal. Un singur om, folosind un sac cu arme automate încărcate complet, împuşcase fără încetare timp de două ore. Nimeni nu ar fi putut anticipa asta, era imprevizibil şi alienat mintal. A fost o tragedie de proporţii.

După ce toţi elevii şi copiii au plecat, Marie-Laure a propus să meargă cu toţii la ea acasă. Copiii ei erau la şcoală şi echipa franco-americană avea nevoie de un spaţiu unde să se

adune şi să jelească, să-şi tragă răsuflarea şi să plângă pentru absurditatea întregii situaţii. S-au urcat în microbuz, murdari, pătaţi de sânge şi epuizaţi. Stephanie şi Wendy plângeau. Tom nici măcar nu ştia pe cine încercase să salveze. Valerie plecase la şcoala cealaltă, ca să se întâlnească cu părinţii şi elevii, cu profesorii şi familiile lor, în cadrul operaţiunii posttrauma- tice, însă restul echipei era în microbuz şi se îndrepta spre casa lui Marie-Laure. Bruno Perliot i-a anunţat că va lua legătura cu ei mai târziu. Urmau nenumărate depoziţii, conferinţe de presă şi şedinţe, în zilele următoare, pentru a analiza ce s-a întâmplat, ce a mers prost, dacă era cazul, şi ce ar fi putut fi abordat diferit. Pierduseră prea multe vieţi, dar toţi erau de acord că operaţiunea se desfăşurase corect. Fusese condusă cu precizia unui ceas elveţian, însă un bărbat nebun şi înarmat, cu un sac plin cu arme, îi înfrânse serios, curmând o sută douăzeci şi nouă de suflete.

Au petrecut două ore acasă la Marie-Laure şi apoi s-au întors la apartamente, în timp ce ea i s-a alăturat lui Valerie pentru a vedea cum merg lucrurile cu consilierea posttraumatică. Era vorba de un număr enorm de părinţi şi familii. Părea copleşitor, dar acest efort a fost tratat cu cel mai mare profesionalism, după cum apreciau şi cei patru medici traumatologi americani.

Andy o sunase pe Stephanie în clipa în care văzuse la ştiri ce se întâmplă. I-a cerut să vină acasă. După el, nu exista niciun motiv ca ea să fie acolo, să îşi rişte viaţa în Franţa. Locul ei era alături de copiii ei.

— Nu am fost nicio clipă în pericol, a spus ea calm, dar cu voce tristă. Nu eram în şcoală. Şi am toate motivele să fiu aici. Avem multe de învăţat de la cei de aici şi multe informaţii de împărtăşit. Sunt aici din cauza unor astfel de situaţii, care se petrec în ambele ţări.

— Mişcă-ţi fundul acasă, la naiba! i-a strigat el, frământat de propriile temeri.

— Te iubesc, dar rămân, a spus ea liniştită.

Conversaţia nu a durat mai mult de un minut. îşi dădea seama că Andy este foarte îngrijorat pentru ea.

Jeff a sunat-o pe Wendy în timp ce era în drum spre casă, în microbuz. A fost surprinsă să-l audă, deşi ştia că stătea treaz până târziu.

— Te simţi bine? a îiitrebat el cu o voce fără inflexiuni, ca şi când ar fi vorbit cu o colegă sau cu o veche prietenă, şi Wendy a bănuit că Jane era, probabil, prin preajmă.

— Sunt bine, dar a fost sfâşietor, a spus ea, dărâmată.

— Sunt sigur că a fost, a zis el încet. Mi-am făcut griji pentru tine. Am vrut doar să verific. Mă bucur că eşti bine. Ne vedem când te întorci.

Şi cu asta a închis telefonul, iar ea a rămas dorin- du-şi mai mult din partea lui: şi tandreţe, şi mângâiere. Ar fi fost frumos să-i spună „Te iubesc". Dar Jeff nu era aşa. Nu-i mai spusese aceste cuvinte de multă vreme, poate pentru că nu o mai iubea sau nu credea că trebuie să le rostească. Sau poate că se gândea că nu îşi înşală soţia dacă nu-i spune ei că o iubeşte.

Bill auzise conversaţia şi o privea. îşi dădea seama cât de dezamăgită era.

— Aşa sunt chirurgii: tot un suflet şi-o inimă, a comentat el şi ea a zâmbit.

Nu voia să spună că, probabil, soţia lui era cu el.

Erau cu toţii dărâmaţi când au ajuns unde erau cazaţi şi-şi doreau să fi putut face mai mult pentru cei răniţi. Tom ar fi vrut să meargă la şcoala unde lucrau echipele de traumatologi ai lui Valerie, dar nu voia să deranjeze. în schimb, a bătut la uşa lui Bill şi au băut împreună scotch, iar Stephanie li s-a alăturat câteva minute mai târziu.

— Mi-ar prinde bine şi mie, spuse ea.

Tom i-a turnat de băut, iar Bill a bătut la uşa lui Wendy să o invite să li se alăture. Fusese o operaţiune fără cusur în multe privinţe, într-o zi de coşmar. Părinţii îşi plângeau copiii. Bill a deschis televizorul pe CNN şi reporterul spunea că urma un

priveghi la lumina lumânărilor la Notre Dame, în noaptea aceea, de la ora nouă seara, pentru comemorarea victimelor. Toţi patru au vrut sa meargă. în felul lor, erau bucuroşi că fuseseră de faţă, ca să facă şi ei tot ce pot. Cu atâţia copii morţi, părea foarte puţin, dar era menirea vieţii lor. Aşa îşi confirmaseră: făcuseră bine să vină în Franţa. Trebuiau să fie aici şi erau născuţi să facă această muncă istovitoare şi agonizantă, chiar daca le frângea inimile.

Capitolul nouă

Cei din San Francisco s-au întâlnit în holul clădirii unde erau cazaţi, îmbrăcaţi cu toţii în haine călduroase, la ora nouă fără un sfert. Stephanie şi Wendy purtau căciuli de lână şi au chemat un taxi ca să-i ducă la Notre Dame. Au fost nevoiţi să se oprească la câteva străzi distanţă şi de acolo au mers pe jos. Zona era plină de oameni tăcuţi, care purtau lumânări şi flori, înaintând solemn spre catedrală. S-au privit unii pe alţii şi apoi s-au uitat la armata de străini care veniseră să-i plângă pe elevi, tinere vieţi secerate înainte de vreme, şi pe profesori, dintre care mulţi erau, de asemenea, în floarea vârstei. Voiau să aducă un omagiu unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteau şi să deplângă împreună nebunia unui om înarmat, care singur schimbase atâtea vieţi pentru totdeauna, într-o misiune de răzbunare născocită de mintea lui rătăcită. Era cu neputinţă de înţeles. Nimeni nu pricepea. Ucisese prea mulţi...

Şcoala fusese închisă şi la ştiri se spunea că nu se va redeschide decât în semestrul următor. Elevii aveau să fie distribuiţi la alte *lycees* din zonă, iar profesorii, îndemnaţi să ia o pauză, după ce fuseseră puternic traumatizaţi. în toate şcolile urmau să fie puse în aplicare noi măsuri de securitate, mai stricte, aplicate însă prea târziu pentru cei care muriseră şi fuseseră răniţi în acea zi. Alţi doi copii răniţi au murit după masacru, crescând bilanţul morţilor la o sută şaizeci şi trei, o cifră mai mare decât la masacrul din noiembrie, din urmă cu patru ani.

Tragedia de atunci fusese atent planificată şi executată.

Incidentul de acum fusese întâmplător şi s-a datorat impulsivităţii unui bărbat care-şi plângea soţia, dând vina pe şcoală pentru moartea ei. I-a pus pe elevi şi pe profesori să plătească pentru asta. Toţi ştiau că fiica lui, orfană, nu va mai fi niciodată la fel.

în acea noapte a apărut o fotografie a lui Solange urcând pe treptele autobuzului poliţiei pentru a vorbi la telefon cu tatăl ei, dar era întoarsă cu spatele şi nu i se vedea faţa. Arăta ca o elevă oarecare, cu rucsac şi părul împletit. Dacă presa alesese să o scoată în evidenţă, urma să o înfiereze şi pe ea.

Cumva, străbătând mulţimea în lung şi-n lat, Gabriel a reuşit să o găsească pe Stephanie în faţa catedralei Notre Dame. Mii de oameni au aprins lumânări şi au lăsat mici buchete de flori pe treptele bisericii. Un preot i-a binecuvântat din balcon, în timp ce clopotele au bătut de o sută şaizeci şi trei de ori, reverberând în inimi. Gabriel şi Stephanie au stat în tăcere unul lângă altul, el cu un braţ în jurul umerilor ei şi cu celălalt ţinând o lumânare.

Marie-Laure şi Paul erau, de asemenea, acolo – i-au găsit sunându-i de pe telefonul lui Wendy. Au stat împreună până la ora unsprezece, după care au plecat acasă. Tom a plecat să se întâlnească cu Valerie la şcoala unde consilia familiile implicate în tragedie, spunându-le, pe un ton liniştit şi respectuos, grupurilor de părinţi la ce să se aştepte de la copii şi cum să îi ajute în zilele viitoare. Aveau să aibă coşmaruri şi accese de plâns, atacuri de panică şi perioade îngrozitoare noaptea, pe măsură ce procesau tot mai mult evenimentele prin care trecuseră. întâlnirile cu părinţii şi copiii erau mişcătoare, sfâşietoare de-a dreptul, şi se putea citi pe feţele copiilor prin ce trecuseră, deoarece se agăţau de părinţi sau li se aruncau în braţe, căutând să se apere de pericol. Valerie ş tia însă că va mai trece mult timp până se vor simţi din nou în siguranţă. Vor retrăi ani întregi oroarea acelei zile.

Tom a aşteptat să ia o pauză şi au mers să bea o ceaşcă de cafea. Fusese amenajat un loc în acest sens, chiar şi cu mâncare,

pentru cine voia. Unii dintre copii nici măcar nu erau în stare să vorbească şi Valerie le-a spus părinţilor, pe un ton liniştitor, că s-ar putea să mai treacă o vreme astfel.

— Mă întreb cum se simte fetiţa aceea, a spus Tom trist, gândindu-se iar la ea, în timp ce-şi sorbea cafeaua. E posibil să nu fi supravieţuit. Am reuşit să oprim sânge- rarea în ambulanţă, dar pierduse deja mult sânge.

— Ştii unde au dus-o? l-a întrebat Valerie.

— Necker.

— Putem verifica mâine.

După ce a văzut ce făcuse Tom, cursa lui pentru a salva copilul şi pe ceilalţi pe care i-a ajutat când s-a întors după ce a dus fetiţa la spital, începuse să-l respecte ca medic şi ca om. Fusese neobosit la faţa locului, ingenios în metodele pe care le folosea, foarte bine pregătit şi dedicat. Făcuse tot ce putea omeneşte pentru a salva fiecare copil pe care-l trata. Nu era bufonul pe care-l crezuse ea. De această dată, i-a văzut nu doar latura competentă, ci şi compasiunea pe care-o emana.

— Eşti un doctor fantastic, a spus ea, în timp ce-şi terminau cafeaua.

Impresionanţi fuseseră şi ceilalţi trei americani, precum şi echipele medicale franceze.

— încerc să fiu un doctor bun, a răspuns el. Dar nu e posibil întotdeauna, a spus el simplu, sperând că fetiţa cu care alergase în braţe nu intra în categoria celor pe care nu-i putuse salva.

S-a despărţit de Valerie la două noaptea şi nu a încercat să vorbească cu cei consiliaţi de ea sau cu părinţii lor. Ea ştia mult mai bine decât el ce să le spună părinţilor îndureraţi, distruşi. S-a întors în apartament şi nici măcar nu s-a mai obosit să-şi schimbe hainele. S-a prăbuşit pe pat, prea epuizat să se mai mişte, şi a zăcut acolo plângând până a adormit.

A doua zi dimineaţă, la întâlnire, aveau chipurile

împietrite şi hainele în dezordine. Arătau îngrijoraţi. După cum era de aşteptat, se simţeau mai rău decât în ziua precedentă. Alţi patru copii şi un profesor muriseră în timpul nopţii. O sută şaizeci şi opt. Devenise, oficial, cel mai grav incident de acest fel prin care trecuse Franţa, cu cele mai grele pierderi.

Venise şi Valerie, dar a spus că nu va sta mult. Avea prea multe sesiuni de consiliere de organizat, precum şi de coordonat programe şi psihologi. Se întâlnise în acea dimineaţă, la ora şapte, cu Solange, care spunea că nu mai vrea să meargă niciodată la şcoală, ca să nu dea ochii cu colegii ei. Valerie şi bunica ei au convins-o să încerce totuşi peste câteva zile şi să vadă cum se simte. Erau multe răni de pansat şi Valerie lucra din greu pentru a orchestra acest efort.

Întreaga echipă a discutat ore în şir despre cum se intervenise. Aveau cu toţii sugestii valoroase pentru Marie-Laure, în cazul unui incident asemănător în viitor. Dacă ar fi fost mai mulţi lunetişti, ar fi fost mai rău.

După aceea au vizitat spitalele unde fuseseră duse victimele. Unele dintre răni erau de-a dreptul îngrozitoare. Şi echipa bănuia că mulţi aveau sa îşi piardă membrele după vătămările produse de muniţia explozivă a teroristului. La Necker, Tom a avut o surpriză fericită. Au întrebat de fetiţă, dar a durat ceva timp până au iden- tificat-o pe baza descrierii lui. Nu ştia sigur ce culoare are părul ei, pentru că era acoperit de sânge. A găsit-o într-un salon, cu părinţii lângă pat. Au discutat câteva minute cu el, care vorbea foarte prost franceza, şi şi-au exprimat recunoştinţa într-o engleză stâlcită. Nimeni nu putea înţelege prea bine ce se întâmplase, şi totuşi toţi trebuiau să găsească o cale să meargă mai departe.

S-a simţit uşurat când a văzut fetiţa pe care o salvase. Era puternic sedată şi fusese operată cu o zi înainte, dar evolua bine şi probabil avea să supravieţuiască.

Tom s-a întâlnit iar cu Valerie, la sfârşitul zilei, şi au băut un pahar de vin la un bistro din apropierea apartamentului ei de pe rue du Bac. Arăta obosită şi vulnerabilă. Evenimentele

petrecute cu o zi în urmă îi apropiaseră imul de celălalt. Meritele şi talentele lor medicale fuseseră dovedite şi Valerie văzuse dincolo de zidul cu care se înconjurase Tom, clădit din distracţii facile şi râsete. I-a plăcut ce a descoperit. Tom era o persoană serioasă, cu inimă bună şi Valerie a înţeles acum ce vedeau colegii lui din Oakland la el şi de ce era atât de respectat.

— Deci ce te determină să faci acest gen de muncă? l-a întrebat ea direct, când s-au relaxat pentru câteva minute.

în acea noapte, urma să meargă la o altă şcoală unde fuseseră stabilite şedinţe de consiliere pentru supravieţuitori.

— Momente ca acela de ieri, a spus el liniştit. Să poţi face diferenţa în câteva secunde, înainte să fie prea târziu.

Ea bănuia că e mai mult de-atât, dar el nu a mai adăugat nimic. Toţi aveau o miză personală în munca lor, indiferent dacă recunoşteau sau nu.

— Dar tu?

— În copilărie, am trăit cu familia în Liban, timp de doi ani, în timpul războiului de acolo. Am pierdut câţiva prieteni. Şi am crezut ca aş putea schimba ceva în lume. Când am început Facultatea de Medicină, voiam să fiu obstetrician, dar am făcut o pasiune pentru psihiatrie. Inima şi mintea umană m-au intrigat mai mult decât naşterea copiilor. Cred că am făcut alegerea corectă pentru mine, a spus calmă şi i-a zâmbit.

Tom nu i-a răspuns nimic timp de un minut. Apoi, Valerie a văzut cum se deschide, în timp ce o priveşte în ochi. îşi dăduse seama că poate avea încredere în ea şi-i poate mărturisi secrete din trecutul său.

— Am crescut într-o regiune rurală din Montana. Pe când aveam unsprezece ani, am făcut un accident de maşina. Eram cu părinţii şi fratele meu. Parame- dicii au ajuns foarte târziu din cauza distanţelor mari din regiune. Am stat acolo, cu ei, şi i-am văzut murind. Voiam să-i ajut, dar nu ştiam cum. Toţi cei pe care i-am iubit au dispărut în acea noapte. Ştiam că, dacă aş fi fost doctor, i-aş fi putut salva. Apoi mi-am dat seama că doream

ca într-o zi să pot salva oameni. După accident, am locuit cu mătuşa şi unchiul meu în Oklahoma. Deşi nu aveau prea mulţi bani, m-au luat la ei. Erau oameni simpli şi au folosit ce rămăsese de la părinţii mei ca să plătească pentru cele necesare. Când am terminat liceul, mai era destul pentru Medicină, aşa că am urmat-o.

Ceea ce i-a spus Tom a făcut-o să înţeleagă totul şi ea s-a îndrăgostit de el.

— De aceea nu te-ai însurat niciodată şi nu-ţi doreşti copii?

— Probabil. Sunt un caz relativ clasic. Poţi sa-i pierzi pe toţi cei pe care-i iubeşti în câteva minute. Destinul îţi poate hia totul. Cred că am decis devreme să nu risc, aşa că încerc să iau lucrurile uşor. Fără legături, fără pierderi, fără inimă frântă. Nu poţi pierde ceea ce nu ai şi, atunci, îţi spui că, de fapt, nu-ţi doreşti. Mi se pare că această teorie funcţionează în cazul meu.

Dincolo de amuzament şi de jocuri, ducea însă o viaţă singuratică şi ea putea vedea asta în ochii lui.

— Şi de ce nu vrei căsătorie şi copii?

El i-a întors replica şi ea a zâmbit.

— Părinţii mei au avut o căsnicie în care s-au urât şi n-am vrut să le repet experienţa. Am fost arma pe care o foloseau unul împotriva celuilalt, copilul pe care niciu- nul dintre ei nu l-a dorit şi nu l-a iubit. S-au simţit obligaţi să stea împreună din cauza mea şi m-au urât pentru asta. Nu mi-am dorit să fac asta altui copil sau să trăiesc o pedeapsă cu închisoarea ca aceea pe care şi-au impus-o ei, de dragul meu. Mi s-a părut mult prea neplăcut şi complicat. Am trăit cu doi bărbaţi în viaţa mea. Relaţiile s-au terminat şi nu mi-am dorit niciodată copii. Cred că unii oameni nu sunt făcuţi să fie părinţi şi eu simt unul dintre ei. Am transformat însă ce am învăţat în copilărie într-un lucru util pentru alţi oameni şi într-o viaţă minunată pentru mine.

— Este uimitor cum, într-un final, trecutul ne ajunge din

urmă, nu-i aşa? spuse Tom serios.

— Nu trebuie neapărat să se întâmple astfel, răspunse ea filosofic. Amândoi ne-am transformat trecutul într-un lucru pozitiv. Asta înseamnă deja mult. Ieri ai salvat viaţa unui copil prin acţiunile tale rapide şi sunt sigură că nu a fost prima dată când ai făcut aşa ceva. Ai reuşit mai mult decât să compensezi faptul că nu ţi-ai putut salva fratele şi părinţii. Şi eu ajut oamenii prin munca mea. Este un mod bun de a exorciza fantomele din trecut, nu crezi?

El dădu afirmativ din cap, gândindu-se la spusele ei. Nu era o fiinţă frustrată, iar el admira libertatea de care părea să se bucure Valerie.

Apoi au vorbit despre alte lucruri. într-un final ea a spus că trebuie să se întoarcă la lucru. Avea să fie foarte ocupată în următoarele câteva săptămâni.

— Putem lua cina împreună cândva? a întrebat-o el simplu, nimerind mai bine decât orice replică de donjuan ar fi folosit.

Era un bărbat care se simţea atras enorm de o femeie, pentru care simţea un respect profund. Ea, la rândul ei, era atrasă de bărbatul pe care-l descoperise în spatele jocurilor lui.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea firesc. Lucrurile se vor linişti în câteva zile. Şi vom avea timp în San Francisco.

Lui Tom îi plăcea ideea. A sărutat-o pe ambii obraji când a condus-o până la metrou. Ea i-a zâmbit şi a fluturat din mâna în semn de rămas-bun.

Şedinţele lor de informare şi analiză au continuat pe tot parcursul săptămânii şi toţi se simţeau sub presiunea presei, care era în căutare de interviuri cu oricine lucra în cadrul diferitelor servicii de urgenţă. Voiau să ştie ce li se părea că a mers prost, cum ar fi putut fi abordată altfel criza şi cum îşi explicau pierderea unui număr atât de mare de vieţi. O jurnalistă anume, Jacqueline Moutier, era insistentă în această

privinţă. A încercat să-l încolţească pe Bill când a părăsit biroul într-o noapte. Ii urmărise toată ziua pe medici. Americanii fuseseră doar observatori la faţa locului şi toate deciziile fuseseră luate de poliţia franceză, însă reporteriţa era, evident, în căutare de mizerii şi intenţiona să vorbească cu oficiali, pe care să-i demonizeze apoi.

L-a urmărit pe Bill până la metrou şi l-a întrebat dacă i se pare că există vreo persoană care trebuie învinuită, iar întrebarea l-a revoltat, în pofida pierderii numărului uriaş de vieţi, toată lumea muncise enorm pentru a obţine cel mai bun rezultat posibil după atac şi în timpul crizei ostaticilor. Ea a evidenţiat faptul că o familie a pierdut două fiice, că fiul lor era în continuare în stare critică şi ar fi putut muri. Era una dintre numeroasele tragedii care avuseseră loc, dar nu era vina nimănui, în afara omului care-i împuşcase. Pe Bill l-a înfuriat faptul că Jacqueline voia să dea vina pe cineva şi să-i facă pe toţi cei implicaţi să pară vinovaţi. Ea întruchipa tot ce ura el mai mult la presă.

— De ce vrei să faci lucrurile mai rele decât sunt? a spus el, oprindu-se ca să-i răspundă, cu ochii arzând de mânie. Cred că situaţia a fost tratată cât s-a putut de bine. Sunt impresionat de cât de bine a fost abordat fiecare aspect al acestei tragedii.

Ea era cunoscută pentru că semăna zâzanie şi lansa acuzaţii nedrepte, în căutarea senzaţionalului, indiferent în cine lovea. Bill o dispreţuia cel mai mult. Scrisese deja că poliţia acţionase prea lent şi intrase prea târziu şi că, dacă s-ar fi grăbit, ar fi putut fi salvate mult mai multe vieţi. Nu era adevărat. Dacă ar fi intrat mai devreme, ar fi fost prost pregătiţi şi era posibil să se piardă mult mai multe vieţi.

— Ce sens are să-i faci pe părinţii îndureraţi să se simtă mai rău? a întrebat-o el sec. Te lasă conştiinţa să dormi noaptea? a apostrofat-o fără succes.

Ceilalţi plecaseră cu câteva minute înaintea lui. Stephanie lua cina cu Gabriel. Trauma prin care trecuseră îi apropiase şi mai mult, ceea ce nu era neapărat un lucru bun, dar astfel se

alinau reciproc. Wendy lua cina la Marie-Laure acasă, iar Tom şi Paul ieşiseră împreună. Bill nu avusese dispoziţia necesară să li se alăture şi oricum avea o grămadă de citit, aşa că se îndrepta singur spre casă, când îi tăiase calea acest pitbull în chip de reporter de cea mai joasă speţă. L-a întrebat cum îl cheamă, iar el s-a prezentat, spunându-i şi numele spitalului din San Francisco unde lucra, după care a dispărut. Era iritat. S-a gândit Ia ea tot drumul spre casă, apoi, odată ajuns în apartament, s-a mai relaxat şi şi-a sunat fiicele. Abia aştepta să le revadă vineri. După ceea ce văzuse la *lycee,* ele erau şi mai de preţ pentru el. Nefericita întâmplare l-a făcut să-şi dea seama încă o dată cât de efemeră poate fi viaţa, lucru pe care-l cunoştea prea bine din munca pe care o desfăşura. Nu ar mai fi avut nevoie şi de alte amintiri amare; imaginile copiilor răniţi şi morţi îl bântuiseră toată săptămâna. Planurile obişnuite pe care le făcea cu fetele lui pentru weekend îi dădeau un sentiment de pace. Recepţionera de la Claridge's îi trimisese mesaj că îi făcuse rost de trei bilete la o producţie nouă a musicalului *Annie* şi vizionarea acestuia împreună cu fiicele lui ar fi fost o uşurare binevenită, spre deosebire de tragediile pe care le văzuse în direct săptămâna aceea.

în aceeaşi seară, Gabriel a scos-o pe Stephanie la cină la Le Voltaire – era o bucurie să fie în restaurantul elegant şi intim. Amândoi se simţeau epuizaţi şi zgu- duiţi de evenimentele săptămânii, în special Stephanie. Tratarea victimelor accidentelor rutiere şi a leziunilor aleatorii ale capului erau foarte diferite de uciderile în masă, de genul celei pe care tocmai o trăiseră. Se îngrijorase pentru copiii ei toată săptămâna. Bărbaţii nebuni cu arme erau frecvent întâlniţi acum şi în State. Erau motivaţi de chestiuni politice mult mai adesea decât în Franţa şi mai multe masacre similare fuseseră comise de studenţi cu probleme, în campusurile universitare, sau de oameni nemulţumiţi, cu probleme psihice netratate. Părea să fie o criză mondială din multe puncte de vedere şi membrii COP şi ai altor grupuri discutaseră pe îndelete necesitatea unor sisteme de detectare timpurie, care trebuiau

să fie mult mai precise decât cele care existau în prezent. Ea şi Gabriel obosiseră sa discute despre acest subiect şi ea era fericită că ieşiseră împreună, lăsând munca deoparte. El fusese extraordinar de ocupat şi, după masacrul de la şcoală, avea scuza perfectă ca să nu meargă acasă, deşi insistase că de multă vreme nu-i mai dă explicaţii soţiei. Nu ieşeau niciodată împreună. Situaţia lui Stephanie era foarte diferită acasă: ea avea o căsnicie pe care încerca în continuare să o păstreze sau cel puţin asta făcuse până acum. După aproape două săptă-mâni la Paris, nu mai era la fel de sigură pe ea şi Gabriel o făcea să se îndoiască tot mai mult în legătură cu validitatea căsniciei. Ceea ce-i spunea o făcea să-şi pună multe întrebări, la care nu găsea niciodată răspunsuri simple.

în timpul cinei s-au relaxat. Mâncarea delicioasă şi servirea impecabilă i-au proiectat într-o altă lume, care făcea tragedia de la *lycee* să pară mai îndepărtată.

— Am putea avea o viaţă minunată împreună, spuse el, cu o mână pe a ei, după ce au terminat felul principal.

Ea a oftat.

— îmi doresc să te fi cunoscut acum zece ani, îi răspunse ea cu sinceritate.

Dar atunci nu i-ar mai fi avut pe Aden şi Ryan. Se întreba acum cât de bine se potriveau ea şi Andy. După şapte ani de căsnicie, totul era foarte dificil... El s-a supărat că ea a refuzat să vină acasă imediat după masacru. Nu înţelegea prin ce trecuseră la Paris, cât de mult însemna pentru ei munca în echipă şi experienţa împărtăşită, nici faptul că ceea ce făceau după incident era important. Nu avea cum să plece acum, decât dacă unul dintre copiii ei se îmbolnăvea grav. De orice altceva mai puţin important se putea ocupa el până ajungea ea acasă. însă acum mai avea şi alt motiv să rămână: ceea ce simţeau ea şi Gabriel unul pentru celălalt. Atracţia pe care o nutreau atât de puternic amândoi era imposibil de ignorat. Dacă Gabriel era bărbatul potrivit pentru ea, viitorul ei? Trebuia să afle dacă sentimentele lor erau reale, iar pentru asta avea nevoie de timp.

Se simţea dusă de val, spre ţărmuri îndepărtate.

După cină au făcut o plimbare de-a lungul Senei ţinându-se de mână. Noaptea era friguroasă, dar Parisul era luminat şi foarte frumos, iar Turnul Eiffel scânteia la orice oră. în tot oraşul, drapelele fluturau în bemă, pentru a onora victimele masacrului, dar nimic nu putea diminua frumuseţea Parisului. Când s-au oprit din mers, el a sărutat-o. După tragedia la care asistaseră, aveau nevoie unul de celălalt şi sentimentele lor erau o afirmare a vieţii. Dintr-odată, tot ce îşi dorea era să fie cu el, iar Gabriel a însoţit-o spre apartament. La lumina lunii au intrat în micul ei dormitor. Niciodată nu avusese atât de mare nevoie de uimeni şi voia să se simtă în siguranţă în braţele lui, indiferent de riscurile pe care şi le asumau în viitor. Când s-au aruncat îu patul ei, cuprinşi
şi orbiţi de pasiune, niciunuia dintre ei nu i-â păsat de nimic altceva. Lui Stephanie i s-a părut că e înghiţită de oceanul dragostei. Totul se întâmplase atât de rapid între ei şi masacrul îi împinsese unul spre altul cu atâta forţă, încât spulberase orice raţiune şi măturase laoparte orice altceva. Când au avut orgasm, a fost ca şi când ar fi renăscut împreună şi, după acel moment, ştia că nu va mai putea trăi fără el şi nici nu dorea să o facă.

— Te iubesc atât de mult, încât doare, îi şopti ea, în timp ce stătea întinsă în braţele lui, iar el îi mângâia delicat părul.

Simţea că inimile le bat la unison.

— Nu voi lăsa niciodată nimic să te rănească, Stephanie.

Adora felul în care Gabriel îi rostea numele şi credea în spusele lui.

Au petrecut noaptea împreună şi au făcut dragoste iar când s-au trezit dimineaţa. Şi, din câte ştia ea, el nu i-a trimis soţiei vreun mesaj şi nici nu a sunat acasă, aşa că îi confirmase că era separat de soţie şi imposibil de tras la răspundere. Era al ei acum, dacă şi-l dorea, iar ea i se dăruise. Nu făcuse niciodată

dragoste la fel de pasional cu Andy.

Au mers la muncă împreună, cu biciclete închiriate, în aerul rece, curat, al unei dimineţi pariziene. Zâmbeau amândoi în timp ce pedalau şi s-au oprit să se sărute şi să ia o cafea cu *croissants* de la brutăria aflată în apropierea sediului. În timp ce-l privea, în pofida tuturor lucrurilor pe care le văzuseră şi prin care trecuseră, precum şi a pericolelor viitoare, simţea că nu fusese nicicând mai fericită în viaţa ei. Simţea că îi aparţine lui Gabriel. Iar San Francisco era pe o altă planetă, aflată la un milion de mile distanţă.

Gând Gabriel şi Stephanie au ajuns la birou împreună, ceilalţi au bănuit că petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt. Intimitatea lor era evidentă. La scurt timp după sosirea lor, Bruno Perliot, inspectorul de poliţie, a venit să se întâlnească cu Marie-Laure. Avea o mină serioasă. Voia să discute o chestiune oficială şi să se asigure că depăşise cât de cât momentul. Fusese dificil chiar şi pentru profesionişti, iar Marie-Laure se implicase în linia întâi, împreună cu el şi cu oamenii lui. Valerie le-a oferit servicii de consiliere celor care doreau, dar Marie-Laure nu avusese timp pentru asta.

Bruno a rămas tăcut când au discutat urmările incidentului, în biroul ei, şi atitudinea agresivă a presei. Evenimentul fusese examinat şi analizat sub microscop de jurnalişti mereu înfometaţi după vreun derapaj sau vreun semn de neglijenţă ori incompetenţă din partea celor implicaţi, în special a poliţiei. Era obişnuit cu asta şi la fel era şi ea. Francezii s-au grăbit întotdeauna să critice pe toata lumea. Presa, în special Jacqueline Moutier, pe care Bruno o detesta de ani buni şi o înfruntase în public de nenumărate ori, îi intervievase pe părinţii îndoliaţi.

— Am văzut că unul dintre cei patru americani a discutat cu ea, spuse Bruno şi Marie-Laure fu surprinsă.

Nu cunoştea situaţia şi nu era prea încântată.

— Le-am cerut să nu vorbească cu presa, spuse Marie-Laure, cerându-şi scuze.

îi plăcea Bruno Perliot şi era de părere că făcuse o treabă excelentă, în pofida numărului de morţi. Fusese uman şi milos, eficient şi pe cât de precaut putea fi în situaţia dată, nelăsându-şi oamenii să între în şcoală fără un sprijin şi o pregătire adecvate. Nu avea nicio plângere cu privire la nimic din ceea ce făcuse, iar el era extrem de respectuos cu ea. Era surprinsă că venise la birou să o vadă şi a considerat că e foarte amabil din partea lui.

— A vorbit foarte elocvent în numele nostru, a spus Bruno, părând mulţumit, în timp ce-i indica articolul din ziarul de dimineaţă.

— Se pare că Moutier i-a plăcut medicului american la fel de mult ca mie. Dacă voi reuşi vreodată să fac să fie concediată va fi cea mai mare plăcere din cariera mea, a spus el sec, iar ea a râs şi a citit ce scria în ziar, în mod surprinzător, Moutier citase cu generozitate spusele lui Bill, acesta sprijinind în totalitate autorităţile pariziene care se ocupaseră de tragedia de la şcoală. în timp ce citea, ridica din sprâncene şi-i arunca lui Bruno câte o privire.

— Nu ştiam cine este. Nu am făcut niciodată legătura cu numele. E foarte discret şi interesat doar de munca lui şi de a noastră, spuse ea în semn de apreciere faţă de Bill.

Era impresionată şi de ceea ce îi spusese Bill lui Moutier.

— Sunt surprins că nu stă la Ritz sau la George V, spuse Bruno zâmbindu-i. Moutier şi-a făcut bine cercetarea şi a venit cu câteva informaţii foarte interesante despre Bill. Este unul dintre membrii familiei care deţine Browning Oii, unul dintre cei doi moştenitori principali din generaţia lui, cu un frate mai tânăr la New York. Se spune în ziar că Bill Browning este medic specializat în traumatologie, cu o experienţă considerabilă, că trăieşte în San Francisco, unde lucrează la Spitalul General, şi că va moşteni una dintre cele mai mari averi din America, estimată la mai multe miliarde de dolari.

Reporteriţa a încercat să speculeze în privinţa sumei exacte. A menţionat cele mai importante holdinguri ale familiei şi lista e lungă. Mai scrie şi că e divorţat şi are doi copii cu fiica unui lord britanic.

Articolul se încheia cu exprimarea admiraţiei sale faţă de echipele de urgenţă franceze.

— Cel puţin ne-a făcut reclamă bună, spuse inspectorul de poliţie.

— Nu va dura mult. Va dezgropa cine ştie ce mizerie legată de noi toţi până diseară, la cină. Nu poate suporta poveştile frumoase. Cred că a fost doar impresionată să afle cine este şi de faptul că este, aşa cum spui, discret. După ce vor citi acest articol, toate femeile din Paris îl vor vâna. Poate că a făcut-o ca să-l enerveze, spuse Bruno şi se ridică în picioare.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Oricum, în dimineaţa aceea venise să vadă cum se simte Marie-Laure şi să se asigure că e bine.

Ea i-a mulţumit că a venit, apoi s-a îndreptat spre Bill.

— Mulţumesc pentru toate lucrurile frumoase pe care le-ai spus presei despre noi, a spus ea blând, în timp ce el ridica surprins privirea.

— Le-a publicat femeia aceea dezgustătoare? M-a urmărit noaptea trecută până la metrou şi m-a scos din sărite. Nu o pot suporta, e o scandalagioaică şi sapă după mizerii, în detrimentul tuturor. I-am spus ce părere am despre asta şi cât de extraordinari cred că aţi fost cu toţii în timpul crizei, inclusiv poliţia. Nu asta voia să audă, aşa că sunt uimit că a publicat aşa ceva.

— Şi eu mă mir, recunoscu Marie-Laure. Pot să-ţi traduc articolul dacă vrei, s-a oferit ea.

— Franceza mea e suficient de bună ca să-l pot citi, chiar dacă nu pot susţine o conversaţie cât să-mi salvez viaţa.

El îi zâmbi. A urmat-o în biroul ei ca să-i dea articolul, apoi s-a întors ca să-l citească. în după-amiaza aceea, urmau să aibă întâlniri pe tema consecinţelor masacrului de la *lycee,* dar dimineaţa nu era aglomerată şi pentru prima dată americanii nu aveau nimic planificat. 0 clipă mai târziu, când Marie-Laure i-a aruncat o privire, a putut vedea că e foarte furios şi supărat. S-a întors în birou aproape tremurând de furie.

— Ce drept are să publice asta? Familia mea nu are *nimic* de-a face cu viaţa mea profesională. Ceea ce se presupune că voi moşteni nu e treaba nimănui. Am lucrat timp de treisprezece ani ca medic, dar asta nu a ieşit la iveală *niciodată.* Am avut grija să nu se afle. E total irelevant şi tot ce poate face este să-mi complice viaţa. Nimeni nu mă va lua în serios dacă ştie ca am atâţia bani, ca să nu mai spun ca voi avea pe urmele mele toate profitoarele de pe planetă, s-a năpustit el la Marie-Laure, deşi nu era greşeala ei,

Bill părea că e pe cale să izbucnească în lacrimi.

Ea îşi dădea seama cât de mult însemna pentru el să nu ştie nimeni cine era sau ce avere avea, dar acum era prea târziu şi asta mulţumită lui Jacqueline Moutier. Secretul fusese dezvăluit. Marie-Laure a încercat să-l calmeze, dar era foarte pornit. Câteva minute mai târziu, a ieşit să se plimbe puţin şi să se liniştească.

După aceea, articolul a circulat prin birou şi toată lumea a fost surprinsă să afle cât de bogat era. Gabriel a comentat rezonabil: era norocos, dar nu avea nimic de-a face cu munca pe care o desfăşurau împreună sau cu relaţiile lor cu Bill. Era acelaşi om, nici mai bun, nici mai rău decât înainte să se afle că familia lui era cea care deţine Browning Oii. în ce-l privea pe Gabriel, acest aspect nu-l interesa. Nici celorlalţi nu le păsa, dar era un subiect de discuţie. Paul Martin îl considera norocos, dar Gabriel a spus că nu era neapărat, pentru că probabil va atrage persoanele

nepotrivite, dacă se va duce vestea. A mai spus că o asemenea avere schimbă felul în care oamenii îl privesc. Cei geloşi vor dori să-l păcălească sau vor fi răutăcioşi, în timp ce oamenii rapace vor vrea să obţină lucruri de la el. Bill avea dreptate, era mai simplu ca oamenii să nu ştie.

Acesta era în continuare supărat când s-a întors de la plimbare. Nimeni n-a făcut caz. Deşi citiseră cu toţii articolul, încercau să nu-i arate că sunt la curent. Dacă articolul avea să fie distribuit în State, ceea ce era foarte posibil, pentru că era cine era, exista pericolul ca toţi de la Spitalul General din San Francisco să afle despre legătura dintre el şi Browning Oii. Asta nu avea să-i aducă nimic bun. Tăcerea îl ajutase în toţi aceşti ani, dar, odată dezvăluit adevărul, nu mai avea ce face.

Wendy a traversat încăperea, apropiindu-se de el ca să discute, deşi bărbatul arăta ca un nor de furtună. S-a decis să se apropie oricum de el şi să-i vorbească cu voce scăzută.

— Ştiu că eşti nemulţumit. Bill, dar nu au spus nimic rău despre tine. Articolul te face să pari serios şi muncitor. Pe lângă asta, noutăţile sunt uitate la un moment dat.

— Nu şi acest gen de noutăţi. Le vor scoate din sertar de fiecare dată când cineva va dori să scrie despre mine. Face să pară că singura mea realizare e că am o familie cu bani. Şi asta nu e un merit.

— Nu, nu este aşa, a spus ea. Aceste lucruri sunt o întâmplare. Nu spune că familia ta a făcut bani din traficul de arme nucleare sau din vânzarea imigrantelor ca sclave sexuale. Familia ta face parte din sistem, iar tu eşti un medic conştiincios care trăieşte fără să facă valuri. După ce va trece şocul iniţial, nu e cine ştie ce poveste.

— Nu vreau din acest motiv să-mi bată la uşă femeile sau maniacii să mă ameninţe că îmi răpesc copiii.

Era recunoscător că nu trăiau în San Francisco, dacă asta avea să fie o problemă acum pentru el, iar tatăl Athenei angajase de mulţi ani bodyguarzi pentru ea, fiindcă şi el avea o avere uriaşă. Era singurul lucru pe care-l aveau în comun:

părinţi bogaţi, aşa că nu trebuia sa se mai îngrijoreze. Aveau destule alte probleme şi fără asta. Nu era un lucru pentru care să-şi facă, griji. Doar că era mai simplu ca nimeni să nu ştie ce avea familia lui şi ce urma să aibă el cândva. La treizeci şi cinci de ani, moştenise deja destul de mult şi era pe cale să aibă parte de încă o moştenire, în câteva luni, la patruzeci, dar asta îl privea doar pe el. Nimic din felul în care trăia şi se îmbrăca nu era ostentativ. Nimeni nu ar fi ghicit cât de bogat era. Era modest, ba chiar umil.

— îţi pot înţelege îngrijorarea, a spus Wendy cu bunătate şi înţelegere. Am crescut în New Hampshire şi tatăl meu era un fel de mic producător într-un orăşel.

El şi unchiul meu au făcut nişte afaceri dubioase. Nimic la scară mare, dar suficient cât să-i bage în belele. Tata a ajuns pentru trei ani la închisoare, pentru evaziune fiscală. A fost lucrul cel mai extraordinar care s-a petrecut în New Hampshire de când a trecut prin el călare Paul Revere şi de când Thomas Jefferson a petrecut o noapte acolo. Ştirea a apărut în toate ziarele locale şi credeam că o să mor, de fiecare dată când menţiona cineva acest lucru, ceea ce s-a întâmplat foarte frecvent o vreme. El a îmbătrânit, iar oamenii au uitat. Tata a murit cu doi ani în urmă şi m-am temut că vor dezgropa vechea poveste şi o vor include în necrolog. A făcut o mulţime de lucruri bune pentru oraşul nostru în ultimii ani de viaţă şi i-au organizat o înmormântare de erou, fără să pomenească un cuvânt cum că ar fi făcut, la un moment dat, puşcărie. Şi, nu, oamenii nu vor uita de unde vii, pentru că face parte din tine, dar, dacă te cunosc, nu le va păsa. Ai încredere în mine, e adevărat.

Bill a fost impresionat de spusele ei şi i-a mulţumit; când au plecat spre întrunirile din acea după- amiază, se mai calmase, dar originea lui reprezenta în continuare o ştire importantă. Oamenii cu care lucrase îl plăceau şi mai mult acum, pentru că nu fusese niciodată cu nasul pe sus, nu se lăudase şi nu se comporta ca un om putred de bogat. îl

respectau mai mult decât înainte.

Doar Paul, tânărul instigator din grup, a îndrăznit să-l tachineze pe această temă, în timp ce traversau oraşul în microbuz pentru a vizita o parte dintre victimele masacrului de la *lycee,*

— Acum că s-a aflat secretul, Bill, speram să-ţi cumperi un Ferrari ca să putem merge împreună la agăţat femei.

Nonşalanţa cu care a vorbit l-a făcut pe Bill să râdă, pentru că ştia că e fără rea intenţie şi că Paul glumea. Ceilalţi însă au stat un minut ca pe ghimpi, aşteptând să vadă cum va reacţiona Bill. Marie-Laure le spusese cât e de supărat, după cum se şi arătase în ultimele câteva ore de când citise articolul.

— O să îţi cumpăr unul înainte să plecăm, i-a întors gluma Bill. Intenţionez să-mi cumpăr un Deux Chevaux pentru mine.

Era modelul vechi de Citroen, clasic, cel mai mic fabricat de ei, de genul celor conduse de studenţii fără prea mulţi bani.

Paul a dat ochii peste cap, cu o expresie de dezgust.

— Unii oameni, pur şi simplu, nu au habar cum să-şi cheltuiască banii. Nu vei obţine niciodată o femeie cum trebuie, dacă conduci o asemenea rablă.

— Exact genul de femeie pe care-l vreau, spuse Bill, în hohotele de râs ale celorlalţi.

Paul spărsese gheaţa; după aceea l-au tratat cu toţii pe Bill ca mai înainte, nu ca pe moştenitorul Browning Oii. El spera ca lucrurile să meargă la fel de bine şi în San Francisco, dacă avea să se afle şi acolo adevărul. Şi reacţia lor a făcut să-i crească respectul şi afecţiunea pentru noii lui prieteni.

Vineri, Bill a plecat de la birou ca să ia Eurostarul până la Londra pentru a-şi vedea fetele. La Paris, cu toţii avuseseră o săptămână grea şi sperau să aibă parte de timp liber în weekend. Marie-Laure şi Wendy intenţionau să

viziteze câţiva copii răniţi şi apoi să ia cina împreună. Mama lui Marie-Laure o ajuta cu copiii în weekend, oferindu-i ceva timp liber.

Valerie se întâlnea cu diverse grupuri din programul de consiliere şi dorea să o viziteze pe Solange, ca să vadă cum se simte. Nu mai fusese la şcoală de la masacru şi bunica fetiţei îi spusese că micuţa era foarte deprimată din cauza morţii tatălui. Tom încerca să o convingă să-şi ia liber într-o seară şi să cineze împreună. Era îngrijorat că lucrează prea mult. Ea conducea toate programele de consiliere, vizita victime, se întâlnea cu părinţi îndoliaţi şi apăruse de două ori la televizor în acea săptămână, în cadrul unor interviuri epuizante legate de masacru şi de pierderea pentru prima dată în Franţa a unui număr atât de mare de copii. Avea o mulţime de poveri pe umeri şi Tom voia să o ajute cât de mult putea. Şi-a anulat planurile pentru a fi alături de ea, iar ea îi era recunoscătoare pentru asta. Devenise un bărbat diferit de fustangiul care venise la Paris.

Asta însemna că de-acum Paul ieşea singur prin baruri, dar, după cele trăite în acea săptămână, oricum nimeni nu avea chef de aşa ceva. Deasupra întregului oraş şi a întregii Franţe era un giulgiu. Gabriel plănuia să stea cu Stephanie în apartament. De-acum erau inseparabili. în mai puţin de două săptămâni ameţitoare, Gabriel devenise viaţa ei.

Capitolul zece

Sfârşitul de săptămână al lui Valerie fusese la fel de aglomerat ca întreaga săptămână şi, după şase apeluri telefonice şi la fel de multe mesaje, i-a permis lui Tom să i se alăture, în special în vizitele făcute copiilor răniţi, cu care acesta se purtă extraordinar. Pe părinţii îndoliaţi îi vizita însă singură.

Vizita la Solange Blanchet a fost sfâşietoare, după cum i-a povestit lui Tom ulterior. Fetiţa avea să fie marcată pe viaţă. Purta o manta grea de vinovăţie din cauza tatălui ei, iar Valerie încerca să-i uşureze povara, dar avea să dureze ceva timp şi era nevoie de foarte mult ajutor. A fost de acord să treacă la o altă şcoală, Solange şi bunica ei hotărând că ar trebui să înceapă să folosească numele de fată al mamei, care era acelaşi cu al bunicii. Numele tatălui ei era prea urât acum în Franţa şi în întreaga lume – un criminal în masă, care ucisese copii şi adulţi – şi era o povară prea mare pentru ea. Valerie ştia însă că aceştia sunt doar primii paşi pe calea vindecării lui Solange. Avea de parcurs un drum lung pentru a se elibera de trecut. Posibil, o muncă de o viaţă, poate până ajungea să aibă propria familie.

După întâlnirea cu Solange, a luat cina împreună cu Tom. Au discutat, inevitabil, de copiii răniţi şi de intervenţiile chirurgicale ample pe care aveau să le sufere după rănile provocate de puştile de asalt Kalaş- nikov. îi aşteptau ani istovitori, ceea ce părea teribil de nedrept, dar cel puţin erau în viaţă.

După cină, au făcut o plimbare lungă, până pe rue du Bac, unde locuia ea. Tom şi-a amintit cât de plăcut fusese în apartamentul ei, când îi invitase pe toţi la cină, dar nu l-a invitat să urce, zicând:

— Nu vreau ca vreunul dintre noi să facă o greşeală, în urma masacrului şi a tuturor emoţiilor pe care le-a provocat acesta. Am trăit lucruri cumplite împreună în această săptămână. Ar fi uşor să cădem în pat, ca să ne consolăm reciproc, şi sunt sigură că ar merita.

I-a zâmbit. Avea impresia că Tom este un amant incredibil, dar nu voia sa afle încă.

— Vreau să fie ceva autentic între noi, dacă eşti de acord. Nu un joc, nu o glumă, nu o cârjă pentru amândoi, pe care să o folosim şi apoi să o aruncăm. Poate e nebunesc ce spun, dar simt că putem ajunge să ţinem unul la celălalt şi nu vreau să stric, să irosesc sau să folosesc asta prea devreme. Sper ca nu suna înfricoşător pentru tine. Ştiu că nu ai avut niciodată o relaţie serioasă şi că eşti mândru de asta. Dar nu vreau să fiu o altă crestătură pe răbojul tău. Suntem amândoi prea bătrâni pentru asta, a spus ea şi un fior i-a coborât lui Tom pe şira spinării.

— Poate nu atât de mândru pe cât crezi. Mândria mea pentru faptul că nu am fost niciodată îndrăgostit e, mai degrabă, o acoperire pentru faptul că nu mi-am găsit niciodată curajul să încerc.

Ea ştia asta şi a clătinat din cap afirmativ. îi plăcea ca era sincer cu ea. Şi lui îi plăcuse ce i-a spus Valerie. Orice ar fi împărtăşit acum, prietenie sau dragoste, şi el voia să fie real. Cel mai mult îi plăcea faptul ca nu se temea să fie autentică, Lui îi fusese teamă toata viaţa sa fie atât de deschis. Singurul lucru cu care nu glumea era munca lui.

I-a permis sa o sărute pe buze şi au rămas îmbrăţişaţi mult timp, după care i-a aruncat zâmbetul acela misterios care-i răscolea fiinţa şi a dispărut dincolo de uşa grea. Tom s-a întors pe jos, gândindu-se la tot ce spusese ea.

Când a ajuns la apartament, nu l-a mai sunat pe Paul, tovarăşul lui de escapade prin Paris. Nu a mai băut nimic. S-a dus direct la culcare, cu Valerie în gând.

Weekendul la Londra împreună cu Pip şi Alex era exact ce-i trebuia lui Bill. Nu s-a întâlnit cu Athena, pentru că ea şi Rupert erau plecaţi în weekend. Le-a explicat fetelor masacrul de la Paris cât de simplu a putut, în special lui Pip, care i-a pus o mulţime de întrebări. Vorbiseră despre acest subiect la şcoală. Şi Alex ştia de această întâmplare nefericită, dar era încă prea mică pentru a discuta mult pe acest subiect. Bill arăta preocupat şi trist, în timp ce le povestea despre copiii pe care reuşiseră să îi salveze.

— Taţi, eşti un erou! spuse Pip, impresionată şi mândră de el.

— Nu, nu sunt, a negat el, gândindu-se la toţi copiii care îşi pierduseră viaţa. Toţi s-au străduit din răsputeri să îi salveze. Eram o echipă. Au fost o mulţime de eroi.

în restul weekendului s-au concentrat pe alte lucruri. Le-a dus la o expoziţie de artă pentru copii. Au mers la patinaj şi la musicalul *Annie,* care a fost fantastic. Tuturor le-a plăcut la nebunie. Faptul că petrecea timp cu fetele lui i-a dat un sentiment de normalitate. Au luat un mic-dejun copios, în cameră, apoi au făcut o plimbare lungă prin parc. Au luat un prânz rapid, într-o pizzerie care le plăcea, şi le-a dus acasă. De fiecare dată, timpul trecea prea repede, chiar dacă se bucurau de activităţi. Era adevărat, se pricepea să le ţină ocupate.

Fetele s-au întristat când s-au despărţit duminică după-amiază şi abia aşteptau să-l revadă la Paris, în weekendul următor. încă se gândeau să meargă la Disneyland. Bill ezita. După săptămâna ce tocmai trecuse, o astfel de vizită putea fi periculoasă, în cazul în care alţi nebuni ar fi produs masacre identice, lucru la care se gândea în mod inevitabil. Orice era posibil. Dar paza de la Disneyland din Paris era atât de strictă, încât a decis în cele din urmă că nu e niciun pericol să îşi ducă acolo copiii, fiind un loc la fel de sigur ca oricare altul în lumea

de astăzi, unde se poate petrece orice, oriunde şi în orice moment. Până şi Athena a fost de acord şi i-a spus să nu-şi facă griji.

Pe drumul de întoarcere spre Paris, a fost împăcat şi fericit, ca întotdeauna după ce le vedea pe fete. La şapte seara, când a ajuns înapoi în oraş, s-a întâlnit cu Wendy la intrarea în clădire.

— Cum a fost la Londra? l-a întrebat ea cu un zâmbet.

— Grozav. Am fost la o nouă versiune a lui *Annie,* la care puteau cânta şi spectatorii. Fetele mele ştiau versurile şi eu, la fel.

Părea puţin jenat în timp ce spunea asta, dar fusese amuzant.

— Tu ce ai făcut în weekend?

Urcau scara umăr la umăr.

— M-am întâlnit cu Marie-Laure şi apoi i-am făcut o vizită acasă. Erau şi copiii. Trebuia să merg să o văd şi pe Valerie, dar a fost cufundată în muncă. Mă gândeam că aşa va fi o vreme.

Bill se simţea oarecum expus în timp ce vorbea cu Wendy, acum că toţi cei din grup ştiau de legătura lui cu Browning Oii. Jucase toată viaţa rolul „băiatului sărac". Averea imensă a familiei lui îl deranjase dintot- deauna şi pentru totdeauna. Părea un lucru excesiv. El trăia confortabil, dar nu extravagant. Când au ajuns la uşa ei, Bill i-a aruncat o privire plină de afecţiune.

— Vrei să luăm cina?

Nu existau conotaţii romantice între ei, aşa că lui Bill îi venea uşor să fie împreună cu ea. I se părea că-şi face doar o prietenă bună. Ea a ezitat un minut şi apoi a acceptat din cap . Nu avea nimic mai bun de făcut în acea seară, în afară de manichiură şi aranjarea părului.

— Mi-ar plăcea, mulţumesc.

Ea a lăsat acasă laptele, ouăle şi bagheta pe care tocmai le cumpărase, în timp ce el şi-a dus valiza în apartament şi au coborât înapoi câteva minute mai târziu. Wendy i-a spus despre expoziţia Picasso la care fusese, la Le Petit Palais, şi că fusese la biserică la La Madeleine, unde se ţinea o mesă anume pentru victimele masacrului.

A comentat cât de tristă era atmosfera în oraş şi cât de afectaţi erau oamenii de tragedia de la *lycee.* Funeraliile victimelor începuseră în acel weekend. Multe aveau loc la cimitirul Pere Lachaise şi la altele din jurul oraşului. Masacrul fusese o lovitură grea pentru parizieni şi zguduise întreaga lume, deoarece, în fiecare ţară, oamenii îşi dădeau seama cât de vulnerabili erau şi cât de uşor era să li se întâmple aceeaşi grozăvie. Bill se gândise la asta în timp ce viziona musicalul eu fetele lui. Mai înainte de asta, în timpul săptămânii, făcuse schimb de e-mailuri cu Athena despre măsurile de securitate de la şcoala fetelor. Fusese mulţumit de răspunsul ei. Lucrurile păreau ceva mai stricte în Marea Britanie decât în Franţa, dar britanicii se confruntaseră de mulţi ani cu asemenea probleme, din zilele de răscruce cu cei din IRA.

Wendy îşi putea da seama că e mai relaxat în legătură cu articolul publicat cu câteva zile în urmă în ziar.

Tot ce a spus despre asta a fost că spera să nu fie preluat în *San Francisco Chronicle,* dar nu a mai insistat pe subiect. A întrebat-o dacă a mai luat legătura cu iubitul ei. Ea a părut uimită, dar a spus că nu. Nu a explicat însă de ce.

S-au bucurat împreună de un ecler cu ciocolată la bistroul lor favorit, apoi a întrebat-o dacă doreşte să meargă sâmbăta următoare la Disneyland, împreună cu fetele lui.

— Şi eu am fost îngrijorat din cauza asta, a mărturisit el, dar mă gândesc că măsurile de securitate sunt foarte stricte. Şi fetele abia aşteaptă să meargă.

— Mi-ar face plăcere.

Ea i-a zâmbit.

— Nu am prea des ocazii să fac lucruri cu copii. A fost o plăcere să-i văd pe băieţii lui Marie-Laure în acest weekend. Sunt cu adevărat drăgălaşi. Au cinci, opt, respectiv unsprezece ani şi nu este uşor să crească fără tată. Ea pare să se descurce foarte bine, deşi spune că e greu, iar mama ei o ajută.

— Aş vrea să le văd mai des pe ale mele, a spus el melancolic şi ea a aprobat din cap . Facem o mulţime de activităţi când sunt cu mine la San Francisco şi mergem foarte des cu cortul.

Au continuat să vorbească liber pe drum spre casă, până la uşa apartamentului ei. Erau la jumătatea perioadei de şedere la Paris, ceea ce părea greu de crezut. Tuturor li se părea că sunt de multe luni acolo. De la sosirea lor, se întâmplaseră o mulţime de lucruri şi urmau să aibă un program încărcat până la finalul şederii acolo. în plan personal, Gabriel şi Stephanie aveau o aventură pasională, iar el şi Wendy deveneau prieteni.

După un weekend pasional cu Stephanie, Gabriel a decis să meargă acasă duminică noapte. Băieţii lui erau ocupaţi, dar el a spus că îi plăcea să se joace cu ei duminica seara şi să ia cina în familie. Stephanie era oricum destul de obosită. Avuseseră un weekend foarte plin şi făcuseră dragoste ori de câte ori reveneau în apartament şi de mai multe ori pe noapte. Nu avusese niciodată o viaţă sexuală ca aceea. Gabriel era un bărbat foarte senzual, care nu se mai sătura de ea. Când îi spusese, duminică, că, atunci când va veni la San Francisco, va dori ca ea să stea cu el la hotel, s-a trezit brusc la realitate. Gabriel i-a arătat clar aşteptările, care, în ceea ce o priveau, nu erau realiste.

— Gabriel, nu sunt în aceeaşi situaţie ca tine. Am un soţ care se aşteaptă să vin acasă şi să-i fiu iar soţie.

Nu părea fericit când i-a spus aceste lucruri, la micul-dejun, în bucătăria ei mică.

— Soţul meu habar nu are că s-a schimbat ceva.

— Mi-ai spus că lucrurile nu au funcţionat între voi şi că el a propus o separare.

— E adevărat, aşa a făcut, când era furios pe mine. Şi lucrurile nu merg bine. Dar nu am făcut nimic în privinţa asta şi nu am ajuns la vreo concluzie. Va trebui să vorbesc cu el când mă întorc. Vom avea multe de stabilit, având doi copii mici.

Ea ştia că Andy va fi şocat şi devastat. Stephanie nu aştepta cu nerăbdare această discuţie. Deocamdată, era incredibil de romantic să fie la Paris, dar, odată ajunsă acasă, avea să se confrunte cu mult tumult, dacă ea şi Gabriel aveau de gând să ducă relaţia mai departe. Pe de altă parte, abia dacă erau la începutul relaţiei. Amândoi aveau de desfăcut căsnicii, dacă între ei era mai mult decât o aventură. Avea îndoieli dacă să-şi pericliteze căsnicia pentru această relaţie.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? l-a întrebat ea serir oasă, iar el păru ofensat că-i pune la îndoială intenţiile.

— Am aşteptat toată viaţa, Stephanie. Nu te voi lăsa să pleci acum. Ai îndoieli?

El păru rănit.

— Nu, dar e o treabă foarte serioasă, dacă e să divorţăm amândoi, spuse ea liniştită.

— Eu vreau şi sper că şi tu, spuse el, iar ea încuviinţă din cap .

— Atunci trebuie să-mi dai timp. Trebuie să îi spun lui Andy şi vreau să găsesc momentul potrivit.

— Mi se pare că e potrivit de îndată ce ajungi la San Francisco, spuse el repede. în felul acesta vei putea sta cu mine când ajung, două săptămâni mai târziu.

Gabriel se grăbea, dar ea nu ţinea pasul. îl iubea cu pasiune, dar erau o mulţime de detalii practice de rezolvat şi de discutat cu Andy, cum ar fi custodia celor doi copii, în special dacă ea se muta în Franţa. Ştia că îi va frânge inima

lui Andy. Din discuţiile purtate cu Bill înţelegea cât de greu îi e – şi fetele lui erau ceva mai mari decât Aden şi Ryan. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost ca băieţii să facă du-te-vino între Franţa şi State, cel puţin câţiva ani de acum încolo; în lumea periculoasă de astăzi, o terifia să şi-i imagineze singuri în avion.

— Nu pot, pur şi simplu, să mă întorc acasă şi apoi să plec nestingherită, ca să stau la hotel cu tine, cât timp eşti în San Francisco, a spus ea gânditoare. Practic, ţi-aş face cunoştinţă cu Andy. Trebuie să fim mai discreţi de-atât.

Gabriel a rămas un minut pe gânduri.

— Atunci poate că ar trebui să-i spui după ce ajung. Astfel poţi să stai cu mine la hotel şi să-i spui că eşti la spital, de gardă, în fiecare noapte.

Era necinstit, dar astfel anunţul exploziv era amânat, câtă vreme Gabriel era acolo.

— Nu o lună întreagă, spuse ea realistă.

Nu-l mai minţise niciodată pe Andy şi nu-i plăcea ideea de a începe să-l mintă acum. Dar ar putea fi nevoită, într-o anumită măsură, pentru a menţine pacea dintre ei până ce Gabriel se întorcea în Franţa. Stephanie nu-şi dorea o mare dramă şi scene urâte cu Andy, în timp ce Gabriel era în oraş. Dorea să evite ca totul să se transforme într-o telenovelă, un triunghi amoros clasic, cu doi copii la mijloc. Asta ar fi fost o mizerie din punctul său de vedere. Avea nevoie de timp pentru a rezolva lucrurile. Gabriel s-a întors apoi spre ea, i-a tras de rochie, care i-a alunecat de pe umeri, şi şi-a lipit buzele de sânul ei. Asta a distras-o de la tot ce-i spunea ea şi el nu voia să audă. O clipă mai târziu, rochia era pe podea, iar el o sprijinise de perete, făcând dragoste cu ea, care, cuprinsă de pasiune, îl încolăcise cu picioarele. De acolo a dus-o pe canapea şi au uitat de toate, în afară de ei doi. Ea nu mai putea gândi clar şi nici nu voia. Apoi s-au mutat în pat şi au făcut dragoste iar. Era un bărbat puternic şi un amant incredibil.

în acea după-amiază, Stephanie a deschis încă o dată subiectul legat de Andy, când au mers la plimbare. Se gândise şi luase o decizie.

— Voi vorbi cu el după ce te întorci în Franţa. Dacă aş face-o înainte, toată luna în care vei sta în State va fi un haos. Dar nu pot sta cu tine noapte de noapte. Trebuie să fiu şi cu copiii mei. Vom fi împreună cât de des voi putea.

Nu era ceea ce îşi dorea el, dar ea nu putea să facă mai mult. Şi mai era o chestiune arzătoare,

— Ce o să fac cu serviciul, dacă mă mut aici cu tine?

în două săptămâni făcuseră un salt foarte mare şi se confruntau mult mai devreme cu probleme mari, decât dacă ar fi mers în alt ritm.

— Cum voi practica medicina în Franţa? a întrebat ea, gândind realist. Nu mai fac încă o dată, aici, Medicina.

— Nu va trebui să o faci. îţi prezinţi diplomele şi istoricul de muncă, o să dai un test, va trebui să înveţi franceza, dar în cele din urmă e fezabil, a aşigurat-o el, ceea ce a surprins-o. Deci nu ar fi trebuit să renunţe la carieră pentru el, doar la căsnicie. Oricum, însemna mult.

— Şi probabil că ţi-aş putea obţine un job în consultanţă, în timp ce aştepţi să fii certificată.

Dar tot ar fi însemnat un efort de adaptare uriaş să practici medicina într-o altă ţară şi să o iei de la capăt.

Trebuia să se gândească şi la asta, pentru că, altfel, putea ajunge să aibă resentimente faţă de el într-o zi. Stephanie nu voia să se întâmple aşa ceva şi nici el.

— îţi doreşti mai mulţi copii? o întrebă el.

Nu s-a gândit să o întrebe înainte. Era destul de tânără, încât să mai aibă câţiva, dacă voia, dar ea a scuturat din cap în semn că nu. Aveau împreună şase copii, ceea ce ei i se părea mai mult decât suficient, deşi pe el perspectiva de a mai avea copii nu-l sperria, ba chiar îi surâdea ideea.

— Abia mă descurc cu cei doi pe care-i am, a spus ea

sinceră.

Nu-şi dorea mai mulţi. Munca ei era o mare problemă, iar el nu avea de gând să renunţe la cariera lui şi să se mute la San Francisco. Avea o poziţie importantă în Guvern şi tot prestigiul aferent, precum şi o pensie pe care ar fi pierdut-o dacă renunţa acum. La patruzeci şi trei de ani era în plin avânt profesional. Nu mai practica medicina, dar avea un post deosebit de important în sistemul de sănătate publică, despre care ea ştia acum că e o mare problemă în Franţa. Deci ar fi trebuit ca ea să se mute acolo şi să suporte toate schimbările şi ajustările aferente mutării. Nu refuza să facă acest lucru, dar ştia că va trebui mai întâi să se gândească serios la asta, încât să ia o decizie conştientă, nu să-şi manifeste un impuls nebunesc, pe care să-l regrete ulterior.

— Ne vom descurca, a spus el blând, în timp ce se întorceau acasă.

Gabriel părea total încrezător că vor reuşi. Când s-au întors în apartament, au făcut iar dragoste. El făcea ca totul să pară mai puţin important, iar problemele practice, mai puţin grave. Era beată de dragoste când el a plecat acasă, la ora şase, să-şi vadă copiii. Stephanie a aţipit puţin, apoi, când s-a trezit, i-a sunat pe Andy şi pe băieţi. Mergeau pentru o zi la casa mamei lui, care avea de gând să coacă prăjiturele împreună cu ei. Păreau fericiţi şi ocupaţi.

Apoi conversaţia cu Andy a lâncezit. Stephanie ştia ce urmează, dar el nu. Trebuia să găsească o cale de a aştepta două luni, după care să-i spună adevărul. Următoarele doua săptămâni la Paris, primele două după întoarcerea acasă şi luna în care Gabriel avea să fie în San Francisco. Simţea că devine mincinoasa perfectă. Dar acum era îndrăgostită de Gabriel, nu de soţul ei. Şi simţea că Gabriel are dreptate şi într-un final toate se vor rezolva.

Capitolul unsprezece

Gabriel şi Stephanie erau deja topiţi de dorinţă unul după celălalt, când s-au întâlnit în birou, luni dimineaţă, după o noapte petrecută separat. Asta a făcut-o să-şi dea seama cât de greu va fi să nu petreacă fiecare noapte împreună, când Gabriel avea să vină la San Francisco. Va trebui să acţioneze cât mai subtil şi să fie discretă. Nu voia scandal cu Andy, câtă vreme Gabriel era acolo. Şi, dacă totul mergea bine, avea să-i ceară soţului ei divorţul de îndată ce Gabriel se întorcea în Franţa. Apoi trebuia să se ocupe de problema carierei şi de tot ce avea nevoie să facă ca să poată profesa în Franţa. Ar trebui să înceapă să ia lecţii de franceză imediat, ca să treacă examenul de limbă. Nu putea avea o viaţă cu Gabriel, la Paris, fără să practice medicina. Era foarte important pentru ea să fie doctor. Şi ar trebui să găsească o şcoală pentru băieţi. Erau atât de multe la care să se gândească. Aceasta avea să fie cea mai importantă decizie pe care o luase vreodată.

& &

Marie-Laure arăta obosită după săptămâna care trecuse. încă se ocupa de comunicatele de presă legate de atacul de la şcoală. S-a întâlnit cu numeroşi politicieni, a mers la Elysee pentru o întâlnire cu preşedintele, ca să răspundă personal la întrebările acestuia, şi a comunicat îndelung cu familiile victimelor. Avea doi asistenţi care se ocupau doar de asta. Pentru ziua următoare aveau programat un raport către poliţie. Ştia că îl va întâlni pe Bruno acolo, deşi el trecuse oricum luni pe la ea, ca să vadă cum se simte. A impresionat-o cât de receptiv fusese la toate întrebările şi problemele ei.

Bruno a petrecut jumătate de oră în biroul ei şi, pentru a-i mulţumi pentru amabilitate, ea l-a invitat la cină, acasă la ea, duminică seara, unde urma să vină şi „echipa celor opt”, cum se autointitulaseră mai nou. Era ultimul weekend al americanilor la Paris şi ea voia să le arate că-i apreciază. Bruno s-a arătat încântat de invitaţie, aşa că ea i-a notat adresa pe o hârtie şi l-a întrebat dacă ar vrea să vină cu o iubită. I-a răspuns că nu are. Marie-Laure ştia că e divorţat şi are trei băieţi mari, care studiau cu toţii în alte oraşe. Avea patruzeci şi nouă de ani. Au stabilit că se vor vedea ziua următoare, la raport. Când a intrat în biroul lui Marie-Laure câteva minute mai târziu, Valerie a tachinat-o pe acest subiect.

— Văd că avem parte de multă protecţie din partea poliţiei zilele acestea, spuse ea oarecum amuzată şi Marie-Laure păru surprinsă.

— Cred că este doar un om drăguţ, care s-a îngrijorat pentru noi, zise ea cu inocenţă şi Valerie râse.

— în câte cazuri am lucrat cu poliţia, cât de mulţi inspectori de poliţie au venit *de mai multe* ori după un incident ca să vadă cum ne simţim?

Tulburată, Marie-Laure s-a îmbujorat.

— Acesta a fost un incident *foarte* grav.

— Adevărat, dar cred că te place, nu vine doar pentru că eşti şefa acestui birou. Dacă ai fi bărbat, nu ar fi aici. Pare un tip cumsecade.

— Nu vorbi prostii, în plus, e mult mai bătrân decât mine, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

— îţi pasă?

— Nu, recunoscu Marie-Laure.

El avea patruzeci şi nouă de ani, iar ea, treizeci şi trei.

— Doar că nu cred că mă place în sensul acesta.

— Pun pariu că da, spuse Valerie încrezătoare. Ar trebui să ieşi cu el.

— Nu m-a invitat, a zis ea, hotărâtă să nu ia în serios ipotezele lui Valerie.

Nu avea timp pentru un iubit. în timpul zilei avea o slujbă solicitantă şi trei copii mici o ţineau ocupată noaptea.

— Te va invita în oraş, a spus Valerie la plecare.

A doua zi, chiar Marie-Laure-a început să se întrebe dacă nu cumva Valerie avea dreptate. După îndelungatul raport, Bruno s-a arătat foarte atent cu ea şi a spus că aşteaptă cu nerăbdare cina la ea acasă, duminică. Valerie i-a aruncat o privire cu subînţeles după plecarea bărbatului.

Fusese o săptămână încărcată pentru toţi, în care au fost nevoiţi să înfrunte consecinţele administrative ale atacului de la şcoală din urmă cu o săptămână.

Fetele lui Bill au sosit vineri seara. Pentru că nu avea suficient loc în apartament, a luat două camere la un mic hotel de pe malul stâng al Senei. Camera lor de hotel avea un pat mare cu baldachin, pe care fetele îl adorau, şi Wendy li s-a alăturat la un restaurant italian, ca să se cunoască, înainte de a merge împreună la Disneyland ziua următoare.

A avut emoţii la început, dar copilele erau atât de liniştite, afectuoase şi bine educate, încât Wendy s-a simţit foarte rapid în largul ei. înainte ca Wendy să ajungă, Pip îl întrebase pe tatăl ei dacă e iubita lui, iar el a spus că nu, erau doar prieteni, ceea ce a părut să o mulţumească pe fata. Le-a povestit că şi ea e medic traumatolog, că s-au întâlnit în călătoria la Paris şi au devenit buni prieteni. După cina, ambele fete au spus că o plac cu adevărat şi că se bucură ca va veni şi ea cu ei a doua zi. Wendy le-a mărturisit că nu fusese niciodată la Disneyland, nici în California, nici la Disney World, în Florida, aşa că i-au descris amănunţit aceste locuri. Alex i-a vorbit mai ales despre prinţesele Disney. Wendy le asculta zâmbind şi-i arunca priviri lui Bill.

Lui Alex îi căzuseră amândoi dinţii de lapte din faţă şi arăta incredibil de drăgălaş. S-au distrat copios, în timp ce

fetele au pregătit-o pentru ce avea s-o aştepte în parcul de distracţii.

A doua zi dimineaţă, au luat-o pe Wendy de la apartamentul ei la ora noua, cu o maşină închiriată de Bill. Erau pregătiţi pentru marea lor aventură – fetele purtau adidaşi, pulovere roz şi jachete călduroase, iar Wendy, pantofi sport uzaţi, jeans şi un hanorac. O oră mai târziu au ajuns la Disneyland, în afara Parisului, şi a început distracţia: fetele alergau de la o atracţie la alta şi s-au fotografiat cu toate personajele Disney preferate, împreună cu Wendy şi tatăl lor, nelipsit din toate fotografiile. Au cumpărat pălării aiurite şi urechi de Minnie Mouse, pe care şi le-au pus imediat, şi i-au dat şi lui Wendy o pereche, după care au pozat pentru o fotografie cu Minnie. Au mâncat floricele şi îngheţată şi au luat un prânz copios. Au făcut turul castelului Frumoasei Adormite din Pădure, au zburat cu Peter Pan, s-au urcat până la cer în plimbarea cu Dumbo şi s-au plimbat cu barca, în secţiunea parcului de distracţii dedicată piraţilor din Caraibe. Pip a urcat într-un montagnes russes cu tatăl ei, a ţipat de groază, după care l-a convins să se mai dea o dată. în timpul acesta, Alex şi Wendy îi aşteptau pe o bancă Femeia descoperea acum ce ratase neavând copii. Fetele lui Bill erau cei mai afectuoşi copii pe care-i întâlnise vreodată.

Au petrecut cu toţii o zi minunată. Bill le-a cumpărat pijamalele cu Minnie Mouse pe care le adorau, câteva tricouri şi costumul de cenuşăreasă pe care Alex şi-l dorea cu disperare.

La ultima oprire, Bill i-a şoptit lui Wendy:

— Nu vrei şi tu un costum de cenuşăreasă?

— Sunt mulţumită cu urechile de Minnie Mouse. Cred că le voi purta la muncă luni.

— Ţi se potrivesc, o tachină el. Nici pantofi de cleştar?

Cumpărase o pereche pentru Alex şi, când au părăsit parcul, la ora opt seara, după ce mâncaseră la cină pui fript, amândouă fetele erau obosite, dar extatice. Fusese o zi magică pentru toţi, cu mult peste aşteptările lui Wendy. Experienţa a făcut-o să-şi dorească să aibă proprii copii, sentiment pe care nu-l mai avusese până acum sau pe care nu-şi dăduse voie să-l aibă de câţiva ani. Nu era loc pentru copii în viaţa ei cu Jeff. încă părea prea târziu ca să facă o schimbare în acest sens şi nu-şi dorea, dar spera să le revadă pe fete în California.

Ambele copile adormiseră înainte să iasă din parcare. Văzuseră parada de pe Main Street de la ora şase şi fetelor li se părea amuzant că acolo Minnie şi cu Mickey vorbeau franţuzeşte.

— Aceasta a fost cea mai bună zi pe care am avut-o în ultimii ani, a spus Wendy cu voce moale, ca să nu le trezească pe fete, zâmbind.

Erau în picioare de zece ore şi ea era obosită, dar se simţea iar copil şi fetele o induseseră în toate activităţile. Distracţia favorită a lui Alex era plimbarea cu barca şi se numea „It's a Small World”[7], în care cântau cântecul cu acelaşi titlu.

— Eşti foarte norocos că ai aceşti copii, spuse ea cu patos.

— Ştiu. Ele sunt cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Athena nu fusese, dar nu mai conta.

— Mi-aş fi dorit să fi avut copii când eram mai tânără, spuse ea melancolic.

— Acum majoritatea femeilor au copii abia de la vârsta ta sau mai târziu. Anul trecut, la General, o femeie care avea patruzeci şi opt de ani a născut tripleţi. A avut un accident de maşină şi i-a născut prematur, dar ea şi copiii sunt bine. Iar

tu mai ai mult până atunci.

— Nu chiar atât de mult. Am treizeci şi şapte de ani, spuse ea.

— Eşti un copil. Să înţeleg că tipul tău „complicat” nu vrea să se însoare.

A ezitat mult înainte să răspundă şi apoi a decis să-i spună adevărul. Avea încredere în el. Şi, după ziua petrecută cu copiii lui, Wendy simţea că sunt prieteni cu adevărat.

— E însurat. Şi are patru copii.

— Asta e o problemă, spuse Bill pe un ton neutru, privind-o. Şi tu vrei să rămâi în această relaţie?

— Da şi nu. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii fiind opţiunea de miercuri seara a cuiva. Mi-am dat seama, în cele din urmă, înainte să vin aici, că asta am devenit şi asta e tot ce voi fi vreodată pentru el. Am nevoie de mai mult decât atât. Totuşi, de şase ani, toată viaţa mea s-a învârtit în jurul lui. îmi vine greu să renunţ. Acum el e

7 „E o lume mică” (n. tr.),

în vacanţă în Aspen, cu soţia şi copiii. Am de gând să-i spun că s-a terminat când voi ajunge acasă.

— Ai mai vorbit cu el de când eşti aici?

Bill era curios şi-i părea rău pentru ea. Părea greu de crezut că o femeie cu atâtea calităţi ajunsese în acea situaţie. Dar ştia că şi altora li se întâmplase. Bărbaţii însuraţi reprezentau un joc periculos şi în cele din urmă o fundătură.

— A sunat în ziua masacrului, ca să se asigure că sunt bine. Am voie să-i trimit mesaje doar în timpul orelor de program. Nu pot să-l sun sau să-i trimit e-mailuri.

Era jenant să recunoască. Jeff avea parte de toate avantajele.

— Pare că a făcut o afacere bună pentru el, dar nu şi pentru tine. Ei bine, poţi veni cu noi la Disneyland ori de câte

ori vrei.

Bill îi zâmbi.

— Sper să te hotărăşti să-ţi oferi o şansă mai bună de-atât. O meriţi, a spus el cu sinceritate.

Ea l-a aprobat dând din cap . Au continuat să vorbească restul drumului până în oraş. în faţa clădirii ei, s-au întristat că se despart. între timp, fetele se treziseră.

— Avem un pat mare, cu acoperiş, la hotel, i-a explicat Alex. Nu vrei să dormi cu noi?

Lui Wendy i s-a părut foarte drăguţ accentul britanic al fetelor.

— Mi-ar plăcea, dar s-ar putea să nu fie suficient loc în pat pentru voi dacă vin şi eu, a spus ea blând.

— Voi purta în noaptea asta pijamaua mea cu Minnie Mouse. Ar fi trebuit să-ţi iei şi tu una, i-a răspuns Alex.

— Aşa voi face data viitoare, a spus Wendy şi le-a sărutat, luându-şi la revedere.

Apoi l-a sărutat şi pe Bill, pe obraz.

— Mulţumesc pentru o zi fantastică... şi nişte sfaturi bune, a adăugat ea, iar el a înţeles că se referă la Jeff.

— Sper să vă văd curând, în California, le-a spus ea fetelor şi a ieşit din maşină. Trebuie să veniţi la mine acasă pentru un grătar. Am şi piscină.

Le făcu cu mâna în timp ce se îndreptau spre hotel. A intrat în apartament zâmbind. Pentru prima dată nu-i lipsea Jeff şi s-a întrebat ce făcea cu el de şase ani. Asta era ceea ce îi lipsise şi era mai bine decât o noapte pe săptămână cu el. Această experienţă o făcuse să înţeleagă ce trebuia să ştie.

După ce şi-a scos haina, i-a trimis un mesaj lui Bill, mulţumindu-i pentru cât de distractivă fusese ziua şi cat de drăguţ a fost că a inclus-o şi pe ea în planurile lor. Avea să îi spună asta şi a doua zi, când urmau să se vadă la cină, acasă la Marie-Laure.

Când s-a uitat în oglindă, a văzut că purta în continuare urechile de Minnie Mouse şi a râs în hohote. S-a simţit din nou copil.

Valerie trebuia să se ocupe sâmbătă de partea de birocraţie. Fusese atât de mult timp pe teren, ocupată cu sesiunile de consiliere, încât rămăsese în urmă cu rapoartele. Dar a acceptat să ia cina iar cu Tom în seara aceea. Era un lucru pe care-l aştepta cu nerăbdare. îi plăceau timpul petrecut împreună şi bărbatul pe care-l descoperise în spatele flirtului şi glumelor. Avea un simţ al umorului plăcut, dar era şi serios cu ea şi nu se mai ascundea. Era prima femeie care îl vedea cu adevărat şi înţelegea cine este. Se dezvăluise în ziua în care alergase pe lângă ea pentru a salva fetiţa de la *lycee.* Şi expresia de pe faţa lui, în timp ce alerga cu aceasta în braţe, disperat să o salveze, îi câştigase inima lui Valerie. Nu era cale de întoarcere şi Tom ştia asta. Valerie i-a îndepărtat învelişul de protecţie şi l-a ajutat să dărâme zidurile pe care le ridicase în jurul său. Până atunci fusese un bărbat în camuflaj, în armură completă. Acum se simţea mai liber. Şi ea era fericită să-l vadă când venea să o ia de la birou. L-a sărutat pe ambii obraji când a urcat în maşină. Conducea un Autolib' închiriat pe termen scurt, pe care-l puteai lua de pe stradă, la fel ca bicicletele.

— încotro? întrebă el, zâmbindu-i.

Fusese entuziasmat toată ziua că o va vedea.

— De ce nu mergem la Le Bon Marche şi luăm ceva de mâncare? O să îţi pregătesc cina, se oferi ea.

Au petrecut o oră în enorma hală de alimente, alegând legume şi fructe, ciuperci, anghinare, orice le făcea cu ochiul. Au cumpărat un homar pentru cină, supă de ciuperci cu trufe, un sortiment de brânzeturi, nişte prăjituri pe care şi le-a dorit foarte mult Tom şi o cutie de bomboane pe care să le ducă lui Marie-Laure pentru cina de a doua zi.

Au pus totul în bucătăria confortabilă a lui Valerie din

rue du Bac, iar el a turnat un pahar din şampania pe care o cumpărase. Homarul era deja gătit şi arăta delicios. Ea l-a pus în frigider şi s-a dus să se aşeze în sufragerie. A făcut focul în cămin şi apoi a venit să se aşeze lângă ea, pe canapea, şi pentru o clipă Valerie a devenit melancolică.

— O să-mi fie dor de tine când vei pleca, spuse ea.

Se obişnuiseră să se vadă în fiecare zi. Şi le plăcea să lucreze împreună. întreaga echipă se închegase perfect. Cei opt alcătuiau un amestec reuşit, fără ca în grup să fie vreun măr putred.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, a spus el liniştit.

Trei săptămâni la Paris îl schimbaseră, în parte din cauza a tot ce se întâmplase, dar Valerie era o parte importantă din această transformare. Voia să fie un bărbat mai bun pentru ea.

— Abia aştept să vii la San Francisco. De fapt, locuiesc în afara oraşului, de cealaltă parte a podului. Vreau sa te duc la Napa Valley cât timp eşti acolo. Există câteva restaurante grozave şi arată ca în Italia. Pe când vei veni tu, totul va fi verde.

El o privea şi îi atingea mâna.

— Simt că am trecut prin atâtea cât am fost aici, cu masacrul şi toate cele. Trei săptămâni au trecut în zbor.

Le mai rămăsese o săptămână, dar el ştia că şi aceasta va trece repede.

— Aş vrea .să pot rămâne.

Apărut surprinsă când Tom a spus asta. Lui însuşi îi venea greu să creadă că rosteşte aceste cuvinte.

— Ar fi incredibil să lucrez aici.

— Ai putea lucra pentru unul dintre serviciile de urgenţă,dacă vrei să fii certificat aici. Sau pentru una dintre agenţiile guvernamentale, ca Gabriel sau Marie-Laure, a

spus ea gânditoare, dar el a clătinat din cap în semn ca nu.

— Nu asta fac cel mai bine. Partea administrativă nu e pentru mine. A fost grozav cât am fost aici. Dar punctul meu forte este să salvez vieţi când oamenii sunt foarte răniţi. îmi place să consult pacienţi.

Valerie îl văzuse la lucru şi ştia că era adevărat ce spune.

— Sunt mai bun pe partea clinică. Cum se descurcă pacienţii tăi cu stres posttraumatic?

Se referea la programele ei de consiliere psihologică. Ideea de a practica medicina în Franţa i se părea un vis îndepărtat şi ireal. îşi iubea slujba la Alta Bates.

— Va fi un proces lung pentru majoritatea dintre ei. Nu-ţi revii rapid după aşa ceva. Cel mai greu e pentru profesori: se simt vinovaţi pentru copiii pe care nu i-au putut salva. Mulţi dintre ei nu au avut nicio şansă. Copiii supravieţuitori se vor recupera cel mai bine, în cele din urmă. Sunt în proces de vindecare. Şi părinţii celor care au supravieţuit sunt foarte şocaţi. Vreau să pun totul la punct acum, ca să nu existe o întrerupere a serviciului cât timp voi fi plecată.

Era extrem de conştiincioasă, la fel ca el. I-a turnat încă un pahar de şampanie, în timp ce stăteau şi se uitau la foc, după care s-a întors spre ea şi a sărutat-o. Fuseseră de acord să nu grăbească nimic, dar i s-a părut că momentul era potrivit. Pleca într-o săptămână şi voia ca ea să ştie cât de mult a însemnat pentru el. Ea a zâmbit, apoi a pus jos paharul şi l-a îmbrăţişat după gât.

— Eşti un bărbat foarte special, Tom Wylie. Ştii asta?... Şi foarte special pentru mine.

L-a sărutat, iar el s-a simţit atras spre ea ca un magnet şi nu s-a putut opri să nu-i răspundă. Ambii voiau mai mult. încetul cu încetul, în ultimele trei săptămâni, totul se schimbase: au fost împreună zi de zi şi s-au confruntat

amândoi cu o tragedie. Natura împrejurărilor şi timpul îndelungat petrecut împreună au creat un fel de „lipici” între ei.

S-au întins împreună pe canapea. El i-a mângâiat uşor trupul suplu, strecurându-şi apoi mâinile sub puloverul ei, atingându-i sânii. Ea s-a arcuit la atingerea lui, iar el i-a scos puloverul şi a admirat-o. Avea un corp frumos – nu-şi dorise niciodată mai mult o femeie în viaţa lui.

Valerie purta o fustă care îi aluneca uşor pe picioare şi nu s-a opus când el i-a dat-o jos, după care s-a ridicat graţios şi l-atras spre ea. L-a condus spre dormitor şi el a urmat-o de bunăvoie, admirându-i fundul într-un tanga negru din dantelă, cel mai sexy lucru pe care-l văzuse Tom vreodată. Totul la ea îl excita. L-a dezbrăcat de haine în timp ce el i-a scos restul, un sutien negru de dantelă şi chilotul tanga. Purta ciorapi cu jartiere sub fustă, la care el nu se aşteptase. Era o femeie a surprizelor şi misterelor şi, în cele din urmă, au ajuns goi în patul ei, iar el nu se putea ţine departe de ea. O dorea cu atâta disperare, încât în câteva clipe a fost în ea. L-a îndrumat cu pricepere, arătându-i ce-i făcea plăcere, şi l-a aţâţat până a ajuns pe culmi la care nu visase niciodată, până nu a mai putut suporta şi a început să ragă ca un leu în timpul orgasmului, iar ea a simţit plăcerea maximă în acelaşi timp. După aceea Valerie s-a cuibărit în braţele lui, împlinită şi fericită.,

— A fost drăguţ, i-a şoptit ea şi l-a sărutat, iar el a privit-o perplex.

— Drăguţ? Numeşti asta „drăguţ”? Să nu încerci vreodată să-mi spui „fabulos”. M-ar ucide.... Tu eşti cea mai *sexy,* cea mai fantastică femeie din lume.

— Mă bucur că aşa crezi. Şi tu eşti incredibil.

Stătea lipită de el, iar el s-a excitat din nou în câteva minute. A doua oara a fost şi mai bine. După aceea, Valerie a coborât din pat, şi-a pus un halat de mătase roz şi a mers

la bucătărie. El a urmat-o dezbrăcat. I-a pregătit un ospăţ pe masa din bucătărie şi au mâncat, au vorbit, au râs şi s-au sărutat. A turnat în două pahare restul şampaniei. Niciunul nu fusese vreodată mai fericit, în toată viaţa.

★★

Valerie şi Tom au petrecut în pat toată ziua de duminică. Au ajuns ultimii la cina oferită de Marie-Laure. Răspândeau în jur un aer suspect de liniştit. Păreau ameţiţi de dragoste, fapt pe care ceilalţi l-au observat imediat.

Cina la Marie-Laure a fost lejeră şi mai haotică decât cea de bun-venit oferită de Valerie, dar ultima nu avea copii şi avusese timp să se organizeze mai bine. Marie-Laure se pregătise în timp ce-i supraveghea pe copii.

Atmosfera a fost caldă şi prietenoasă. Paul s-a distrat jucându-se cu fiii ei jocuri video şi chiar păreau de aceeaşi vârstă. Echipa celor opt era acolo, Gabriel sărise cina de duminică în familie ca să fie acolo şi Bruno Perliot era fericit în mijlocul lor. O ajuta pe Marie-Laure în bucătărie, mai ales ca o scuză pentru a fi cu ea. Purta jeans mulaţi, pantofi cu toc înalt şi un pulover alb care-i dezvăluia silueta. Părea mai tânără şi mult mai puţin serioasă decât la birou, iar Bruno a fost surprins când a văzut-o. Toată lumea era binedispusă. Gabriel, Paul şi Bill aduseseră vinul, Stephanie şi Wendy, desertul de la Lenotre, iar Tom şi Valerie, cutia de bomboane pe care o cumpăraseră de la Le Bon Marche cu o zi în urmă. Bruno îi adusese un buchet enorm de trandafiri roşii.

Marie-Laure îi hrănise pe băieţi înainte de sosirea invitaţilor. După ce au făcut cunoştinţă cu toţi şi s-au hâijonit o vreme cu Paul, le-a pus un film la televizorul din dormitorul ei. Deşi debordau de viaţă, şi-au luat la revedere politicos de la toată lumea. Bruno îşi putea imagina cu uşurinţă cât de ocupată o ţineau, amintin- du-şi de cei trei băieţi ai lui când erau mici. A fost greu pentru doi părinţi, darămite pentru unul. Marie-Laure îi mărturisise că abia dacă îşi vedeau tatăl. Acesta lucra la un

hotel din Maroc şi venea rar la Paris, doar o dată pe an. Nu avea timp să-i cheme în vizita, aşa că ea se descurca singură.

Mâncarea era din abundenţă şi simplă – pui prăjiţi, paste, pâine, brânză, vin, chiar şi o tocană preparată de ea, mai puţin sofisticată decât *hachis parmen- tier* de la Valerie, dar toată lumea avea o a doua porţie şi conversaţia era însufleţită, O vreme, Bill i-a povestit lui Bruno despre spitalul în care lucra şi problemele pe care le aveau cu găştile, un fenomen neîntâlnit la Paris. Francezii aveau însă alte probleme. La intervale regulate, Bruno mergea să verifice dacă o poate ajuta pe Marie-Laure cu ceva.

Stephanie şi Gabriel au fost nedespărţiţi aproape toată seara. Wendy, Valerie şi Marie-Laure erau îngrijorate pentru ea: se implicase foarte mult în această relaţie. O avertizaseră toate de pericolele reprezentate de bărbaţii însuraţi din Franţa, care nu divorţau niciodată. Ea însă renunţa la o căsătorie, ar fi fost nevoită să-şi reclădească cariera, să-şi aducă copiii, daca s-ar fi mutat în Franţa pentru el, aşa cum spuseseră amândoi ca va face. Şi obţinerea custodiei copiilor putea fi complicată, dacă Andy s-ar opune mutării lor în Franţa.

— Gândeşte-te bine, o avertiză Valerie, în timp ce puneau prăjiturile şi fursecurile pe platouri,

Niciuna dintre ele nu voia ca Stephanie să fie rănită sau să se arunce orbeşte în această relaţie.

— încă nu i-am spus nimic soţului meu, recunoscu ea. Nu-i voi spune înainte ca Gabriel să părăsească San Francisco. Nu vreau nicio dramă majoră cât e el acolo.

După părerea lui Valerie, luase decizia corectă. Cât despre ea şi Tom, nimeni nu a comentat intimitatea dintre ei. Erau amândoi adulţi necăsătoriţi, fără copii şi nu aveau niciun angajament faţă de altcineva, situaţie foarte diferită de a lui Gabriel şi Stephanie, care erau amândoi căsătoriţi, cu copii — ea avea doi băieţi, Gabriel, patru copii, care, oricum, ar fi reacţionat la o asemenea schimbare, chiar dacă

erau mai mari; apoi mai era cariera medicală a lui Stephanie şi tot ce ar fi implicat practicarea medicinei în Franţa. Amândoi jucau ruleta rusească şi, în mod inevitabil, cineva urma să fie rănit, chiar dacă numai soţii pe care-i părăseau. Exista potenţialul unor daune reale, deşi amândoi păreau să nege acest lucru. Tom şi Valerie erau oameni liberi şi singurii implicaţi, fără ca relaţia lor să prezinte riscuri mari, deşi aveau cariere la aproape io ooo km distanţă.

Paul şi Wendy au vorbit mult despre Medici fără Frontiere. Era evident cât de mult îi plăcuse lui Paul să colaboreze cu ei. Pe Wendy o fascina. în acea noapte, Bruno avea ochi doar pentru Marie-Laure, deşi era foarte politicos şi discuta cu toţi, dar era evident că ea era motivul pentru care venise.

Seara s-a încheiat la miezul nopţii. Toţi trebuiau să muncească a doua zi. înainte să plece, Bruno i-a culcat pe cei mici în locul lui Marie-Laure. Tom a plecat acasă cu Valerie – tot restul săptămânii l-au petrecut împreună. în acea după-amiază a invitat-o să stea cu el în Oakland, când avea să vină la San Francisco, iar ea a acceptat. A avertizat-o că apartamentul era puţin deteriorat, diferit de cum era ea obişnuită. Ea a decis să-şi încerce norocul. îi plăcea ideea de a fi împreună încă o lună.

în cele trei săptămâni petrecute la Paris, toţi au trăit cu viteza şi intensitatea idilelor de la bordul vaselor de croazieră. S-au legat prietenii trainice, mari pasiuni şi afecţiuni profunde. S-au cunoscut în urmă cu trei săptămâni şi au devenit iubiţi sau prieteni. Au supravieţuit împreună unei tragedii. Au forjat amintiri şi legături pe care nu le mai puteau uita niciodată.

Capitolul doisprezece

în ziua următoare, toată lumea era binedispusă.

Trecuseră două săptămâni de la masacrul de la şcoală, toate victimele fuseseră înmormântate şi presa se concentrase în cele din urmă asupra altor lucruri, deşi oraşul şi lumea nu aveau să uite niciodată grozăvia.

Au avut loc întâlniri administrative la COP în acea dimineaţă. Urmau să analizeze un documentar nou despre situaţiile de luare de statici. A părut că va fi o zi uşoară, până la ora unsprezece în acea dimineaţă, când Bruno a sunat-o pe Marie-Laure pe mobil şi i-a spus că se desfăşoară o altă situaţie de luare de ostatici, la o ciltă şcoală. Era exact lucrul de care se temeau: o situaţie inspirată de prima, în care se încerca imitarea celei dintâi. I-a spus şcoala şi adresa. Echipele CRS şi SWAT erau deja pe drum încolo.

Ea le-a comunicat celorlalţi şi două minute mai târziu erau afară pe uşă şi în microbuz. Şcoala era în arondismentul 15, într-un cartier obişnuit, parţial comercial şi parţial rezidenţial. Toţi cei opt aveau fizionomii sumbre, gândindu-se la pierderile din urmă cu două săptămâni, iar acum nenorocirea se întâmpla din nou. Rănile provocate de primul atac terorist erau încă proaspete.

Au lăsat microbuzul la un bloc distanţă de şcoală, au mers pe jos la faţa locului şi s-au oprit lângă un grup de poliţişti care le-au spus că sunt aşteptaţi de inspectorul Perliot în autobuzul folosit ca post de comandă.

Marie-Laure ştia acum că era blindat, iar ferestrele erau antiglonţ. Bruno era întunecat la faţă, în timp ce ei se grăbeau să urce treptele în autobuz.

— Am primit un apel prin care am fost anunţaţi că se întâmplă din nou şi liniile telefonice din şcoală sunt tăiate. Nimeni nu a auzit împuşcături şi nu am fost contactaţi a doua oară de atacatorul care a luat ostatici. A spus că are o bombă şi că o va detona, aruncând în aer şcoala, dacă intrăm. Nu avem încă suficiente informaţii ca să riscăm.

Se temea de un alt masacru ca acela din urmă cu două săptămâni. De această dată aduseseră şi mai multe trupe. Strada era plină de ambulanţe şi de vehicule de salvare,

când au primit un apel, redirecţionat de la o linie a poliţiei. Apelantul părea tânăr şi tupeist şi Bill avea impresia bizară că e beat.

— Promptă reacţie, băieţi. Sunt impresionat. I-aţi adus pe toţi aici în nouă minute. Copiii sunt în regulă. Sunt la o petrecere în sala de sport. I-am speriat de moarte pe profesori, dar nimeni nu a fost rănit. Am fost elev aici. Toţi profesorii sunt nişte nenorociţi.

Şi cu asta, a închis râzând. Cineva le-a făcut cu mâna de la o fereastră care părea să fie a sălii de sport şi dintr-odată au auzit muzică zgomotoasă. La fereastră nu se mai vedea nimeni. Bruno părea că e pe cale să omoare pe cineva.

A trimis echipele SWAT înăuntru, cu ordinul de a nu trage până nu văd dovezi ale existenţei unor arme sau prezenţei unui trăgător care să ţintească spre ei, după care să tragă nemilos. în mai puţin de un minut, clădirea era plină de poliţie, jandarmi şi echipe SWAT, în timp ce toţi copiii şi profesorii au fost scoşi afară nevătămaţi, cu figuri aparent uimite. Nu ştiau ce se întâmplă, cu excepţia faptului că cineva a anunţat prin difuzor că azi nu se face şcoală, ci se ţine o petrecere în sala de sport. Liniile telefonice fuseseră, într-adevăr, întrerupte. Muzica era dată tare, dar nu s-a găsit nicio dovadă că ar fi fost pe undeva arme sau bombe. Nu erau ostatici şi nimeni nu fusese rănit.

A fost o farsă, pe care poliţia o luase în serios. Dar nici nu puteau proceda altfel, date fiind evenimentele recente. Şi vinovatul dispăruse. Nimeni nu l-a putut identifica: nu-l văzuseră, doar îi auziseră vocea prin difuzoare. Cinci sute de elevi şi şaptezeci şi cinci de profesori mişunau pe stradă, în timp ce echipe SWAT continuau să caute prin şcoală. Nu au găsit nimic, cu excepţia unei sticle de vin goale şi a uneia de votcă în sala de sport.

Două ore mai târziu, şcoala era considerată în afara oricărui pericol. Elevii fuseseră deja trimişi acasă şi presa avea o zi de teren, având ca subiect jena provocată de un presupus fost

elev al şcolii, care făcuse de râs poliţia.

La ora 14, Bruno şi-a retras trupele şi au plecat cu toţii. întâmplarea a fost relatată pe toate posturile, la ştiri, în acea după-amiază şi a dat un exemplu periculos pentru alţii. Mai mulţi tineri din zonă au fost prinşi şi aduşi la interogatoriu, dar nu s-a descoperit nimic.

— Cel puţin, de data asta nu a fost rănit sau ucis nimeni. Prefer să fiu făcut de râs decât să trec prin alt coşmar, real de această dată, spuse Bill.

Toţi au fost de acord, dar Bruno era furibund când a plecat de la locul faptei.

O glumă ca asta îi costase pe plătitorii de taxe o avere şi arunca mănuşa altor idioţi, care ar fi putut lua exemplu. Şi, dacă l-ar fi văzut şi ar fi presupus că era pe cale să tragă în ei sau să arunce în aer şcoala, glumeţul ar fi putut fi împuşcat şi ucis. Fusese o faptă nebunească, iresponsabilă şi le zguduise nervii tuturor.

Au părăsit devreme biroul. Wendy şi Stephanie au început să-şi facă bagajele din acea după-amiază. Wendy a trebuit să cumpere altă valiză pentru lucrurile pe care le achiziţionase între timp. Şi Stephanie cumpărase un munte de lucruşoare pentru băieţi, mai multe decât pentru ea.

Vorbeau în continuare despre farsă a doua zi, când cineva s-a uitat la televizorul din birou pentru a vedea ultimele ştiri. Marie-Laure s-a încruntat când a văzut o scenă care i-a atras atenţia. în Roma fusese aruncată în aer o biserică. Niciun grup nu şi-a asumat responsabilitatea pentru atentat, dar se credea că e un act terorist. Un bărbat intrase în biserică îmbrăcat în sutană şi detonase o vestă sinucigaşă, ucigând patruzeci şi şapte de oameni, rănind nouăsprezece şi distrugând una dintre cele mai vechi biserici din Roma. Nu era o farsă, era o chestiune cât se poate de reală şi un memento adresat lor privind pericolele lumii în care trăiau.

Toţi stăteau şi ascultau ştirile, iar vestea aceasta a fost

un alt semnal de alarmă că duceau un război împotriva unui inamic invizibil şi insidios, care ucidea copii, distrugea biserici şi îngrozea cetăţenii din toate ţările. Era o manieră nouă de a purta un război. Poliţia italiană nu era încă sigură dacă fusese opera unui nebun, la fel ca în cazul multor alte accidente asemănătoare din zilele noastre, sau un atac planificat al unor terorişti bine pregătiţi. Oricum ar fi fost, din cauza unor astfel de incidente mureau oameni din toate ţările.

— Cel puţin, de data asta nu a fost în Franţa, a spus Marie-Laure, cu o voce oboşită.

Bruno a sunat-o în acea după-amiază şi i-a spus acelaşi lucru.

încă nu aveau indicii care să-i ducă la autorul ticălos al farsei din urmă cu o zi. Nimeni nu l-a observat când s-a strecurat în şcoală şi nici nu ştiau dacă nu cumva a părăsit clădirea cu ceilalţi elevi. Evident, era sau arăta ca un copil şi cunoştea bine şcoala. Scăpase, dar jucase un joc periculos şi ar fi putut fi ucişi sau răniţi oameni, dacă Bruno ar fi reacţionat în grabă şi le-ar fi ordonat oamenilor săi să ia cu asalt şcoala. S-a bucurat că nu a făcut-o, altfel presa l-ar fi răstignit.

Restul săptămânii a fost lipsit de evenimente şi joi noapte au luat toţi opt cina împreună. Gabriel părea deprimat din cauza plecării lui Stephanie, chiar dacă avea să o reîntâlnească peste două săptămâni, ceea ce îi părea o eternitate. Stephanie era încântată să-şi revadă băieţii, dar nervoasă, gândindu-se la confruntarea cu Andy. Timp de patru săptămâni, Andy aproape că nu a existat şi acum ea se ducea acasă pentru a fi soţia lui timp de şase săptămâni, până când i-ar spune că-l părăseşte. Şi apoi ar trebui să înceapă procesul prin care ar I ajunge să poată practica medicina în Franţa. îi sugerase lui Gabriel să meargă la un avocat şi să înceapă divorţul. , Bărbatul a spus că va aştepta până se întoarce din State, ceea ce i-a ridicat lui Stephanie semne de întrebare, deşi l-a crezut.

' Tom era nefericit că pleacă de lângă Valerie,
\ dar ea avea multe de făcut în următoarele două săptă- » mâni, pentru a-şi lăsa în ordine programele de consili- ere posttraumatică. Şi Tom trebuia să facă o curăţenie 1 generală în apartamentul lui, pentru a-l aduce într-o
I' stare bună, pentru când va veni ea. Valerie i-a propus să
;! apeleze la un exorcist şi el a spus că se gândeşte să folosească un buldozer şi un tomberon. Oricum, amândoi
* aveau treabă. Şi americanii se întorceau cu toţii la sluj-
' bele lor, timp de două săptămâni, până la sosirea echipei franceze, după care urmau să stea cu medicii francezi / pentru încă o lună de întâlniri şi tururi.

Bill urma să plece la Londra a doua zi, pentru : ultimul weekend cu fetele lui, dar după aceea nu mai avea să le vadă până în iulie, ceea ce i se părea o eternitate. Viaţa lui era pustie când era departe de ele şi timpul petrecut la Paris îi oferise patru weekenduri minunate pe care să le petreacă cu ele. Acum trebuia sa se hrănească din amintiri. Până în iulie urma să fie singur.

Wendy voia să înfrunte situaţia ei cu Jeff, dar nu ştia cum să procedeze, când sau ce să spună. Se temea să nu se îndrăgostească iar de el, de îndată ce l-ar fi văzut, pentru că asta se întâmplase mereu înainte. Nu ştia dacă are curajul necesar ca să-l părăsească, dar voia să încerce. Dobândise o oarecare claritate la Paris şi era hotărâtă să acţioneze în consecinţă, dacă putea.

Marie-Laure a luat cina cu Bruno în noaptea în care au plecat americanii. Rămăsese uimită când a invitat-o şi Valerie i-a reamintit că avusese dreptate: era nebun după ea.

Paul a declarat că Parisul va fi mort fără prietenii lui americani, l-a reamintit lui Tom să se pregătească să-i arate cele mai bune baruri şi-cluburi de noapte din San Francisco. Aveau să dea o petrecere împreună, dar Tom era mult mai puţin entuziasmat de acest proiect acum, la o

lună după ce îl propusese pentru prima dată, pentru că Valerie avea să locuiască cu el. Paul nu-şi dăduse seama încă de transformarea lui Tom, dar ceilalţi da. în ultimele patru săptămâni se schimbaseră cu toţii, mai mult decât şi-ar fi imaginat. Fusese o lună extraordinară, în care medicii americani au lucrat cu serviciile de urgenţă franceze, şi acum trebuiau să răspundă la o nouă provocare, când cei patru parizieni urmau să vina la San Francisco. Era greu de imaginat că le-ar fi putut oferi la fel de multe lucruri de făcut în oraşul lor, care nu era la fel ca Parisul, dar au promis că vor încerca.

Când avionul a decolat de pe Aeroportul „Charles de Gaulle" sâmbătă dimineaţă, au plecat cu inima grea şi au privit în jos, spre oraşul pe care ajunseseră să-l iubească, care le oferise atât de mult, gândindu-se la prietenii pe care-i lăsau în urmă.

Duminică, Bill şi-a reţinut lacrimile când şi-a luat rămas-bun de la Pip şi Alex. Le-a promis să le sune în fiecare zi, cum făcea întotdeauna. S-au agăţat de el şi, când avionul lui a decolat de pe Heathrow, trei ore mai târziu, cu direcţia San Francisco, el număra deja zilele până în iulie.

Capitolul treisprezece

De îndată ce au trecut de vama din San Francisco, realitatea a lovit-o pe Stephanie în moalele capului. Andy era acolo, înalt şi frumos, în blugi şi hanorac şi, ca de obicei, nu se bărbierise, dar cumva arăta bine. Ryan şi Aden săreau pe lângă el, atât de entuziasmaţi, încât abia se mai puteau stăpâni, ţinând în mâini pancarte pe care le făcuseră pentru ea. Pe al lui Aden scria „Bun-ve- nit acasă, mama", iar pe al lui Ryan – „Te iubim, mami". Inima stătea să-i sară din piept şi Stephanie avea lacrimi în ochi când i-au zburat în braţe, iar ea i-a ridicat pe amândoi, unul câte unul, atentă să nu le strice pancartele. Văzându-i, şi-a adus aminte cât de mult timp a fost plecată. Totul privitor la San Francisco i se părea foarte ireal când era la Paris. S-a simţit atât de departe, ca şi când ar fi fost o altă persoană acolo, şi acum, că era acasă, trebuia să fie ea, cea dintotdeauna, sau cel puţin să pretindă că este. Cu greu îşi putea aminti cine era. Se concentrase asupra unei noi vieţi la Paris, iar acum aterizase cu ambele picioare în vechea ei viaţă.

Când i-a lăsat pe băieţi înapoi jos, s-a uitat la Andy şi a încercat să citească în ochii lui: teamă, neîncredere, resentiment, durere, dor. Nu mai era sigură ce simte Andy pentru ea sau ce face ea însăşi când l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraz.

— Cum a fost zborul? a întrebat-o el.

— Lung, a fost tot ce a putut ea să-i răspundă în timp ce mergeau cu bagajele ei pe un cărucior.

Wendy a privit-o împreună cu Tom de la distanţă. Se întreba cum va face faţă Stephanie curenţilor complicaţi pe

care-i avea în faţă. Ea şi Tom înaintau împreună spre parcarea taxiurilor şi Tom îi şoptea:

— N-aş vrea să fiu în locul lui. îl aşteaptă o surpriză urâtă.

Aventura lui Stephanie cu Gabriel nu era un secret pentru ei. Andy era singurul care nu ştia ce-i rezervă viitorul. Asta i-a făcut pe amândoi să se simtă prost când şi-au luat la revedere de la ea. Li-l prezentase pe Andy, care a dat din cap, a zâmbit şi i-a întrebat dacă le-a plăcut Parisul, iar ei au încercat să fie excesiv de entuziasmaţi, ca gest de compasiune faţă de el. Stephanie a îmbrăţişat-o pe Wendy şi i-a promis să o sune, după care l-a sărutat pe obraz pe Tom şi i-a urat succes cu curăţenia, iar el a râs.

— Habar nu ai câte sunt de făcut. în următoarele două săptămâni voi curăţa şi arunca lucruri într-un tomberon. Probabil ar trebui să mă mut.

Au ieşit împreună din aeroport, Stephanie, Andy şi băieţii îndreptându-se spre garaj cu bagajele ei. Ea a conversat neîntrerupt cu Aden şi cu Ryan, dar cu Andy abia dacă vorbise de când sosise. Stephanie nu ştia ce să spună şi se temea că el va intui ceva din privirea sa. Ura să îl mintă, dar nu avea de ales. Şi, cel mai rău dintre toate, acum se simţea loială faţă de Gabriel, dar, văzân- du-l pe Andy, şi-a dat seama că, în calitate de soţie, îi datora mult şi lui. Se simţea sfâşiată în două şi a rămas tăcută pe drumul spre casă, în timp ce băieţii ţipau şi chicoteau pe bancheta din spate, iar Andy nu spunea un cuvânt. Se întreba dacă şi-a dat seama.

Le-a luat patruzeci de minute să ajungă acasă şi, când a intrat, Stephanie a simţit un val de maree năvalnic trecând peste ea, ca şi când fusese pierdută pe mare o lună şi tocmai fusese adusă înapoi la mal, acasă. Totuşi o parte din ea nu voia să fie aici, în San Francisco, în casa din Upper Haight, ci cu Gabriel la Paris.

Totul părea curat şi ordonat când a intrat şi Stephanie

şi-a dat seama că Andy făcuse un efort supraomenesc pentru a curăţa totul. Era sigură că locuinţa nu arătase aşa cât timp a fost plecată.

— Casa arată extraordinar, i-a spus lui Andy cu un zâmbet.

— Mulţumesc, a spus el liniştit şi ea şi-a amintit cât de rece şi furios fusese la plecarea ei.

Nimic nu părea să se fi îmbunătăţit şi, dintr-odată, a apărut o prăpastie între ei, pe care nu ştia cum să o depăşească şi nici măcar dacă ar trebui să încerce. Nu voia nici să-l inducă în eroare, nici să-i spună adevărul în următoarele şase săptămâni şi avea să facă un plan cum să jongleze cât timp Gabriel era acolo, încât să petreacă timp cu el. Avea un nod în stomac gândin- du-se la asta, când a intrat în dormitorul lor şi a pus jos poşeta şi haina, în timp ce Andy căra înăuntru cele două geamantane mari ale ei, unul dintre ele aproape plin cu jucării şi haine pentru băieţi. Pentru Andy, cumpărase la reducere un pulover, dar nimic altceva. Cât timp a fost plecată, Stephanie divorţase deja de el în mintea ei. Şi acum se întorsese acasă şi el era încă prezent în viaţa ei.

— Vrei să mănânci ceva? a întrebat-o Andy, de parcă nu ştia ce altceva să-i mai spună.

Ea a scuturat din cap în semn că nu.

— Nu, nu mi-e foame. Am mâncat mult în avion.

I-a luat unsprezece ore şi jumătate să ajungă acasă şi fusese prea nervoasă ca să doarmă.

A deschis o valiză şi a scos ce cumpărase pentru băieţi şi le-a adus în cameră. Le-au plăcut jucăriile, iar ea a lăsat hainele pe un scaun, pentru a le pune mai târziu pe umeraşe, şi i-a îmbrăţişat pe amândoi din nou.

Crescuseră în ultima lună. Apoi s-a întors în camera ei, a scos puloverul pe care-l luase pentru Andy şi l-a aşezat pe pat. Părea o recompensă meschină pentru că avusese grijă

de cei doi băieţi ai lor în cele patru săptămâni în care ea fusese plecată. El a intrat apoi în cameră, iar ea şi-a ridicat privirea spre el, încercând să nu vadă întrebarea din ochii lui. Totul părea să se fi schimbat între ei, de parcă ar fi fost nişte străini care locuiau la aceeaşi adresă. Nu putea să-şi reînvie sentimentele pentru el.

— Băieţii arată grozav, spuse ea liniştită.

— Aden a fost răcit săptămâna trecută, dar acum e bine.

îi spusese asta şi la telefon. Amândoi bâjbâiau după cuvinte, comportându-se stângaci unul cu celălalt.

— E bine să fii acasă, spuse ea, simţindu-se ca o mincinoasă, dar nu ştia ce să mai spună.

I-a dat puloverul, dar era prea mic. Andy era mai înalt şi mai lat în spate decât îşi amintea ea. Cum a devenit atât de străin pentru ea, în numai patru săptămâni? însă în aceste săptămâni ea fusese cu un alt bărbat.

Andy a dispărut din cameră, lăsând puloverul pe pat, în timp ce ea îşi despacheta bagajele. Nu l-a mai văzut în următoarele două ore, până când s-a întors şi a spus că cina e gata. Băieţii aii pornit din camera lor, tropăind pe scări şi producând un zgomot din care ea putea deduce de la uşă că au făcut un dezastru, iar Andy pusese masa şi făcuse hamburgeri la grătar, cu cartofi prăjiţi congelaţi şi o salată – felul de mâncare preferat al băieţilor. Părea că nu fusese plecată niciodată. Sau că doar fantoma ei se întorsese. Se simţea ca o prizonieră. Nici măcar nu putea pretinde că era plăcut să fie iar acasă. îi era dor de bistroul de lângă apartament, de prietenii pe care şi-i făcuse în ultima lună, de străzile şi clădirile Parisului şi de braţele lui Gabriel în jurul ei, în timp ce îi spunea că totul va fi bine. îi promisese că-i va trimite un mesaj la sosire, dar încă nu o făcuse. îi era frică să-şi deschidă telefonul şi nu voia ca Andy să-i vadă mesajele. Avea de gând să le citească mai târziu şi să-i

răspundă când va fi singură. Nu o făcuse înainte de cină pentru că se temea că Andy va intra şi o va întreba cui îi trimite mesaje. Simplul fapt de a fi în casă cu el părea o minciună. îşi construise o viaţă cu totul nouă la Paris, cel puţin o plănuise, şi acum se întorsese înapoi în timp.

Băieţii au avut o conversaţie amplă în timpul cinei, apoi Stephanie l-a ajutat pe Andy să cureţe. El a pornit televizorul în dormitor şi s-a uitat la un meci de baschet, iar ea a urcat să le facă baie băieţilor şi să-i culce. Andy a urcat când l-a chemat ea ca să-i sărute de noapte bună, apoi s-a trezit singură cu el în dormitorul lor, cu toată stânjeneala dintre ei. El s-a uitat la ea şi a închis uşa, ca să nu-i poată auzi băieţii.

— Ceva nu e în regulă, Steph, nu-i aşa? Simt ceva ciudat între noi doi.

Nu putea nega, dar nici nu voia să recunoască. Nu atât de curând. Se despărţiseră cu ceartă, cu o lună în urmă, şi nimic nu se schimbase între ei. Doar că acum era îndrăgostită de un alt bărbat.

— Nu ştiu, cred că patru săptămâni e mult timp. Şi lucrurile nu stăteau grozav între noi când am plecat. Nici măcar nu ţi-ai luat rămas-bun de la mine.

Dar vorbiseră la telefon de-atunci, deşi numai despre băieţi.

— Am fost supărat. Nu credeam că ar trebui să pleci. Ştiai asta şi totuşi ai plecat.

Şi, în timp ce el spunea asta, ea şi-a dat seama brusc că nu era dispusă să renunţe la o lună la Paris nici pentru el, nici pentru munca ei, dar că era dispusă să-şi

reclădească întreaga carieră la Paris pentru Gabriel. Ce era atât de diferit la el? De ce era dispusă să renunţe la atât de multe pentru el, şi nu pentru soţul ei? Gabriel o făcea să se simtă iubită. Andy o făcea să se simtă mereu vinovată, iar de data asta chiar era.

— Credeam că această călătorie era importantă

pentru munca mea, spuse ea cu sinceritate. A fost o onoare şi o oportunitate.

— Şi ce fac eu e nesemnificativ, nu-i aşa? întrebă el pe tonul furios atât de cunoscut, părând din nou dezamăgit.

— Dacă ai avea o astfel de şansă, nu te-aş opri. Şi ştiu că am fost plecată mult timp.

— Te-ai distrat? întrebă el. Arăta ca un copil care nu fusese invitat la petrecere şi asta o făcea să-i fie milă de el.

— Uneori, da, am facut-o. O parte a fost foarte dificilă, cum ar fi masacrul de la şcoală. A fost sfâşietor, dar am învăţat o mulţime de lucruri.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Nu am fost niciodată în pericol. A fost doar trist: au murit atâţia oameni, în majoritate copii.

El a dat din cap .

— Şi ce se va întâmpla acum? Te vei întoarce la lucru? Munca obişnuită?

— încep de luni la spital. Echipa franceză soseşte în două săptămâni şi primesc concediu pentru asta. O mulţime de şedinţe şi de demonstraţii, tururi pe la spitale, ca să le arăt cum procedăm noi. E un schimb de experienţă.

— Vei fi ocupată.

A dat din cap în semn că da – cu atât mai mult cu Gabriel. Ea îşi putea da seama că Andy se simţea exclus, dar nu avea cum să-l includă şi nu voia ca el şi Gabriel să se întâlnească. Aşa ceva era prea obscen şi prea stresant.

S-a dus să facă un duş după aceea şi să se bage devreme în pat. Andy se culcase deja când a revenit ea în dormitor şi nu s-a apropiat când ea s-a băgat în pat. Stephanie a stins lumina şi s-a strecurat printre cearşafuri. El a citit o vreme şi apoi a stins lampa. Andy nu a întins mâna spre ea şi nici nu a încercat să o atingă, apoi ea a auzit vocea lui în întuneric. Părea speriat.

— Te-ai îndrăgostit de altcineva cât ai fost acolo, Steph?

Nu a răspuns imediat şi apoi a devenit rigidă.

— Nu... Doar că e ciudat între noi acum... De parcă am fi fost deconectaţi cumva.

El a păstrat o tăcere îndelungată. Fuseseră deconectaţi de luni sau chiar ani.

— Să ne dăm timp ca să ne obişnuim din nou unul cu celălalt, spuse el cu blândeţe.

Ea dădu afirmativ din cap, recunoscătoare că nu a vrut să facă dragoste. îi fusese teamă că o va face şi Stephanie nu credea că e în stare de aşa ceva. Dar poate că va trebui. Nu ştia cum să îi explice, aşa că el nu bănuia nimic. Deocamdată avea parte de o amânare.

— îmi pare rău, spuse ea blând şi de această dată chiar aşa şi era.

îi părea rău că el fusese supărat, că ea plecase, că îl înşelase şi se îndrăgostise de altcineva. Şi apoi vocea pe care o iubise mai demult i-a răspuns în întuneric şi i-a sfâşiat inima.

— Nu-i nimic.

Cumva au reuşit să treacă de ziua de duminică. Amândoi s-au concentrat asupra băieţilor, ca să nu fie nevoiţi să fie atenţi fiecare la celălalt. Luni ea a mers la muncă. Până atunci primise o duzină de mesaje de la Gabriel, care-i spunea cât de mult o iubeşte, cât de pustiu e Parisul fără ea. I-a spus tot ce ar fi vrut ea să audă. A încercat să o sune duminică, dar nu i-a răspuns. Era în maşină cu Andy şi băieţii, mergeau să se plimbe în parc şi să se joace cu mingea.

L-a sunat din maşina ei în drum spre serviciu, luni dimineaţă, şi el a fost la fel de pasional. Totul a venit peste ea în grabă şi lacrimi i se rostogoleau pe obraji, când i-a spus că îl iubeşte, dar el nu-şi putea da seama că Steph plânge, iar ea nu voia ca el să ştie de ce plânge.

Când a ajuns la UCSF în Mission Bay, a fost o uşurare să se întoarcă la muncă. Era singurul lucru pe care ştia să îl

facă, indiferent ce s-ar mai fi întâmplat. îi rămânea întotdeauna munca.

Când Bill a ajuns înapoi la apartamentul lui, duminică după-amiază, acesta părea sumbru şi steril. Lipsa decoraţiunilor şi a tablourilor pe pereţi, mobila de care nu-i păsa când a cumpărat-o păreau dintr-odată mult mai deprimante. îi era atât de dor de Pip şi Alex, încât simţea o durere fizică. S-a schimbat în pantaloni scurţi şi pantofi sport şi a ieşit să alerge pe Embarcadero. Dar nimic nu ajuta. Apartamentul era la fel de gol când s-a întors. Şi nu le putea nici măcar suna. Era două dimineaţa la Londra.

La întoarcerea de la alergat, a cumpărat o salată de la un magazin de delicatese şi a mâncat-o în faţa televizorului. S-a gândit să o sune pe Wendy, doar ca să audă o voce prietenoasă, dar l-a sunat, în schimb, pe Tom. Părea absent şi cu sufletul la gură când a răspuns.

— Bine ai venit acasă! Sunt cocoţat pe „movila mizeriei". O să-mi ia un an să curăţ locul ăsta. N-ar fi trebuit niciodată să-i cer lui Valerie să stea aici. Ar trebui să arunc la gunoi, pur şi simplu, tot locul.

Bill a râs de suferinţa lui Tom şi a bănuit că spunea adevărul.

— Nu-i va păsa. Te iubeşte.

— Nu suficient ca să trăiască astfel, poate doar dacă orbeşte în următoarele două săptămâni.

— Ar trebui să-ţi dau locuinţa mea. Arată ca un motel. Nu m-am obosit niciodată să o decorez sau să termin de cumpărat mobila. E ca şi cum ai trăi într-o cutie de pantofi goală. Are până şi ecou.

— E mult mai bine decât ce am eu. Continui să găsesc lenjerie de damă sub pat.

— Nu-mi spune poveştile tale triste.

Bill a râs şi s-a bucurat că-l sunase. Ajunsese să-l placă

mult când erau la Paris.

— Singura lenjerie pe care o găsesc sub pat e a mea.

— Asta e greşeala ta, îi reaminti Tom.

— Adevărat, fu de acord Bill. Când te întorci la lucru?

— Nu până marţi. Mâine fac curăţenie toată ziua. Mă simt ca o menajeră franţuzoaică.

— Sunt de gardă mâine. Vrei să luăm cina cândva, săptămâna asta?

— Mi-ar plăcea. Nu cumva ai un aspirator de rezervă? Pe al meu l-am dat sau cineva l-a luat. Sau poate că nu am avut niciodată unul.

— Se pare că ai nevoie de unul dintre acele servicii care curăţă locul crimei.

— Nu e o idee rea. Ce zici de miercuri? Lucrez marţi noapte.

— Perfect.

Au căzut de acord asupra unui bar de lângă apartamentul lui Bill, unde se făceau fripturi şi burgeri şi care avea un bar aglomerat.

Bill s-a simţit mai bine după ce l-a sunat. Mersul la Paris fusese decizia corectă. îi era încă dor de Pip şi Alex, dar venise acasă cu şapte prieteni noi, trei dintre ei chiar în împrejurimi.

Când a intrat Wendy în casa ei din Palo Alto, aceasta era impecabilă. Menajera venea de două ori pe săptămână şi şi-a dat seama că în ziua aceea i se curăţase piscina. Totul era în ordine şi era suficientă mâncare în frigider ca să prepare micul-dejun. Asta era tot ce avea nevoie. Menajera îi lăsase de toate.

S-a pus să-şi despacheteze bagajele, înainte să-i trimită mesaj lui Jeff, ignorând regulile pe care el le stabilise pentru ea, care prevedeau să-i trimită mesaje doar în timpul

orelor de serviciu. Era plecată de o lună şi nu mai auzise de el de la călătoria lui la Aspen. Voia să vadă cum va răspunde la mesajul ei. „Tocmai am ajuns acasă. Parisul a fost extraordinar. Mă bucur că m-am întors. Te iubesc, W.” Jeff nu a răspuns timp de câteva ore, apoi i-a trimis: „Bun-venit acasă! Ne vedem miercuri. J.” Nici vorbă de: „Mi-a fost dor de tine. Abia aştept să ne vedem. Te iubesc, J.” Nu a întrebat-o dacă îi convine miercuri. Se aştepta să o găsească în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Şi-ar fi dorit să aibă curajul să-i spună că e ocupată, dar nu a făcut-o, Devenise o întâlnire standard, ca o lecţie de golf sau o programare la masaj. Nu mai era o fiinţă pentru el, ci un obicei. Era extrem de degradant, însă doar pentru că ea permitea asta, Şi ea era responsabilă de această situaţie. El nu ar fi putut-o folosi, dacă nu i-ar fi permis ea – şi vreme de şase ani. De fapt, nu a fost aşa de la început, dar era astfel de mult timp. Odată ce Jeff a încetat să mai plănuiască să-şi părăsească soţia, ea devenise o aventură săptămânală de-o noapte, în condiţiile lui.

Nu mai trecea pe la ea luni sau marţi, când termina lucrul Wendy, aşa cum o făcuse uneori. Nu o suna să vadă cum se simte şi nici nu spunea că era încântat să o vadă.

Miercuri seară, a sosit la şapte şi jumătate, cu o sticlă de vin, aşa cum făcea întotdeauna, ştiind că ea va oferi cina. Nu a mai ieşit cu ea în oraş, de teamă că-i putea vedea cineva. Chiar dacă nu recunoştea, ea era secretul lui murdar. Wendy nu-l costa niciun ban, în afară de cadoul de ziua ei şi cel de Crăciun. Ea vedea totul atât de clar acum, după ce fusese plecată o lună. Nici măcar nu era pasiunea lui. Făceau dragoste miercuri seara, după cină, dar tot timpul petrecut împreună era ordonat, programat, previzibil şi la fel de organizat ca el însuşi. Dintr-odată şi-a dat seama cum ar fi să fie căsătorită cu el. Jeff controla totul în jurul lui şi avea precizia unui chirurg în toate. Nu era nimic spontan la el. Se întreba cât de mult se distra Jane cu el sau dacă era la fel de

rece şi de lipsită de emoţii ca el. Poate că şi ei făceau dragoste în nopţi programate.

Arăta la fel de chipeş ca întotdeauna când şi-a parcat Mercedesul pe aleea ei şi a intrat în casa. Purta un costum, iar ea era îmbrăcată în blugi şi un pulover de culoarea lavandei, pe care îl cumpărase de la Paris. De obicei se îmbrăca elegant, anume pentru el, dar de această dată nu a făcut-o, Pusese masa şi pregătise cina, iar el a zâmbit când a văzut-o. Nu s-a grăbit să o sărute sau sa-i spună cât de mult i-a fost dor de ea. Probabil pentru că nu-i fusese. Wendy se întreba dacă i-a fost vreodată dor de ea. Cu siguranţă însă, nu aşa cum îi lipsea ei, în cele şase zile pe săptămână în care nu-l văzuse în ultimii şase ani.

— Arăţi extraordinar, Wendy, a spus el. Te-ai tuns.

— Doar puţin.

îi zâmbi la rândul ei şi simţi acelaşi familiar palpit care-i frângea inima sau, poate, de data asta inima ei încerca să se elibereze de sclavie.

El a deschis vinul pe care-l adusese, i-a întins lui Wendy un pahar şi ea a luat o sorbitură. Până la cină au discutat despre munca lui. Nu a întrebat-o cum a fost la Paris. Pe la nouă şi treizeci terminaseră şi Jeff a urcat la etaj, ca să facă duş şi să meargă la culcare. Nu o atinsese şi nu o sărutase încă, iar ea şi-a dat seama că nu o făcea niciodată. Acest amănunt nu o şocase până acum, dar de această dată da. Nu o mai văzuse de o lună, dar ea avea impresia că nu i-a fost deloc dor de ea. Jeff ştia că Wendy se va întoarce. în timpul cinei, au vorbit despre el, la fel ca întotdeauna.

Se băgase deja în pat, aşteptând-o, când ea a ieşit din baie într-o cămaşă de noapte din satin, a lăsat-o să alunece de pe ea pe podea, s-a strecurat în pat, lângă el, şi, pentru o clipă, s-a urât pentru că era atât de dispusă să se culce cu el, oricât de puţin efort ar fi depus. Dar Wendy vedea totul foarte clar acum. Avusese o lună să se gândească la asta, departe de el.

A făcut dragoste cu ea ca întotdeauna. Era un amant priceput, dar nu a făcut-o niciodată să simtă că o iubeşte, indiferent cât de mult îl iubea ea. Mai apoi, s-a spălat şi s-a întors în pat, iar zece minute mai târziu a adormit fără să o mai atingă. Wendy, pe de altă parte, îl privea, gândindu-se că aceasta e ultima dată când mai stă întinsă lângă el. Ea şi-a mai dat această noapte ca să-şi amintească pentru totdeauna cum a fost şi cât de puţin i-a oferit el. Şi voia să fie sigură de ceea ce face. Acum era.

S-a trezit înaintea lui şi era deja la micul-dejun, atunci când el a coborât în costum şi o cămaşă albă curată, pe care o adusese în servietă. Jeff arăta impecabil.

Ea era despletită, dar nu-i păsa. El a citit ziarul şi, exact la ora opt, s-a ridicat, i-a zâmbit şi a spus:

— Ne vedem miercuri, dacă nu mai devreme.

Apoi, brusc, ea s-a abătut de la scenariu. L-a privit cu ochi trişti şi a vorbit încet.

— De fapt, nu, Jeff. Am terminat-o. Sunt sigură că vei găsi o altă fată pentru miercuri seara.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el, încruntân- du-se la ea.

Nimeni nu îndrăznea să-i dea papucii lui Jeff Hunter. Doar el avea dreptul să o facă cu ceilalţi.

— înseamnă exact ce am spus. Am vrut să te văd încă o dată, dar asta e tot. Ar fi trebuit să ne oprim cu mult timp în urmă şi în sfârşit mi-am dat seama. Cumva, am continuat să sper prosteşte că într-o zi o vei părăsi pe Jane şi vei fii cu mine. Asta nu se va întâmpla niciodată. Totul îmi este foarte clar acum.

— Nu am spus niciodată că asta e imposibil, Wendy. în câţiva ani...

— în câţiva ani voi avea patruzeci de ani şi-mi voi fi irosit nouă ani cu tine. M-am hotărât să renunţ la şase. Nu o

vei părăsi niciodată pe Jane şi nu vreau să fiu escapada ta de miercuri seară, pentru tot restul vieţii mele sau până când vei renunţa la mine pentru un model mai nou.

— E dezgustător ce spui.

Jeff era prea furios – pentru prima dată în viaţă, nu controla ce făcea ea. Nu mai avea cum. Ea nu îi mai permitea.

— A fost dezgustător ce mi-ai făcut, dar te-am lăsat, aşa că sunt la fel de vinovată ca tine. Ai grijă de tine, Jeff.

Ea a deschis uşa bucătăriei, care ducea la alee. El s-a uitat la ea şi nu s-a mişcat, ceea ce a surprins-o.

— E ridicol. Hai să luăm cina diseară şi să discutăm.

Despre ce vom discuta? Câţi ani vei mai rămâne însurat? Nici măcar nu mai ieşim în oraş. Vii aici o dată pe săptămână, la cină, faci sex şi mai treci din când în când la un pahar de vin, când ai chef. Merit mult mai mult de-atât. Pentru început, am nevoie de un bărbat care să mă iubească. De mulţi ani nu mă mai iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată. Sunt doar un fel de confirmare pe care ţi-o dai o dată pe săptămână. Nu mai vreau să fiu cea care-ţi dă această validare.

— Ce ţi s-a întâmplat la Paris? întrebă el, sincer supărat.

— M-am deşteptat.

— E din cauza vacanţei la Aspen?

— Şi asta, şi o mulţime de alte lucruri. Pentru mine, asta e decizia corectă.

El s-a apropiat de ea şi a încercat să o sărute, dar ea nu l-a lăsat. Nu putea să-l mai lase. Ştia că, dacă o va săruta, Wendy va cădea iar în capcană. Şi de această dată voia să se elibereze. Undeva acolo era un bărbat care o iubea şapte zile pe săptămână, nu doar o dată, pentru ca apoi să meargă acasă, la soţia lui.

Jeff s-a îndreptat spre uşă cu o expresie de suferinţă

pe chip, apoi s-a întors să o privească din nou.

— Dacă aştepţi suficient de mult..., a început el să spună, iar ea a scuturat din cap .

— Nu se va schimba nimic. O ştim amândoi.

Atunci a ieşit pe uşă, iar ea a închis-o după el. L-a auzit demarând câteva minute mai târziu. Şi, după ce a plecat, Wendy şi-a dat seama că nu-i spusese de ani de zile că o iubeşte, în timp ce continua să încerce să o convingă să rămână amanta lui. Ştia că a făcut ce trebuia, dar a intrat dintr-odată în panică, gândindu-se la ceea ce făcuse. Dacă va rămâne singură pentru totdeauna? Dacă nu va întâlni niciodată pe nimeni? Dacă avea să moară singură? Dar nu conta. Orice s-ar întâmpla, ar fi mai bine decât ceea ce a avut cu el: doar singurătate şi suferinţă. Şi terminase cu asta. în fine se sfârşise. Simţea tristeţe, dar mai ales uşurare. Se simţea din nou întreagă şi mândră de ea însăşi, în timp ce se îmbrăca pentru serviciu. Şi foarte curajoasă. Era liberă.

Capitolul paisprezece

Tom Wylie părea uşor dezorientat şi a întârziat zece minute marţi. Era prima lui zi înapoi la muncă, după călătoria la Paris. Era la fel de frumos ca întotdeauna. Când s-a oprit în salonul asistentelor şi a aruncat o privire spre panoul de internări, părea absent, ceea ce nu se mai întâmplase până acum.

— Ei bine, uite cine s-a întors! spuse asistenta-şefă de la recepţie, bucuroasă să îl vadă. De o lună le lipseau poveştile lui şi dezinvoltura pe care o degaja.

— Cum a fost la Paris?

El a zâmbit şi a răspuns la întrebare cu o expresie visătoare.

— Fantastic. Mult mai bine decât mă aşteptam.

Arăta ca un om fericit.

— Pe cine avem astăzi în tură? spuse el, citind lista cu cele mai recente internări, fără vreo remarcă cu subînţeles adresată asistentelor, după cum îi era obiceiul.

Schimbarea nu a trecut neobservată. Tom a plecat grăbit spre primul salon. S-a întors o jumătate de oră mai târziu, cu formularele pe care le dorea completate şi cu o listă de analize care trebuiau să-i fie făcute pacientului: o electroencefalogramă şi un RMN pentru o comoţie, cât mai repede posibil.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă asistenta lui favorită, Maisie, părând dezamăgită.

De obicei îi făcea propuneri cel puţin de două ori pe

săptămână. Ea avea şaizeci de ani, era căsătorită şi avea şase nepoţi. Tom nu vorbea serios şi nici ea, dar era amuzant să lucrezi cu el. Poate diferenţa de fus orar era de vină, dar părea binedispus şi arăta extraordinar.

— Câte inimi ai frânt la Paris?

El îi zâmbi sardonic.

— Niciuna. Am întâlnit-o pe femeia visurilor mele. Mi-am petrecut ultimele două zile curăţând casa, pentru că ea va fi aici în două săptămâni. Apropo de asta, de unde cumpăr un aspirator?

Asistenta îl privi neîncrezătoare. Acesta nu era Tom Wylie pe care-l ştia.

— Pare serios. Un magazin de profil sau un magazin universal. Ştii cum să-l foloseşti?

Râdea de el. Marele Tom Wylie fusese învins. Femeile de la Alta Bates aveau să fie cu inimile zdrobite, dar ea se bucura pentru el. Se purta ca un puşti emoţionat cu prima lui iubită. De fapt, Valerie era prima femeie pe care o iubea – o experienţă cu totul nouă pentru el.

— E vreo artă?

Era îngrijorat.

— Am nevoie de lecţii sau trebuie să-mi iau permis pentru aşa ceva? Nu îl pun, pur şi simplu, în priza şi îşi face treaba?

Intrase în panică.

— Ba da, dar poate face lucruri diferite, în funcţie de accesoriile pe care le foloseşti.

— Poate spăla vase şi sorta rufele vechi? Nu cred că mi-am curăţat casa de când m-am mutat. Oricum, nu temeinic. Când rămân fără, cumpăr alte şosete şi lenjerie intimă nouă.

— Sună înfricoşător. Ar fi bine să verifici sub pat.

S-a prefăcut neliniştit la auzul acestor cuvinte. Deja glumise cu Bill pe acest subiect.

— Oh, Doamne... Bună idee... Probabil lenjeria intimă a jumătate din femeile din personal.

Nu a depus niciodată prea multe eforturi pentru flirturile sale, nici nu trebuia, i-au căzut toate repede în braţe.

— Vom avea o mulţime de asistente şi stagiare triste pe aici, a spus ea, clătinând din cap . Deci dragostea vieţii tale e franţuzoaică?

— Absolut, şi cea mai sexy, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci de ani, presupun, a spus ea, cunoscându-1.

— Patruzeci şi doi, nu s-a căsătorit niciodată şi nu vrea, nu are copii. E psihiatră la serviciile de urgenţă de-acolo.

— Pare perfectă pentru tine. Ai face bine să iei aspiratorul acela, să înveţi să-l foloseşti şi să verifici siib pat, spuse ea, în timp ce el dădea afirmativ din cap, apuca o altă fişă şi se îndrepta spre următorul salon.

Până la sfârşitul zilei se răspândise vestea că Tom Wylie avea o iubită la Paris. Cei care-l cunoşteau bine nu luau în serios ştirea. Avea să treacă la următoarea în cinci minute, dar asistenta căreia i se destăinuise nu era de aceeşi părere şi a spus că face curăţenie pentru această femeie. A sugerat că asistentele de la Urgenţe ar face bine să-şi revendice lenjeria, înainte ca el să o arunce. Toate au râs de idee, câteva păreau dezamăgite, dar celor mai multe nu le păsa. Era distractiv să petreci timp cu el şi era mereu prin preajmă, chiar dacă momentan nu mai era disponibil, din cauza unei franţuzoaice. Oricine ar fi ea, ştiau că nu va dura.

în acea noapte, el a făcut ce-i sugerase Maisie – s-a chinuit să scoată o duzină de chiloţi tanga uitaţi sub pat.

— îţi mulţumesc, Doamne... Şi îţi mulţumesc, Maisie....

Tom a aşteptat până la miezul nopţii şi a sunat-o pe Valerie pe mobil. Era în drum spre muncă.

— Mi-e dor de tine! încerc să-mi aranjez apartamentul pentru tine înainte să ajungi aici. S-ar putea să trebuiască să stăm la hotel. Tocmai am cumpărat un aspirator-robot multifuncţional extravagant. Costă mai mult decât maşina mea şi am nevoie de o diplomă de inginer ca să-l folosesc.

Ea a râs, imaginându-şi-l curăţând casa pentru ea, sigură că o făcea pentru prima dată.

— O vom face împreună.

Gândul la asta l-a făcut să se cutremure, având în vedere ceea ce tocmai găsise sub pat, împreună cu ghemotoace de praf de mărimea pumnului său.

Au vorbit până când ea a ajuns la serviciu, în timp ce el îşi imagina biroul. îi era dor de ea şi de oamenii de acolo. I-a urat o zi bună, i-a spus că o iubeşte şi apoi au închis. El s-a întins în pat zâmbind şi gândindu-se la ea. Abia aştepta să vină, chiar dacă îşi schimbase rolul de playboy de spital în cel de menajeră, pentru a o impresiona.

I-a descris lui Bill toate activităţile lui, când au luat cina împreună, iar acesta nu se mai putea opri din râs.

— Asistentele de la Alta Bates trebuie să fie cu adevărat deprimate, a spus Bill, bucuros să-l revadă.

Au mâncat o friptură delicioasă, au vorbit despre cazurile pe care le-au avut şi au fost de acord că întoarcerea în San Francisco îi făcea să se simtă straniu.

Parisul fusese grozav pentru amândoi, deşi din motive diferite.

Lui Bill îi lipseau foarte mult fiicele sale şi aştepta cu nerăbdare distracţia, odată cu sosirea echipei franceze. în acel weekend, cei doi bărbaţi şi-au dat întâlnire pentru a juca tenis. Tom era membru al unui club din Berkeley şi partida de tenis părea o schimbare plăcută pentru Bill.

La Paris, Tom se îndrăgostise, iar Bill îşi făcuse mai mult

de un prieten. Se gândise să o sune pe Wendy, însă nu voia să aibă de-a face cu iubitul ei dificil. în fond ştia că o va vedea în două săptămâni. Nu voia să deranjeze. Era mai uşor să ia cina şi să joace tenis cu Tom, deşi o plăcea şi pe Wendy, iar fetele lui, de asemenea. Au întrebat de ea de mai multe ori şi el a spus că nu a văzut-o de când se întorsese. A început să meargă la SF General din prima zi. Nu se schimbase nimic. Şi până la sfârşitul primei săptămâni petrecute acasă, Parisul părea un vis.

Tensiunea dintre Stephanie şi Andy era palpabilă. Nu ştiau cum să se descurce sau să treacă peste ea. Era ca şi cum nu mai vorbeau aceeaşi limbă, iar divergenţele dintre ei luaseră proporţii uriaşe de la plecarea ei, în urmă cu patru săptămâni. în plus, ea cunoştea ceva ce el nu ştia: se îndrăgostise de altcineva. Resentimentele lui Andy faţă de munca ei şi călătoria la Paris erau ca un giulgiu pe care el îl purta şi de care se agăţa. Aceste lucruri o deprimau şi o înfuriau în acelaşi timp.

Pe de o parte, îşi dorea să-i spună că vrea să divorţeze şi să termine cu totul şi, pe de alta, era hotărâtă să evite drama acum. Şi mai era ceva ce o reţinea, dar nu îşi dădea seama ce. Amândoi încercau să fie drăguţi unul cu celălalt, dar de cele mai multe ori lucrurile nu mergeau aşa cum voiau şi unul dintre ei începea cearta. Stephanie se săturase de resentimentele lui amare faţă de tot ce făcea ea, de dezaprobarea, comentariile, de vinovăţia pe care încerca să i-o inducă, chiar şi când nu era justificat. Şi aşa se simţea destul de vinovată din cauza lui Gabriel, dar soţul ei nu avea de unde să ştie asta. Stephanie voia să calmeze lucrurile între ei, dar tot ceea ce făcea sau spunea doar creştea tensiunea dintre ei.

Din când în când, Stephanie vedea frânturi din vechiul Andy, cel de care se îndrăgostise, când el făcea câte ceva frumos pentru ea sau încerca să facă pace, dar în câteva minute unul dintre ei îl înfuria pe celălalt şi erau iar blocaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, băieţii urmărindu-i consternaţi. Nu ştiau cum să iasă din acest cerc vicios. Era ca şi cum Andy i-ar fi arătat toate motivele pentru care căsnicia

lor nu mai funcţiona.

Nici Gabriel nu-i uşura deloc situaţia. îi era teribil de dor de el, dar era nou în viaţa ei, iar aventura lor crease o situaţie potenţial explozivă pentru ea. Avea un soţ şi copii. Dacă ar fi să pună într-adevăr capăt căsniciei, dorea să-şi facă o ieşire elegantă. Nu voia ca Andy să descopere aventura ei. Ea avusese loc pentru că nu mai funcţiona căsnicia lor, şi nu invers. Căsnicia nu se destrăma din cauza aventurii, deşi pe alocuri şi asta era adevărat.

Gabriel o suna de mai multe ori pe zi, ca să-i spună că o iubeşte sau ca să afle ce face. La Paris, toate acestea păreau incitante şi adorabile. Acasă, cu soţul ei la distanţă de 60 de cm de ea şi cu un copil în poală, era stre- sant. Uneori îi trimitea cinci sau şase mesaje unul după altul şi Andy întrebase cine-i scrie atât de insistent, iar ea nu mai ştia ce minciuni să spună pentru a ascunde adevărul. De câteva ori, l-a rugat pe Gabriel să o ia mai încet, dar era pregătit şi nerăbdător să iasă la lumină. Credea că Andy ar trebui să ştie că timpul lui a expirat şi, dacă ar fi făcut o dramă din asta, atunci aşa să fie. Ei i se părea un mod foarte francez.de a privi lucrurile.

De îndată ce s-a întors la muncă, şi-a dat seama cât de mult îi va lipsi dacă ar renunţa la cariera ei. Ierarhia şi structura de la UCSF fuseseră foarte importante pentru ea şi erau în continuare. Fără acest sistem, dacă ar fi fost să o ia de la capăt în Franţa, oriunde ar fi practicat, ar fi fost o nou-venită şi o străină şi ar fi trebuit să-şi refacă, pornind de la zero, cariera într-o ţară străină. I-ar lipsi statutul şi respectul pentru care petrecuse ani întregi să le dobândească la UCSF. Se întreba dacă Gabriel îşi dădea seama cu adevărat ce sacrificiu trebuia să facă sau cât de mult i-ar fi afectat pe copiii ei un divorţ. Ai lui erau mai mari şi l-au văzut pe el şi pe soţia lui ducând vieţi separate mai mulţi ani. Pentru Aden şi Ryan, divorţul părinţilor ar fi o pierdere imensă şi ar presupune o readaptare uriaşă, ca să nu mai vorbim de mutarea într-o altă ţară şi de faptul că şi-ar

vedea cu greu tatăl. Şi-a amintit cât de dureros sunau spusele lui Bill Browning la Paris legate de faptul că-şi vedea foarte rar fetele, iar acum ea avea să le facă asta lui Andy şi fiilor lor.

Pe de altă parte, nu voia să rămână pentru totdeauna într-o căsnicie nefericită. Era mult de lucrat la această schimbare. Nu voia să pună capăt relaţiei cu Gabriel, nici pe departe, dar voia să avanseze într-un ritm mai lent şi să fie atentă şi la nevoile lui Andy, ceea ce lui Gabriel i se părea inutil şi ridicol. După părerea lui, povestea se terminase şi Andy trebuia să fie bărbat, să meargă mai departe şi să se dea laoparte. Gabriel părea oarecum insensibil la nevoile celorlalţi şi îi spunea că e americană, ori de câte ori vorbea cu el despre faptul că trebuia să-l părăsească pe Andy cu tact.

Când ea dorea ca Andy să fie sensibil şi rezonabil, acesta se comporta ca un idiot. Iar atunci când se gândea să renunţe la el, făcea un gest plăcut şi Stephanie ajungea să plângă şi să se simtă foarte vinovată. Totul era foarte dulce-amărui. A găsit în dulap o fotografie de la nunta lor, s-a aşezat pe pat şi a privit-o. Deşi s-au căsătorit la douăzeci şi opt de ani, arătau ca nişte copii. Erau *atât* de inocenţi şi se iubeau *atât* de mult. Lui i se păruse extraordinar ca ea să fie medic, însă acum îl enerva fiecare plecare a ei la serviciu, fiecare gardă şi fiecare dată când rămânea mai târziu la spital. Nimic din ce făcea ea nu era bine şi, cu cât scrisul lui mergea mai prost, cu atât părea să fie mai furios pe ea.

— Lucrurile nu merg prea bine, nu-i aşa? a spus el cu voce moale, într-o dimineaţă, când a găsit-o privind în gol pe fereastră, cu o expresie de tristeţe întipărită pe faţă.

S-a întors spre el şi Stephanie avea lacrimi în ochi.

— Nu, cred că nu.

Se întreba dacă nu cumva căsnicia lor ar fi fost salvată în cazul în care nu ar fi plecat la Paris. Andy nu ar fi fost atât de supărat şi ea nu l-ar fi întâlnit pe Gabriel. Dar adevărul era că Andy avusese din ce în ce mai multe resentimente faţă de

munca ei, în ultimul an sau doi, ceea ce lui Stephanie nu i se părea corect. Trăiau din ceea ce câştiga ea, lucru care pe Andy nu îl deranja. Dar faptul că lucra peste program, da.

— Ce vrei să faci în privinţa asta? întrebă el cu tristeţe în glas, fără să se apropie de ea.

între ei era un perete de sticlă care nu avea uşă. Se puteau vedea unul pe celălalt, dar nu se mai atingeau şi nici inimile lor nu se mai apropiau.

— Nu ştiu încă.

Era hotărâtă să nu-i dea vestea proastă înainte să plece Gabriel din San Francisco.

— Dar tu ce părere ai?

— Consiliere? Separare? Divorţ?

Să-l audă spunând-o cu voce tare suna extrem pentru ea, dar aşa era situaţia lor şi adevărul era că ea voia să iasă din această căsnicie. Doar că nu se gândea să o spună încă.

— Poate ar trebui să aşteptăm până după ce pleacă francezii. Voi fi foarte ocupată cu asta timp de patru săptămâni.

Echipa urma să vină într-o săptămână. Inima îi bătea cu putere, de fiecare dată când se gândea la asta, în şapte zile, Gabriel avea să fie aici.

— Aş putea sta la mama mea, a sugerat el şi asta suna patetic şi pentru ea. Astfel am putea lua o pauză.

Dar tocmai avuseseră un respiro, cât fusese ea la Paris, şi lucrurile au fost mai rău când a venit acasă, între timp, ea făcuse o pasiune pentru un alt bărbat şi şi-a dat seama că asta înclinase balanţa.

— Ai vorbit cu mama ta despre asta? a întrebat ea curioasă.

El vorbea cu mama lui mai mult decât Stephanie cu părinţii ei, dar Andy era singurul copil al unei mame văduve, căreia îi plăcea să se amestece în treburile lui. Părinţii ei au fost întotdeauna atenţi să nu se amestece şi să-i lase pe copiii lor să-

şi rezolve singuri problemele, odată ce deveniseră adulţi.

— Ea spune că putem găsi o soluţie, dacă vrem. De noi depinde. Sper că are dreptate, dar, ca să fiu sincer, nu văd cum. Lucrurile ar trebui să se schimbe, dacă vrem să funcţioneze iar căsnicia noastră, spuse el, căzând pe gânduri.

— Să se schimbe în ce sens?

Era curioasă cum gândea el.

— Poate că trebuie să-mi găsesc o slujbă, ca să nu mă mai simt atât de dependent de tine. Nu-mi place să recunosc, dar am fost invidios pe munca ta, în ultimul an sau doi. Ştii ce vrei şi ce faci şi eşti bună la asta. îţi urmăreşti obiectivele. Eu m-am delăsat. Nici măcar nu ştiu dacă mă descurc ca scriitor şi nu vreau să mai lucrez la un ziar. Mă simt pierdut, a spus el, cu lacrimi în ochi, iar ei i s-a făcut milă de el.

Mărturisirea lui că era invidios pe cariera ei era un pas uriaş.

— Trebuie să-mi urmăresc din nou visurile. într-o zi, vei deveni şef de secţie, iar eu voi fi un nimeni.

Părea un băiat când o spunea. Dar ea avea nevoie ca el să fie un bărbat, nu un copil. Gabriel era adult. Iar farmecul băieţesc al lui Andy se uzase şi părea imatur. Ea ştia că nu ar trebui, dar îi compara în permanenţă pe cei doi bărbaţi, iar Andy nu ieşea bine din această comparaţie. Soţul ei lăsase uşa larg deschisă pentru ca Gabriel să treacă şi să o ia cu el, ceea ce a şi făcut. Voia să-i rămână fidelă lui Andy, dar Gabriel o ispitea prea mult. Andy îşi dădea seama că a pierdut-o şi avea impresia că e vorba de altcineva la mijloc, însă Stephanie continua să nege şi el o credea. Apelurile şi mesajele permanente i se păreau însă suspecte.

S-a îmbrăcat cu halatul alb şi, pentru că trebuia să plece la serviciu, nu au continuat conversaţia, dar era clar că amândoi ştiu că situaţia lor e gravă. Căsnicia lor era menţinută în mod artificial în viaţă şi singura cale de ieşire părea să fie deconectarea de la aparate.

Wendy a sunat-o în acel weekend, ca să o întrebe cum merg lucrurile, şi Stephanie a fost sinceră cu ea.

— Destul de rău. Atmosfera a fost tensionată de când am venit acasă. Şi tristă. Amândoi ştim că, de fapt, căsătoria e pe butuci.

— Ştie de Gabriel? I-ai spus?

— Nu vreau să o fac până nu pleacă Gabriel de aici. Nu vreau o dramă franceză teribilă. După ce va pleca, îi voi spune lui Andy că s-a terminat. Sper doar ca Gabriel sa se poată controla când va fi aici. Mi-a trimis mesaje de un milion de ori pe zi. Andy mă tot întreabă cine mă sună şi îmi trimite mesaje. L-am rugat pe Gabriel să o ia mai încet şi nu i-a plăcut. E groaznic, spuse ea stresată.

Wendy nu îi invidia situaţia.

— Dar tu? L-ai văzut pe tipul tău?

— L-am văzut, spuse ea oftând. Am petrecut noaptea cu el. Voiam să-l mai văd o dată. Faptul că am fost plecată o lună m-a ajutat să mă distanţez şi să analizez situaţia cu obiectivitate. Eram ca o păpuşa pe care o scotea din dulap o dată pe săptămână, apoi o punea înapoi şi se ducea acasă la soţia lui. Nu cred că ştie cine sunt sau că îi pasă. Când a plecat, a spus „Ne vedem miercurea viitoare” şi eu am spus: „Nu. Am terminat-o”. Părea să fie şocat. Nu am mai auzit de el de atunci. Nimic. Fără cerşit, fără mesaje, fără apeluri. Poate că şi el a pus punct sau, pur şi simplu, nu mă iubea.

I se părea plauzibil acum.

Stephanie era impresionată. Nu credea că Wendy va face acest pas.

— îţi e dor de el?

— Mai puţin decât credeam. Sunt singură, dar renunţasem la multe. Am încetat să-mi mai văd prietenii şi nici nu mai făceam nimic, în afară să stau şi să-l aştept. Trebuie să ies şi să văd oameni acum. întâlnirea cu echipa franceză îmi va face bine. Şi cel puţin nu simt că m-am vândut, aşteptând un tip

care nu mă iubeşte cu adevărat.

Pe Stephanie o speria să o audă. Dacă i-ar face asta Gabriel, după ce îl va fi părăsit pe Andy, va fi renunţat la slujba ei şi se va fi mutat în Franţa? Ar fi prinsă în capcană. Cel puţin ştia că o iubeşte, cel puţin deocamdată. Şi-a amintit de avertismentele lui Valerie şi Marie-Laure şi chiar de cele ale lui Wendy, despre faptul că bărbaţii francezi nu divorţează sau o fac foarte rar. După părerea lui Wendy, nici majoritatea americanilor nu-şi părăseau soţiile pentru iubitele lor. Aveau nevoie de ambele femei ca să meargă căsnicia, ceea ce ea nu simţea în legătură cu Andy şi Gabriel. Faptul că în viaţa ei erau doi bărbaţi o făcea să înnebunească. Se simţea sfâşiată în o mie de direcţii. Sau două, ceea ce era şi mai rău.

— Anunţă-mă dacă vii în oraş şi vom lua cina împreună, a spus Stephanie, simţind că îi e dor de Wendy.

— Vreau să-i invit pe toţi la mine acasă, la un grătar, în primul weekend în care vor fi aici, a spus Wendy şi lui Stephanie i-a plăcut ideea. îţi vei aduce soţul?

— Nu, oricum nu va voi să vină. Este ostil faţă de munca mea şi tot ce are legătură cu ea. Poate sta cu copiii. Şi pentru mine e prea mult să fie amândoi acolo.

Şi lui Wendy i se părea stresant.

— Nu-mi vine să cred că sunt liberă după şase ani, a spus Wendy, părând puţin năucită. Ascultând-o, Stephanie a prins curaj să facă ceea ce trebuia. O îngrozea ideea de a-i spune lui Andy că se terminase. Avea să fie o zi grea, pentru el şi pentru băieţi, Şi avea să fie mult mai rău când îi va spune că se mută în Franţa. Ştia că trebuie să se întâlnească cu un avocat, dar nu era încă pregătită să se confrunte cu asta. Asta ar face să nu mai fie cale de întoarcere.

— Ei bine, ne vedem într-o săptămână, a spus Wendy. Să ieşim într-o seară ca fetele, cu Valerie şi Marie-Laure, Ar fi plăcut.

— O vom face.

Stephanie s-a simţit mai bine după ce a închis. Era o uşurare să vorbească cu cineva cu care putea fi sinceră, îl minţea pe Andy de când se întorsese acasă. Simplul fapt că era acolo, cu el-, era o minciună. Era bucuroasă că nu încercase să facă dragoste cu ea de când se întorsese din Franţa. Stephanie nu ar fi putut. Nu au făcut-o timp de o lună înainte să plece ea. Trecuseră de atunci mai mult de două luni. Era greu de înţeles cum se putea simţi atât de departe şi cum putea fi atât de rece faţă de un om pe care-l iubise atât de mult, dar trecuse ceva timp de-atunci. Privind retrospectiv, de doi ani se îndepărtaseră unul de altul, pe măsură ce resentimentul lui creştea.

La două zile după ce Stephanie a vorbit cu Wendy, a primit pe e-mail o invitaţie de la biroul primarului. Urma să fie organizată o recepţie atât pentru echipa franceză, cât şi pentru cea americană de către primar şi Departamentul de Management al Urgenţelor din San Francisco, pentru a-i onora pe toţi cei opt membri ai echipei mixte. Numele lor apăreau în ordine alfabetică şi al lui Stephanie era chiar deasupra numelui lui Gabriel. Recepţia urma să aibă loc în rotonda primăriei. în tăcere, se întreba ce să facă cu Andy. El nu a vrut niciodată să facă vreun lucru prin care să o sprijine în munca ei şi fusese furios din cauza călătoriei ei la Paris. Era mai uşor să nu-i spună, aşa că avea de gând să pună invitaţia deoparte, unde el să nu o vadă, şi astfel să poată merge cu Gabriel. Nu voia să fie în aceeaşi încăpere cu ambii bărbaţi. Andy ar putea simţi instinctiv ceva dacă l-ar vedea. Uneori era nemaipomenit de perceptiv. Era un stres de care Stephanie nu avea nevoie şi era pe cale să pună invitaţia în buzunar, când Andy a intrat brusc în încăpere. Invitaţia era pe un fundal alb, cu un chenar auriu în jurul ei. în partea de sus, steagurile francez şi american erau încrucişate. Era foarte frumoasă şi i-a atras atenţia lui Andy, înainte ca ea să o poată ascunde.

— Ce este asta?

Antenele îi erau ridicate, ca şi cum ar fi avut un radar. Pe ea o enerva că văzuse invitaţia, deşi el nu ştia ce era.

— Doar o invitaţie, în timp ce echipa franceză e aici. Nu ţi-ar plăcea.

El i-a smuls-o din mână, înainte ca ea să-l poată opri, şi s-a uitat la invitaţie, apoi la ea.

— Te onorează, Steph. Nu aveai de gând să mă inviţi?

Părea zdrobit şi inima ei bătea cu putere. Ar fi un coşmar să fie acolo cu amândoi bărbaţii, iar ea nu ştia cum să se descurce şi nici nu voia să o facă.

— Nu credeam că ai vrea să vii. Nu e mare lucru.

— Ba da, este. Sigur că vreau să vin.

Recepţia urma să aibă loc în primele câteva zile în care francezii aveau să fie în oraş. Dacă Andy şi-ar da seama atunci, ar fi şi mai dificil să se întâlnească cu Gabriel.

— Atunci vom merge, a spus ea simplu.

Nu mai putea spune nimic altceva. A luat invitaţia şi a pus-o în buzunar, sperând că el va uita.

— Suntem în continuare căsătoriţi, i-a reamintit el, ca şi când ar fi fost nevoie să o facă.

Ea ştia exact cine era el. Stephanie se afla acum într-o situaţie în care nu crezuse că va fi vreodată. Era o femeie măritată, cu un amant. Gabriel avea dreptate: trebuia să rezolve rapid situaţia. Şi la fel Gabriel. încă nu se întâlnise cu avocatul lui, iar ea nu voia să rămână o simplă amantă.

i)

; *Capitolul cincisprezece*

în timp ce avionul ateriza în San Francisco, Marie-Laure şi Valerie stăteau una lângă cealaltă, încerci când să privească pe fereastră în timp ce zburau la mică altitudine deasupra apei şi aterizau fără probleme pe ţ pistă. Fusese un zbor foarte lung, dar au mâncat, au vizi- •i onat filme şi au dormit câteva ore. Era zece seara la Paris şi ora unu la San Francisco, dar erau cu

toţii treji.

Paul şi Gabriel stăteau împreună de o parte şi alta a culoarului. Paul abia aştepta să descopere viaţa de noapte a oraşului, deşi Tom îl avertizase deja că va fi / ocupat în acel weekend. Voia să petreacă timp cu Valerie,
j O lua de la aeroport şi o ducea în Oakland. Apartamen- tul lui era cât se poate de curat şi luase pături marocane viu colorate, pentru a acoperi vechile pete de pe canapea, lămpi noi, perdele şi un covor nou de la IKEA. Cumpărase chiar şi farfurii şi pahare noi, deoarece toate erau desperecheate şi cele vechi erau ciobite. Spera ca ea să nu o ia la goană, ţipând, când va ajunge acolo. Şi *i* pusese flori în vaze, pe toate mesele, pentru că ştia că lui Valerie îi plac mult. Femeile pe care le adusese acolo în trecut nu ar fi recunoscut apartamentul, iar el s-a simţit 'din nou copil,
aşteptând-o în faţa vămii, într-un blazer
/ din tweed, blugi, un tricou albastru şi pantofi maro de
/ piele întoarsă. Arăta ca un model masculin. în timp ce
/ stătea acolo, a atras atenţia mai multor femei, dar el nu
; le-a observat. Privea fix la uşa prin care avea să intre ea.

Nu a durat mult. Nu aveau nimic de declarat, erau acolo pentru afaceri, aşa că toţi cei patru medici francezi au trecut rapid de controale, au ieşit împreună şi au fost încântaţi să-l vadă pe Tom. Valerie a fost prima pe care a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o. Era la fel de sexy şi bine îmbrăcată ca la Paris, chiar şi după un zbor de unsprezece ore, iar el ţinea un braţ în jurul ei în timp ce vorbea cu ceilalţi. Un microbuz şi un şofer îi aşteptau afară pentru a-i duce la hotel. Stăteau la „Saint Francis" din Union Square, iar Tom i-a spus deja lui Paul să viziteze barul din apropiere, al hotelului Clift, care era un loc renumit de cucerit femei şi unde se găseau o mulţime de femei tinere şi sexy, în vestibul şi la bar. I-a recomandat, de asemenea, şi alte locuri, din moment ce nu avea să fie acolo pentru a-l ghida.

Gabriel plănuia să o sune pe Stephanie de la hotel, iar ea îi promisese că i se va alătura de îndată ce va putea scăpa. Wendy venea în oraş ca să ia cina cu Marie-Laure. Avea de gând să-i arate obiectivele, dar mai pe îndelete decât voia să le vadă Paul. Toţi erau binedispuşi şi au stat de vorbă câteva minute, înainte ca Tom şi Valerie să plece, după care s-au urcat în microbuz. A sărutat-o imediat ce au plecat de lângă ceilalţi şi amândoi voiau doar să meargă la el şi să facă dragoste. Aveau acelaşi lucru în minte, iar ea şi-a strecurat o mână între coapsele lui şi l-a sărutat pe gât în timp ce Tom conducea.

— O să cădem de pe pod dacă nu te opreşti.

Erau pe Bay Bridge şi nu aveau mult de mers până acasă la el, în cartierul Temescal din Oakland, la o distanţă de cinci minute cu maşina de locul lui de muncă.

Tot drumul au stat de vorbă. Când au ajuns, el i-a dus bagajul până sus, în apartamentul lui cu vedere spre o grădină. În jurul lor erau magazine şi restaurante. Zona era în plină dezvoltare şi noul cartier era atrăgător pentru tineri. Clădirea era veche şi deloc frumoasă, dar chiria era rezonabilă şi lui Tom nu i-a păsat niciodată cum arăta. Dar acum se gândea la asta. Şi-a ţinut respiraţia când au intrat în apartament. Ea s-a uitat în jur, i-a zâmbit şi şi-a strecurat braţele în jurul gâtului său. Locul era ciudat şi fermecător, calităţi pe care el le îmbunătăţise considerabil prin noile achiziţii, iar ea avea senzaţia ca el muncise din greu pentru a-şi înfrumuseţa apartamentul pentru ea. Era impresionată. Deasupra şemineului era o fotografie panoramică a oraşului, pe care o obţinuse de la IKEA, şi în dormitorul lui atârnase una asemănătoare a Parisului, deasupra patului; astfel încât ea să se simtă ca acasă. Valerie a observat imediat florile din vazele puse în toată casa. Apoi l-a sărutat cu poftă.

— Mulţumesc că l-ai făcut frumos pentru mine, Tom.

Tom a fost impresionat că ea a apreciat ceea ce făcuse.

Era atentă şi sensibilă şi a început să-i descheie cu grijă cămaşa, în timp ce el îşi scotea jacheta şi o arunca pe canapea. În câteva minute erau în dormitorul lui, dez- brăcaţi, şi uitaseră de decor. Nu conta în ce oraş se aflau, erau din nou împreună, iar Tom a fost înnebunit de parfumul, de corpul, de gesturile ei incredibil de senzuale. Au stat apoi epuizaţi şi fericiţi unul în braţele celuilalt. El a mers să aducă şampania pe care o cumpărase pentru a sărbători sosirea ei. A ieşit din bucătărie în toată splendoarea goliciunii lui, iar ea l-a urmat. El i-a întins un pahar. Au toastat unul pentru celălalt, s-au întors în pat şi au vorbit îndelung. Ea a vrut să se plimbe prin cartier, ca să pătrundă în atmosfera locului, aşa că el a mers la duş, în timp ce ea a rămas întinsă pe pat, arătând insuportabil de sexy, şi, când el a revenit, ţinea o fâşie de dantelă neagră în echilibru pe vârful degetului.

— Uite ce am găsit sub pat, a spus ea cu o privire răutăcioasă şi lui i s-a oprit inima.

Crezuse că le-a luat pe toate, dar ea mai descoperise, evident, încă una.

— Oh, Doamne, îmi pare rău...! Am verificat peste tot... îmi pare rău, a spus el cu remuşcări şi ea l-a sărutat cu o explozie de râsete.

— Să nu-ţi fie, e a mea, a spus ea, tachinându-l, în timp ce el a înşfăcat bucata de dantelă şi a împins-o în jos, pe pat.

— Femeie stricată! O să te pedepsesc pentru asta. Mi-am cumpărat până şi un aspirator nou şi am curăţat eu însumi sub pat, doar pentru tine.

— Bine, a spus ea, în timp ce Tom o săruta şi, o clipă mai târziu, făceau iar dragoste.

Aproape că îi provocase insuficienţă cardiacă, crezând că găsise alte dovezi ale trecutului său îndoielnic.

— Eşti o femeie rea, rea, a spus el, pe măsură ce se lăsau purtaţi de pasiune. Acum ea era deasupra. Valerie era

perechea perfectă pentru el, nu prea inocentă, cu un simţ al umorului răutăcios, pe care îl adora. îi plăcea totul la ea şi pentru prima dată temerile sale de a o pierde nu l-au mai oprit. Nu avea de gând să o mai lase să plece.

în cele din urmă, au ieşit la plimbare, după- amiază târziu. Era ultima zi însorită şi caldă, în comparaţie cu vremea de la Paris. Ea era îmbrăcată lejer şi s-au plimbat peste tot. Apoi, a condus-o până la campusul Berkeley, au trecut pe lângă toate magazinele hippy de pe Telegraph Avenue şi au ajuns în apropiere de Alta Bates, unde lucra. Era liber pe durata conferinţelor, timp de patru săptămâni, şi plănuia să fie cu ea clipă de clipă.

Au mâncat un burger la un mic restaurant din apropierea apartamentului lui, apoi s-au întors acasă şi au mai băut şampanie. El i-a şoptit:

— Bun-venit acasă!

Ea a răspuns cu voce guturală:

— *Merci, mon amour! Mulţumesc, dragostea mea.*

Era nespus de fericit.

Gabriel a sunat-o pe Stephanie pe telefonul mobil de îndată ce a intrat în camera lui de la „Saint Francis". Era o cameră foarte potrivită pentru un om de afaceri, cu vedere spre oraş, din centrul oraşului. S-a supărat când ea nu i-a răspuns – lua prânzul cu Andy şi băieţii şi i-a recunoscut numărul. Două minute mai târziu, au început să vorbească prin mesaje.

„Am ajuns. Când ne vedem? Te doresc. *Je t'aîme. G."* Ea şi-a reprimat un zâmbet când a citit şi a simţit acelaşi fior care o străbatea când îl vedea sau auzea, în special ştiind că sosise şi erau iar în acelaşi oraş.

„în curând. Te sun în jumătate de oră."

Andy a privit-o în timp ce răspundea cu o expresie

serioasă.

— Muncă? Credeam că eşti liberă astăzi.

— Eram. Leziune craniană. Ar trebui să plec. Vor un consult.

Andy şi-a strâns buzele şi părea enervat. Oricum nu aveau niciun plan. Avusese grijă să nu facă niciunul, ştiind că Gabriel avea să vină. A pus vasele în chiuvetă, le-a clătit, apoi le-a pus în maşina de spălat vase. .Andy plănuia să-i ducă pe băieţi în parc, să încerce nişte lovituri de baseball, şi nu aveau nevoie de ea pentru asta.

A urcat la etaj şi şi-a luat poşeta şi haina albă, în mai puţin de două minute. Era clar că se grăbea.

— Te voi suna mai târziu, a spus ea în timp ce-şi scotea cheile maşinii din geantă. Nu mă aştepta. Pare grav. E posibil să rămân acolo.

Andy nu a reacţionat şi a încuviinţat din cap . Stephanie şi-a sărutat băieţii şi a plecat.

A avut nevoie de cincisprezece minute ca să ajungă la hotel. Gabriel îi trimisese prin mesaj numărul camerei. Când s-a urcat în lift, inima îi bătea cu putere, îşi lăsase halatul alb de medic în maşină. Nici măcar nu se simţea vinovată că-l minţise pe Andy în faţă. Fusese singura cale de a ieşi din casă şi era disperată să-l vadă pe Gabriel. Cele două săptămâni petrecute departe unul de celălalt păreau o sută de ani.

A bătut la uşa camerei. El a deschis instantaneu, a tras-o în braţele lui printr-un singur gest şi a îmbrăţişat-o strâns, încât Stephanie abia mai putea respira.

— Of, Doamne, Stephanie, cât de mult mi-ai lipsit.

I-a atins părul şi faţa şi a sărutat-o iar. S-au atins reciproc. în câteva minute, hainele erau aruncate pe podea. A tras-o spre pat şi au făcut dragoste până n-au mai putut de plăcere. Amândoi trăiseră pentru acest moment. Orice

altceva dispăruse: grijile şi planurile şi oamenii din vieţile lor. Erau singuri pe propria planetă.

Au făcut dragoste iar, până au căzut într-un somn adânc. Când s-au trezit, era întuneric. Se simţeau ameţiţi şi extrem de fericiţi să se vadă şi să fie iar împreună.

Au comandat mâncare în cameră. Stephanie i-a trimis un mesaj lui Andy şi i-a spus că va veni acasă târziu. Gabriel a privit-o cu dor şi i-a cerut să petreacă noaptea împreună.

— Nu pot. Poate voi reuşi să stau peste noapte, la un moment dat, dar nu din prima noapte. Nu vreau să ne forţăm norocul, a spus ea sobru.

Avea de păstrat un echilibru fragil, dar Gabriel era dezamăgit.

— Avem doar patru săptămâni. Hai să nu pierdem niciun minut, a implorat-o el.

— Dacă ne gândim bine, avem tot restul vieţii. Nu vreau să provoc un scandal sau să trezesc suspiciuni cât eşti aici. Trebuie să avem grijă, a spus ea, sarutându-1. Sunt căsătorită încă şi trăiesc cu soţul meu.

— Poate ar fi trebuit să-i spui că s-a terminat înainte să ajung eu aici, a spus el simplu, nemulţumit că Steph nu putea rămâne cu el.

— Ar fi fost mai rău. Aş fi avut de-a face cu toate consecinţele acum.

— încearcă să aranjezi cumva măcar pentru câteva dintre nopţile noastre. Poate putem pleca un weekend.

Lui Stephanie i-a plăcut ideea şi putea pretinde că merge cu grupul, care nu include soţii, deoarece era singura dintre ei care era căsătorită.

— Am putea merge la Napa Valley. E un hotel minunat acolo. Ne vom descurca, l-a liniştit ea şi s-a simţit foarte stresată.

Au luat cina în pat, dezbracaţi. La miezul nopţii, ea s-a

ridicat fără tragere de inimă, după ce au făcut dragoste iar, apoi a făcut duş şi s-a îmbrăcat respectabil. întregul grup s-a întâlnit a doua zi pentru brunch, la Zuni Cafe, şi Stephanie a fost încântată să îi vadă. Andy fusese deja de acord să se ocupe de băieţi şi-i ducea la mama lui acasă pentru restul zilei, aşa că Steph ştia că vor fi ocupaţi. Wendy le transmisese tuturor invitaţia la un grătar, acasă la ea, duminică seară.

Mai apoi, când Steph a ajuns acasă, Andy era deja în pat şi părea să fi adormit. Ea avea impresia că nu doarme, dar el nu a spus nimic, aşa că nu a aprins luminile şi nu i-a adresat niciun cuvânt. Câteva minute mai apoi, s-a strecurat în pat lângă el, gândindu-se la după-amiaza şi seara pe care le petrecuse alături de Gabriel. Era adevărat, acum era sigură de asta: erau îndrăgostiţi nebuneşte. Dar şi Andy care stătea întins lângă ea era real.

Dimineaţa următoare, Andy era treaz deja când s-a trezit Stephanie. El şi băieţii erau la parter, îmbrăcaţi şi luau micul-dejun. A stat cu ei la masă, înainte să plece spre Orinda. La scurt timp după aceea, avea să plece la brunch. Andy a fost foarte tăcut. Nu a întrebat de echipa franceză, de întâlnirea lor pentru brunch sau de planurile pentru săptămâna viitoare. Singurul lucru de care ştia era recepţia dată de primar, la care intenţiona să participe, de care ea îşi dorea ca el să nu fi aflat. Fiind şi Gabriel acolo, avea să fie o situaţie neplăcută.

Când s-au întâlnit la prânz la Zuni Cafe, păreau un grup de prieteni vechi. Mâncarea era europeană şi americană, cu câteva feluri din California, paste şi stridii fabuloase, pe care contingentul francez era nerăbdător să le încerce. S-au îmbrăţişat şi s-au pupat când s-au întâlnit. Tom şi Valerie păreau liniştiţi şi fericiţi şi emanau aura unui cuplu, iar Gabriel s-a aşezat lângă Stephanie şi o devora din priviri. Bill era bucuros să o vadă pe Wendy, iar ea l-a întrebat de Pip şi Alex. Paul a mărturisit că petrecuse o noapte superbă în oraş. Marie-Laure fusese la

cumpărături în Union Square, înainte să ia cina cu Wendy. Erau cu toţii încântaţi că sunt acolo şi că urmau să facă a doua zi turul Spitalului General, unde Bill urma să-i ghideze, după dimineaţa petrecută la DGSU, Departamentul de Gestionare a Urgenţelor. Peste două zile, aveau să viziteze Centrul operaţiunilor de urgenţă. Îi aştepta o săptămână plină. Bill era dornic să le arate unde lucrează.

Alcătuiau un grup zgomotos, vorbind în engleză şi franceză şi râzând. Valerie a întrebat-o pe Stephanie cu voce scăzută cum merg lucrurile cu căsnicia ei dezbinată.

— Tensionat, a spus Stephanie în timp ce-l ţinea pe Gabriel de mână.

— I-ai spus ceva de când te-ai întors?

— Suntem de acord că nu merge. Voi discuta cu el după ce veţi pleca. Nu am vrut să agit lucrurile prea mult, câtă vreme sunteţi aici. Mă ţin de acest plan.

Apoi cineva a menţionat recepţia oferită de primar şi toţi au fost cuprinşi de entuziasm. Stephanie a folosit ocazia ca să-l avertizeze pe Gabriel că Andy venea la recepţie. Gabriel s-a întunecat instantaneu.

— Cum s-a întâmplat asta? L-ai invitat tu?

Era şocat.

— Sigur că nu. Andy a văzut invitaţia şi a înşfăcat-o înainte să-l pot opri, după care a insistat că vrea să vină. Nu ştiu de ce tocmai de această dată; în mod normal nu vrea. Trebuie doar să depăşim acest moment şi să fim discreţi.

Gabriel a părut tulburat pentru câteva minute, apoi s-a cufundat în conversaţie împreună cu ceilalţi. Tom le-a spus despre renghiul pe care i-l jucase Valerie, pretinzând că a găsit un chilot tanga străin sub pat.

— Aproape am făcut atac de cord, a spus el şi ea a râs.

Era jucăuşă, afurisită şi sexy, iar lui îi plăcea şi asta la

ea, precum şi latura ei serioasă, sensibilă, iubitoare şi inteligentă. Avea toate calităţile pe care le visase Tom şi nu le găsise niciodată reunite într-o singură femeie.

— La tine cum merg lucrurile? o întrebă Bill discret pe Wendy şi ea zâmbi.

— S-a terminat. Am pus punct când am revenit.

El păru surprins.

— Nu credeam că vei face asta sau cel puţin nu aşa repede. E greu să scapi de bărbaţii însuraţi.

— Era timpul. De fapt, trebuia să fac asta mai demult şi în cele din urmă mi-am dat seama de asta. De fapt, în ultimii doi-trei ani m-am făcut de râs, recunoscu ea.

— Bun-venit printre oameni! De cinci ani m-am făcut de râs, urându-mi soţia, când, de fapt, nu ar fi trebuit să fiu niciodată cu ea. Durează mai mult să treci peste unele lucruri.

— Sunt mândră de tine, a spus ea şi au bătut palma.

Valerie le-a povestit că Marie-Laure luase cina cu inspectorul Bruno Perliot de două ori în ultimele două săptămâni. Aceasta păru jenată şi timidă, dar mulţumită.

— E foarte drăguţ, a fost tot ce a spus ea despre el.

Americanii erau fericiţi să audă asta. Părea un om bun.

— Sper că nu veţi avea parte de atâta tulburare pe cât ne-aţi oferit la Paris, a spus Bill solemn, gândin- du-se la atacul de la şcoală. Doar o mulţime de informaţii, documentare şi tururi. Cea mai periculoasă locaţie este la spital, unde voi lucra mâine. Pacienţii noştri se împuşcă între ei cu regularitate, dacă nu au terminat în stradă ce aveau de făcut.

A insistat că era adevărat.

— Cea mai provocatoare parte a muncii noastre este să ne ferim de gloanţele rătăcite, în timp ce ei se omoară între ei şi noi încercăm să le salvăm vieţile. Sunt o categorie

interesantă de oameni.

Glumea, dar era mai mult decât atât. Armele erau mai frecvent întâlnite în Statele Unite decât în Franţa.

— „Vestul Foarte Sălbatic” comentă Marie-Laure şi râseră cu toţii.

Au mers pe Market Street până la Ferry Building, prin pieţele alimentare de acolo, apoi de-a lungul cheiului Embarcadero de lângă golf. Erau o mulţime de turişti. S-au plimbat îndelung, încât să poată vedea Alcatraz şi Podul Golden Gate, Apoi au luat taxiuri înapoi la hotel.

Tom şi Valerie au mers să ia maşina lui. La ora cinci seara, Tom şi Valerie au pornit spre Oakland. Stephanie şi Gabriel au urcat în camera de hotel. Marie-Laure, Wendy şi Bill au băut un pahar la bar şi Paul s-a întors la Clift, unde îi plăcuse cu o *zi* în urmă compania fetelor. Se descurca foarte bine fără să-l aibă pe Tom ca ghid şi avea nevoie doar de sfaturi ocazionale legate de direcţia în care să-şi continue drumul.

Stephanie s-a despărţit de Gabriel la ora opt, pentru că fusese plecată toată ziua, deşi el i-a mai cerut o dată să rămână împreună. Era perseverent, dar ea a spus că trebuia să-şi vadă fiii. Dorea ca el să-i întâlnească, dar nu atunci când era Andy prin preajmă. Voia să încerce să aranjeze asta cândva în timpul şederii lui acolo.

Când a ajuns ea acasă, Andy tocmai îi dusese pe băieţi la culcare. I-a sărutat de noapte bună. Erau deja pe jumătate adormiţi şi petrecuseră o zi bună la bunica lor.

— Dar ştiu că te-ai bronzat astăzi, comentă Andy.

— Ne-am plimbat de-a lungul cheiului Embarca- dero kilometri în şir. Vor să vadă toate obiectivele turistice, a spus ea blând.

— V-aţi distrat?

— Sunt un grup de oameni buni. îi vei întâlni miercuri.

El a dat din cap afirmativ şi nu a comentat. Stephanie a citit hârtiile trimise de DGSU şi abia aştepta ca Bill să-i facă

turul Spitalului General. Nu mai fusese acolo de ceva vreme şi auzise lucruri minunate despre noua lor unitate. Era fericită să facă totul împreună cu Gabriel. El i-a trimis mesaje de patru ori în acea noapte, iar ea a trebuit să-i spună să se oprească, apoi şi-a închis telefonul.

Marţi urmau să facă turul UCSF, având-o drept ghid pe Stephanie. Şi deodată gândul la asta a întristat-o.

Dacă s-ar muta în Franţa cu Gabriel, ar părăsi în curând UCSF. Parcă ar fi plecat de acasă. Gândul de a renunţa la slujbă a înspăimântat-o. Cine ar fi ea fără postul ei la UCSF? Ar fi ca şi cum şi-ar pierde o mână. Şi dacă nu găseşte o slujbă bună, ca străină, în Franţa? Erau foarte multe amănunte la care să se gândească. A avut coşmaruri în acea noapte.

Capitolul şaisprezece

Structura administrativă a serviciilor de urgenţă din San Francisco era complicată, dar nu mai mult decât sistemul din Franţa. Fiecare ţară avea propriul ei mod de a organiza serviciile vitale şi de a decide cine trebuie sa le conducă. în San Francisco, Departamentul Gestionării Situaţiilor de Urgenţă, DGSU, era responsabil cu planificarea, pregătirea, comunicarea, reacţia şi recuperarea în cazul urgenţelor de zi cu zi şi al dezastrelor majore precum „incidentul cu victime multiple" de la *lycee* din Paris. DGSU era legătura dintre public şi primii respondenţi şi asigura întreaga coordonare-cheie cu departamentele orăşeneşti. Iniţial fusese cunoscut sub denumirea de Biroul Serviciilor de Urgenţă. Apoi alte departamente din domeniul comunicaţiilor de urgenţă fuzionaseră cu acesta şi devenise DGSU, condus de un director executiv şi trei directori adjuncţi. Când era necesar, DGSU punea în funcţiune Centrul de operaţiuni de urgenţă, pentru a sprijini operaţiunile de pe teren şi a furniza informaţii publicului, printre alte atribuţii. Aveau propriul lor director adjunct. Clădirea DGSU era pe Turk Street, în cartierul Tenderloin, printre margina- lizaţi şi dependenţi de droguri, nu departe de locul unde era cazată echipa franceză, în Union Square.

Marie-Laure, Paul şi Gabriel au sosit împreună, cu taxiul, la DGSU. Valerie a venit cu Tom şi echipa americană i-a întâmpinat acolo. Erau prezenţi doi dintre cei trei directori adjuncţi. Directorul executiv i-a salutat pe reprezentanţii francezi şi i-a felicitat pentru gestionarea atacului de la *lycee,*

care a fost o tragedie, dar ar fi putut fi şi mai rău, aşa cum ştiau profesionişti, în ciuda agitaţiei presei şi a lui Jacqueline Moutier.

Au discutat despre asta timp de câteva minute şi fiecare dintre directorii adjuncţi a explicat cum funcţionează sistemul de prim răspuns şi ce proceduri sunt în vigoare în caz de dezastru natural major, cum ar fi un cutremur sau un atac terorist. Totul era gândit cu mare grijă: echipamentul de ultimă generaţie, abordarea lor, actualizată în mod constant, şi forţa de muncă puternică. Era un departament eficient şi francezii au fost impresionaţi – o operaţiune extrem de închegată, implementată impecabil. Au explicat, de asemenea, cum au fost implicate toate spitalele din Bay Area şi cum a fost stabilit triajul şi de către cine. Era programat să viziteze în următoarele câteva săptămâni cele mai importante patru spitale, precum şi Centrul de Arşi „Saint Francis", o unitate foarte importantă, crucială în recentul incendiu de la hotel, din ianuarie.

Sesiunea de informare a continuat până la ora prânzului, când directorii au plecat. Grupul a mâncat la un restaurant nou, foarte bun, situat în SoMa (South of Market), înainte de a merge la Spitalul General.

Toţi francezii erau fascinaţi de cât de diferit era totul. în Statele Unite, totul era mai mecanizat şi mai sistematizat, spre deosebire de numeroasele protocoale oficiale din Franţa şi de sistemul mai tradiţional de acolo, condus cu un număr mai redus de oameni, datorită unei populaţii mai mici. Sistemul francez era foarte strâns legat de poliţie şi de echipele de jandarmerie, deoarece, din păcate, terorismul era mai frecvent în Franţa, deşi situaţia se putea schimba, după cum a subliniat unul dintre directorii adjuncţi. în cazul terorismului din Statele Unite, se implicau FBI şi Securitatea Internă.

Aveau mai multe departamente pe care să se bazeze şi mai mult personal.

— Totul e mai mare în Statele Unite, a comentat Gabriel, foarte impresionat do tot ce văzuseră.

La prânz, a discutat pe larg despre asta cu Marie-Laure. Ambele oraşe şi ţări aveau multe de învăţat una de la cealaltă, acesta fiind şi scopul schimbului de informaţii- Toţi au simţit că îşi îmbogăţesc bagajul de cunoştinţe.

După un prânz delicios, s-au îndreptat spre Spitalul General. Bill a început turul împreună cu unul dintre directorii spitalului, care li s-a alăturat pentru mai multe informaţii.

Partea mai veche a spitalului era imensă, dezordonată şi sumbră. Era în zona Potrero Hill. Au pătruns pe unde intrau ambulanţele şi au făcut un tur lung prin spital, ajungând la chirurgie şi la diferitele unităţi de traumatologie, de cel mai mare interes pentru ei. Pentru Bill, locul era a doua casa şi părea complet în largul lui acolo. Se asemăna cu spitalele mai vechi din Paris, după cum au comentat membrii francezi ai echipei. Nici spitalele lor nu erau luminoase ori aerisite, dar erau la fel de eficiente ca Spitalul General, cel mai bun spital din oraş pentru traumatisme grave. împreună au vizitat diferitele secţii şi echipa franceză a fost impresionată de gama largă de cazuri grave pe care le tratau. îl respectau pe Bill din perioada petrecută cu el la Paris, dar cu atât mai mult după acest tur. Şi colegii lor americani erau impresionaţi. Wendy nu fusese niciodată acolo, iar pentru Stephanie trecuse ceva vreme. Au fost impresionate de cât de grave erau cazurile. Toţi au observat că erau coduri de acces pe fiecare uşă şi paznici înarmaţi patrulau pe holuri. Pacienţii puteau fi extrem de periculoşi. Semăna cu un spital dintr-o închisoare. Unii dintre pacienţi erau ca şi abonaţi la acel ioc sau erau trimişi acolo, ceea ce nu părea să-l deranjeze pe Bill. Era obişnuit cu asta şi trecea prin holuri şi uşile încuiate fără să se simtă în pericol. Erau afişe care le spuneau pacienţi- lor să predea armele şi detectoarele de metale erau răspândite peste tot.

— E, într-adevăr, ca o zonă de război, i-a spus Paul lui Bill cu respect.

Au vizitat şi o parte din noua clădire a spitalului, cu totul diferită de cea veche, cu echipamente noi, extraordinare. Echipa franceză a fost uimită să afle că adăugarea acestei aripi a spitalului a costat peste nouă sute de milioane de dolari, opt sute de milioane oferite de autorităţi şi încă o sută din donaţii private. Bill le-a făcut un scurt tur al unităţii de îngrijire a bătrânilor, care era de-a dreptul frumoasă. Turul s-a încheiat la ora şase şi a fost foarte instructiv.

Marie-Laure şi Wendy au recunoscut că erau epuizate. Valerie dorea să se întoarcă în altă zi cu Bill, pentru a vizita secţia de psihiatrie extinsă, cu care se mândrea spitalul. Era fascinată de tot ce văzuseră, iar la plecare, ea şi Tom vorbeau cu entuziasm despre asta. în şoaptă, Gabriel a rugat-o pe Stephanie să meargă împreună la hotel.

— Nu pot, trebuie să-mi văd copiii, a spus ea cu blândeţe.

Ştia că Andy va fi supărat dacă nu se întoarce acasă, chiar dacă înţelesese că avea o perioadă aglomerată în următoarele patru săptămâni şi acesta era doar începutul.

— Ne putem vedea mai târziu?

Gabriel insista. Era foarte hotărât şi dorea să facă iar dragoste cu ea.

— Nu în noaptea asta. Trebuie să petrec o noapte acasă, altfel Andy va deveni suspicios şi va face scandal. Când nu sunt acasă, el are grijă de copii.

— Nu ai bonă?

Gabriel a fost surprins când ea a clătinat din cap .

— O menajeră, câteva ore pe zi. în restul timpului se ocupă Andy. Lucrează de-acasă. în weekend ne ocupăm amândoi sau cu rândul, dacă trebuie să lucrez. Andy nu vrea

ca alţii să aibă grijă de copii, atâta vreme cât ne putem ocupa noi înşine de asta. Mama lui s-a dedicat complet familiei şi este de părere că şi eu ar trebui să fac la fel. Şi, din moment ce eu nu sunt prin preajmă, de cele mai multe ori, se ocupă el.

Gabriel părea şocat.

— Bărbaţii din Franţa nu fac asta.

Acum însă înţelegea mai bine de ce trebuie Stephanie să plece acasă, deşi nu-i plăcea ideea.

— Nu poţi angaja o bonă cât timp sunt aici?

— Andy s-ar întreba de ce o fac. îi place să aibă grijă de băieţii noştri. Dar se aşteaptă să apar şi eu, când pot. E.greu când sunt de gardă la spital. Se aşteaptă să vin acasă şi să am grijă de copii.

— Nu va mai trebui să faci asta, putem angaja o bonă dacă vrei, a spus el frivol.

Era generos din partea lui, dar ea s-a simţit inconfortabil.

în final, deşi nu prea încântat, Gabriel s-a întors la hotel cu Paul şi Marie-Laure. Urmau să ia cina împreună, iar Bill şi Wendy li s-au alăturat. Tom şi Valerie aveau să petreacă noaptea în Oakland, în noul lui apartament, confortabil şi mult mai curat.

La şapte seara, Stephanie a ajuns acasă. Andy le făcea baie băieţilor, iar ea li s-a alăturat, pentru a vorbi cu ei câteva minute.

— A fost o zi lunga, comentă Andy.

— Ne-au făcut un tur de orientare la Departamentul de Management al Urgenţelor, în această dimineaţă, şi un tur la Spitalul General, după-amiază. Avem un program încărcat. Mâine fac turul la UCSF. Este interesant, pentru că toate spitalele noastre sunt foarte diferite între ele.

Ea a încercat să explice, în timp ce băieţii se stropeau unul pe celălalt şi-I ajuta pe Andy să-i spele pe cap .

Stephanie i-a culcat, în timp ce Andy a pregătit cina. Băieţii mâncaseră înainte de baie. în timp ce le citea o poveste, a primit trei mesaje de la Gabriel. I-a răspuns, după care i-a sărutat pe copii de noapte bună şi a coborât în bucătărie. Andy mâncase cu Ryan şi Aden, dar i-a făcut o omletă şi i-a oferit restul de mâncare. Nu ştiuseră dacă va veni la cină, aşa că nu au aşteptat-o. A lăsat-o să mănânce singură în bucătărie. Imediat ce Andy a ieşit, Gabriel i-a trimis iar mesaj.

Voia sa ştie dacă s-a răzgândit în legătură cu petrecerea nopţii.

„Aş vrea să pot” i-a scris ea. „Dar trebuie să fiu aici.”

Apoi tăcere. Probabil se bosumflase. Apoi a întrebat iar. „Mâine?” „Voi încerca” a răspuns ea, simţin- du-se presată de responsabilităţile domestice, de Andy, ce-i părea un temnicer, şi de bărbatul care voia să facă dragoste cu ea în fiecare minut al zilei. A mers la culcare devreme în acea noapte, iar Andy a rămas să se uite la televizor. Se ţinea departe de ea, iar ea îi era recunoscătoare că nu e nevoită să vorbească cu el. Nu ar fi ştiut ce să-i spună. Era mai greu să participe la programul 242

serviciilor de urgenţă acasă decât fusese la Paris, unde nu avea responsabilităţi faţă de soţ şi copii, cu care să petreacă noaptea acasă. Echilibristica pe care trebuia sa o facă la San Francisco era mult mai dificilă, iar minciunile o făceau să se simtă vinovată tot timpul.

A doua zi dimineaţă, întregul grup s-a întâlnit în afara noii locaţii a UCSF din Mission Bay. Era revoluţionară în toate privinţele şi toţi cei care lucrau acolo erau mândri de asta. Noua unitate era o capodoperă. A fost nevoie de 1,52 miliarde de dolari pentru a o construi, zece ani de construcţie şi încă zece ani de planificare înainte de darea în funcţiune. S-a deschis la timp. Li se alăturase un administrator de spital pentru a completa ce avea de spus Stephanie. Administratorul a furnizat informaţiile referitoare la cifre şi date statistice, iar Stephanie le-a arătat locul unde lucra zi de zi. Le-a explicat că la început au lucrat în vechea clădire de pe Pamassus, deasupra cartierului Haight, motiv pentru care ea şi Andy şi-au cumpărat casa acolo. în ultimii ani, spitalul şi-a mutat mai multe departamente spre sud şi est, la Mission Bay, lângă stadionul de baseball. Clădirile erau imense şi roboţii străbăteau sălile, livrând mâncare şi echipamente.

La început, personalul a trebuit să se adapteze, pentru că locaţia era mult mai mare, dar Stephanie a spus că îi plăcea să lucreze acolo şi că nu o deranjează drumul. Condiţiile de lucru erau extraordinare. Erau unităţi de cercetare, un spital oncologic, un spital cu specialitatea obstetrică-ginecologie şi unul pentru copii, cu 183 de paturi. Fiecare centimetru al spitalului era cel mai modern posibil, inclusiv o clădire de 207 000 mp pentru ambulatoriu şi un heliport. La Paris nu exista niciun spital care să se compare cu el, nici vreunul a cărui construcţie să fi costat cam tot atât. Stephanie a spus că se simte norocoasă că lucrează acolo.

Era, evident, mândră când le arăta împrejurimile, iar Valerie i-a urmărit faţa cu atenţie. Strălucea când vorbea despre munca ei şi despre toţi de la Traumatologie şi Urgenţe pe care-i cunoştea. Acest fapt nu a trecut neob-

servat, iar Valerie şi Marie-Laure au schimbat o privire. Ar fi renunţat la multe pentru Gabriel, la întreaga lume care-i era familiară şi la statutul ei, precum şi la căsnicie.

Au luat prânzul într-un restaurant-bar din SoMa, cu o masă de biliard, iar când bărbaţii au plecat să joace, în timp ce aşteptau prânzul, Valerie i-a mulţumit iar pentru tur şi apoi a privit-o gânditoare.

— Chiar crezi că poţi renunţa la toate acestea, la o slujbă pe care o iubeşti atât de mult, şi să fii fericită practicând medicina în Franţa? Trebuie să te gândeşti bine la asta, a spus Valerie, îngrijorată pentru ea.

— Ce altă opţiune am? a spus Stephanie. Dacă vreau o viaţă cu Gabriel, trebuie să renunţ la asta.

Wendy asculta conversaţia şi era şi ea îngrijorată pentru Steph. Ea, una, ştia că nu ar fi renunţat la slujba ei pentru un bărbat.

— E un sacrificiu enorm, i-a reamintit Valerie, şi ai face bine să fii *foarte* sigură că îşi va părăsi soţia. Nu vrei să renunţi la toate astea şi apoi să te trezeşti singură într-un apartament, în timp ce el îşi petrece Crăciunul cu soţia şi copiii şi îţi spune că nu-i poate părăsi încă. Ştiu mai multe femei care au păţit asta. Acum e nebun după tine şi nu spun că nu va divorţa, dar, când soţia lui îi va cere jumătate din economii, pensie, casa de vacanţă şi tot ce are, s-ar putea să fie altă poveste. E posibil să nu i se mai pară chiar atât de rău să trăiască cu ea. Asta fac bărbaţii francezi. Americanii divorţează. Francezii uneori nu o fac sau al naibii de puţini o fac.

— Nici americanii nu o fac. Jeff a folosit toate scuzele din repertoriu. Mereu mai trebuia să aştept un an sau doi ori trei. Nu a trebuit să renunţ la nimic pentru a fi cu el, în afară de prietenii şi de timpul meu. Dacă ar fi trebuit să renunţ la slujba de la Stanford, aş fi scăpat mult mai repede decât am făcut-o. Ar fi fost prea mult pentru mine, a spus şi Wendy.

— El spune că se va ocupa de toate când se întoarce acasă şi va suna un avocat, îndrăzni Steph.

— Poate că ar trebui să aştepţi şi să vezi dacă se întâmplă, înainte să faci vreo mişcare. Şi nu mă refer doar la mariajul tău. Te-ai pregătit treisprezece ani pentru slujba asta. Ar fi bine să fii sigură că vrei să renunţi la ea înainte să o faci.

Vorbele acestea o tulburară profund şi răspunse doar dând din cap . Ştia că tatăl ei ar fi spus acelaşi lucru despre slujba ei de la UCSF. Dar nu voia să-l piardă nici pe Gabriel. Se simţea sfâşiată. Era tăcută când bărbaţii s-au întors de la biliard şi au început să mănânce din sendvişurile pe care le comandaseră. Discutau despre spitalul pe care-l vizitaseră în acea dimineaţă.

— Bietul meu spital nici nu se compară cu acesta, a spus Tom cu tristeţe. Dar facem în orice caz treabă bună.

Aveau o reputaţie excelentă şi-i plăcea să lucreze acolo. Şi au construit şi noi clădiri, dar nu la o scară atât de mare ca la UCSF, care era un mamut, sau noua clădire de la Spitalul General, care avea la dispoziţie fonduri guvernamentale şi un mecena privat foarte bogat.

Trebuiau să viziteze Alta Bates joi şi Stanford vineri şi apoi urmau să se concentreze pe operaţiunile serviciilor de urgenţă şi pe exerciţii asemănătoare cu cel la care participaseră la Paris.

în acea după-amiază au participat, la Centrul de operaţiuni de urgenţă, la o prelegere despre terorism şi alta despre dezastrele naturale. Un cutremur era cea mai mare ameninţare potenţială pentru San Francisco, iar statisticile şi pagubele aşteptate erau terifiante, dacă ar fi avut parte de unul puternic.

Stephanie i-a trimis un mesaj lui Andy după conferinţă în care i-a spus că au o şedinţă nocturnă, după care s-a întors la hotel eu Gabriel. Amândoi voiau să fie împreună. Se simţea sfâşiată între responsabilităţile faţă de

copiii ei şi dorinţa de a fi cu el. A încercat să-i explice lui Gabriel, dar el o dorea prea mult şi pasiunea i-a cuprins de îndată ce au intrat în cameră. Nu era timp pentru conversaţie sau confirmări, ci resimţeau o nevoie urgentă de a fi împreună. începea să o facă să se simtă neliniştită. După ce au făcut dragoste, s-a mai relaxat şi a încercat să nu se gândească la slujba şi la spitalul la care renunţa pentru el. Erau prea multe de luat în considerare, prea multe de cântărit. Nici măcar nu-şi dădea seama cât de îngrijoraţi erau prietenii pentru ea sau cât de stresată arăta. Şi nici Gabriel nu vedea asta. Acesta nu se gândea decât că este extrem de îndrăgostit şi că vrea să o ia înapoi în Franţa, indiferent la ce ar fi trebuit să renunţe ea pentru a fi cu el.

Era epuizată când s-a întors acasă în acea noapte, după ce s-a certat cu Gabriel o oră, pentru că el ar fi vrut ca ea să rămână.

în casă domnea tăcerea. Toţi dormeau, aşa că a răsuflat uşurată că nu este nevoită să vorbească cu cineva. Se simţea liniştită.

Toată ziua următoare au urmărit filme de pregătire pentru cutremur. Apoi un reprezentant de la Departamentul de Pompieri le-a explicat exerciţiile organizaţiei de voluntari NERT. Erau echipe de intervenţie în caz de urgenţă la nivel de cartier, care au oferit oraşului o structură permanentă care să ajute în caz de dezastru, să efectueze salvarea şi triajul medical şi să transporte victimele la centrele de tratament medical.

Astfel li s-a oferit o pauză de la tururile spitalelor. în acea seară, la ora şapte, avea loc recepţia dată de primar în cinstea lor. Stephanie voia să ajungă acasă la ora cinci, ca să se pregătească pentru ocazie.

— Cum ajungi acolo? a întrebat-o Bill pe Wendy când au plecat de la Centrul operaţiunilor de urgenţă.

— I-am spus lui Marie-Laure că mă îmbrac pentru petrecere la ea, la hotel, şi mergem împreună, aşa că nu mai

trebuie să mă întorc în Palo Alto. Cred că ne vom întâlni cu Paul la primărie. A ieşit să bea ceva cu o ţipă pe care a întâlnit-o aseară.

I-a zâmbit lui Bill. Paul ajunsese să fie băiatul rău adorabil din gaşcă şi se purta ca un copil. Era un rol pe care Tom a spus că l-a jucat timp de douăzeci de ani şi că a renunţat recent la el, pentru activităţi mai mature. La treizeci şi patru de ani, Paul mai avea însă mult până acolo şi avea dreptul la distracţie.

— Vă voi lua pe tine şi pe Marie-Laure de la hotel, s-a oferit Bill.

Urma să-l ducă şi pe Gabriel, pentru că Stephanie trebuia să meargă cu Andy. Bill şi-a dat seama că Gabriel era nemulţumit de asta. El şi Stephanie s-au certat din acest motiv în respectiva după-amiază şi ea a spus că nu poate face nimic. Soţul ei văzuse invitaţia, o anunţase că vine şi deocamdată erau căsătoriţi, din câte ştia Andy. Deci Stephanie nu-i putea spune să nu vină. Gabriel a afirmat că-i va strica seara, ceea ce era o povară grea pentru ea.

S-au întâlnit la hotel la şapte fără un sfert. Bill şi Gabriel erau îmbrăcaţi la costum, iar Wendy şi Marie-Laure purtau rochii de cocktail, negre şi scurte, care le evidenţiau siluetele. Erau două femei frumoase.

Au discutat pe drum spre primărie şi Bill a spus că a privit oraşul cu alţi ochi după ce a văzut filmele cu cutremurul. Scenele îi aminteau de science fiction, dar erau reale. O parte dintre filme erau simulări, altele prezentau cutremure adevărate, din alte părţi ale lumii.

— Mă aştept ca domul să cadă peste noi în noaptea asta, a spus el şi ceilalţi au râs.

— Nu aş vrea să fiu aici când se produce un cutremur, a recunoscut Marie-Laure.

Gabriel privea pe fereastră, gândindu-se la faptul că Stephanie va veni cu Andy.

Bill şi-a încredinţat maşina cuiva care se ocupa de parcare şi au intrat în rotonda primăriei. La recepţie erau aşteptate trei sute de persoane, politicieni, membri ai administraţiei municipale şi orice persoană implicată în domeniul traumatologiei sau care avea legătură cu serviciile de urgenţă. Şi primarul.

— Eşti pregătită? o întrebă Andy pe Stephanie, intrând în dormitor.

Era îmbrăcat de o jumătate de oră şi purta un costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată bleumarin. Părul lui era îngrijit. Tocmai ce se bărbierise şi pantofii îi erau lustruiţi. L-a privit perplexă timp de un minut. Uitase cât de frumos era sau putea fi, când se aranja. Nu-l mai văzuse de mulţi ani îmbrăcat de gală. Acum purta mereu blugi, hanorace şi tricouri, cu pantofi de alergare şi cu o mirişte de barbă de cinci zile. Dar nu şi în această noapte. Arăta grozav şi semăna cu bărbatul cu care se măritase şi de care-şi amintea, din timpul când Andy avea o slujbă.

Stephanie a probat trei rochii şi nu i-a plăcut niciuna. Părul îi era netezit pe spate, într-o coadă de cal lungă. Era machiată şi purta o rochie de mătase albă, cu un guler lat de satin şi spatele gol. Arăta sexy şi elegantă în acelaşi timp. Purta pantofi cu toc înalt şi ştia că durerea de picioare o va ucide înainte de sfârşitul serii, dar arătau grozav. Voia să-l dea gata pe Gabriel când va intra în încăpere. Stând lângă Andy şi privind în oglindă, şi-a dat seama că formau un cuplu uimitor.

— Ne stă bine împreună.

Ea i-a zâmbit, iar el a încuviinţat din cap . Nu zâmbea prea mult în ultima vreme. Chiar dacă nu-i spusese, el ştia ce urma să se întâmple. Căsnicia lor era o ruină, nu mai comunicau şi divorţul părea inevitabil, dar el voia să fie acolo pentru ea în seara asta. Făcea efortul pentru ea. Nu-i păsa de prietenii ei francezi. Menajera lor fiisese de acord să-i aştepte până târziu. S-au urcat în maşină la şapte fără zece. Aveau să

întârzie doar câteva minute. Peste rochia albă, Stephanie purta doar o jachetă de blană neagră, de la mama ei, pe care nu şi-ar fi cumpărat-o niciodată.

Au parcurs drumul până în centrul oraşului în tăcere, iar Stephanie se gândea la Gabriel. Şi-a dat seama că a primit un mesaj şi s-a uitat la ecranul telefonului: „Unde eşti?”

„Pe drum” a răspuns ea.

— Primeşti o mulţime de mesaje zilele acestea, a comentat Andy.

— Una dintre doctoriţele din echipa franceză voia să ştie unde supt, spuse ea defensivă. Minţea iar.

Andy nu ştia la ce să se aştepte când au ajuns acolo. Stephanie nu-i spusese nimic despre eveniment şi nici ea nu ştia prea multe. Recepţia era dată în cinstea celor două echipe medicale, ceea ce ea presupunea că însemna un discurs şi şampanie.

Au intrat împreună în primărie, trecând de securitate şi de detectoarele de metale, iar numele lor au fost bifate pe o listă, apoi au pătruns în rotondă. Marie-Laure i-a dat un cot în coaste lui Valerie când i-a văzut: Andy şi Stephanie arătau ca nişte staruri de cinema,

— Arată ca un zeu grec, şopti Marie-Laure. De ce renunţă oare la el?

Gabriel nu era nici pe departe atât de atrăgător. Avea o masculinitate sexy şi caldă şi uneori era aproape patern, dar Andy arăta ca un actor sau un model. Au întors mai multe priviri. Un fotograf le-a făcut o poză. Stephanie nu l-a văzut pe Gabriel în mulţime, dar el îi zărise. Valerie i-a aruncat o privire şi părea livid. Andy îl surclasase. Gabriel nu se putea afişa cu Stephanie în acea seară. Soţul ei american, tânăr şi chipeş, era în prim-plan.

Marie-Laure şi Valerie s-au apropiat de ei. Bill şi Tom veneau imediat în spatele lor. Stephanie le-a făcut cunoştinţă cu Andy. Era rece şi distant şi nu prea prietenos. Părea să nu

se simtă confortabil şi nu a vorbit cu nimeni. Nu părea o persoana calda, ceea ce explica mai bine de ce Steph era atrasă de Gabriel. Acesta din urmă era vulcanic, pasionat de convingerile sale şi francezul tipic. Compensa la capitolul personalitate tot ce-i lipsea ca aspect. Era un bărbat plăcut, dar nu se compara cu Andy, care avea corpul atletic, suplu, puternic, al unui om care merge la sală în fiecare zi.

— Nu are altceva de făcut, i-a spus Marie-Laure lui Valerie. Andy nu lucrează.

— El are grijă de copii, nu ea. O spune chiar ea, îl apară Valerie, deşi nu-l cunoştea.

îi era milă de el. Părea nefericit şi toţi ştiau un lucru de care el habar n-avea: soţia îl înşela.

Wendy şi Gabriel s-au apropiat şi toţi au îngheţat pentru o clipă. Stephanie a încercat să pară calmă în timp ce le-a făcut cunoştinţă, dar nu era: îi transpirau palmele şi nu-l privea în ochi pe Gabriel. Acesta a dat mâna cu Andy, arborând o expresie severă, ca şi când îl dezaproba, şi păşea părând că îşi stabileşte teritoriul, în timp ce Stephanie privea neputincioasă. Cei doi bărbaţi s-au privit îndelung, cu priviri ameninţătoare. Andy părea să devină mai înalt şi Gabriel, mai puternic. Wendy a dispărut în mulţime pentru a-l găsi pe Paul. Stephanie simţea că va leşina. Cei doi bărbaţi nu au schimbat niciun cuvânt. Apoi un consilier al primarului a venit să le spună că sunt aşteptaţi la treptele din centrul rotondei. Doreau ca toţi cei opt medici onoraţi să fie aliniaţi pe trepte, astfel încât primarul să-şi poată începe discursul. Stephanie i-a spus lui Andy că se va întoarce de îndată ce se va termina totul. în timp ce înainta prin mulţime, încerca să-şi recapete suflul. Inima îi bătea cu putere.

— Te simţi bine? i-a şoptit Valerie.

Era palidă ca un cadavru şi Valerie nu putea decât să-şi imagineze stresul pe care îl trăia Steph, cu ambii bărbaţi sub acelaşi acoperiş – instinctul îl avertizase pe fiecare de pericol.

— Cred că o să vomit, a spus ea, agăţându-se de mâna

lui Valerie.

— Nu poţi. Trebuie să te comporţi perfect normal, pentru că, altfel, soţul tău îşi va da seama. Amândoi simt asta, dar soţul tău nu ştie. Şi Gabriel, chiar dacă ştie, de-abia se mai poate abţine.

Valerie observase tot.

— Eşti o femeie pe cinste, o tachină Valerie, ca să detensioneze momentan atmosfera, dacă poţi inspira genul acesta de sentiment în doi bărbaţi foarte atrăgători. Apropo, soţul tău e superb. Dar, din păcate, de multe ori asta nu e suficient.

Valerie credea că Andy pare cam plictisitor; în mod sigur, nu era genul ei de bărbat. Nu era destul de interesant, nici pentru ea şi nici pentru Stephanie. Ea era prea inteligentă pentru el, care părea acru, nelinişti şi plictisit.

— Marie-Laure aproape a leşinat când l-a văzut. Crede că pariezi pe calul greşit. Dar frumuseţea nu este totul.

Cleveteala ei a relaxat-o puţin pe Stephanie şi culoarea i-a revenit în obraji. Pentru un minut se gândise că unul dintre cei doi bărbaţi îl va lovi pe celălalt şi va avea loc o bătaie în rotonda primăriei din cauza ei.

între timp ajunseseră la trepte, iar asistentul primarului le-a spus unde şi cum să se alinieze. Stephanie s-a simţit amorţită. întregul grup stătea în aşteptare. Primarul şi-a început discursul, a enumerat acreditările fiecărui membru al echipei, a descris scopul schimbului de informaţii, în beneficiul ambelor oraşe, şi i-a lăudat pe toţi pentru curajul lor în timpul recentului atac de la şcoala din Paris, apoi a dat fiecăruia câte o diplomă făcută sul şi legată cu o panglică aurită. Doctorii i-au mulţumit, apoi s-au pozat împreună cu el. O trupă a început să cânte în timp ce se împărţeau aperitive şi şampanie pe tăvi de argint. A fost o recepţie foarte frumoasă şi echipa franceză a fost emoţionată.

Când să coboare de pe trepte, Gabriel i-a şoptit lui Stephanie:

— Stai cu mine în noaptea asta, i-a spus nerăbdător. Am nevoie de tine.

— Şi eu am nevoie de tine, dar nu pot. Andy simte ceva. Seara o să se transforme într-un dezastru dacă nu suntem atenţi. Nu pot în noaptea asta.

El a fixat-o insistent, după care s-a năpustit afară din clădire. Nu putea face nimic în această privinţă. Cel puţin nu făcuse tărăboi cu Andy de faţă. Câteva minute mai târziu, Paul le-a spus tuturor că Gabriel se întorsese la hotel pentru ca-l durea capul. Pentru prima dată, Steph nu a primit niciun mesaj de la el. Aceasta s-a îndreptat către Andy şi a încercat să-l includă în grup, dar el stătea de vorbă cu un cunoscut. Stephanie era mai relaxată, acum că în încăpere se afla doar unul dintre bărbaţi, deşi îşi dorea ca acesta sa fi fost Gabriel, nu Andy.

— Ei bine, a fost un moment interesant, i-a spus Bill lui Wendy. Pentru un minut, am crezut că Gabriel îl va lovi. Sau Andy pe Gabriel. Nu aş avea curajul să mă culc cu nevasta altuia şi nici nu mi-aş dori. Aş lua toată ziua Xanax.

Ea râse.

— Au fost clipe intense.

— Da, au fost, a confirmat ea.

— Apropo, îmi place rochia ta.

Era scurtă şi strâmtă, dar nu vulgară, şi îi stătea bine.

— Am cumpărat-o pentru seara asta.

— Norocos primarul, spuse el şi ea râse.

— Ce-ţi mai fac fetele?

— întreabă mereu de tine. Vor să meargă iar la Disneyland. Şi eu la fel. A fost distractiv. Eşti o prietenă bună.

— Mi-a făcut mare plăcere, spuse ea cu sinceritate.

Au petrecut încă o ora la primărie, apoi au decis să ia

cina ia un restaurant din apropiere. Andy a spus că merge acasă.

— Voi veni cu tine, a zis Stephanie.

— Nu vrei să mergi la cină cu prietenii tăi?

Părea surprins.

— Nu-mi fac griji pentru ei. Vreau să merg acasă cu tine.

Ea simţea că îi datora ceva pentru că venise. Nu voia să-l lase singur, chiar dacă nu-l dorise acolo. El făcuse acest gest pentru ea.

Au plecat câteva minute mai târziu. Andy a condus până acasă fără să rostească un cuvânt. Băieţii adormiseră deja şi i-au dat voie menajerei să plece acasă. Apoi el şi-a scos haina, a pus-o pe canapea şi a privit-o, zicând:

— A fost ceva între tine şi tipul pe care l-am întâlnit, cel cu care am dat mâna? Parcă Gabriel îl cheamă.

El o privi drept în ochi, iar ea clătină din cap în semn că nu.

— Nu, nimic, l-a minţit ea. Suntem doar buni prieteni.

Dădu din cap şi nu mai întrebă nimic altceva. Nu avea impresia că o crezuse, dar Andy a avut bunul-simţ să nu insiste.

— Pentru un minut mi s-a părut că o să mă ia la bătaie, adăugă Andy, privind-o în faţă. Există un singur motiv pentru care un tip ca el face asta. E o problemă între doi bărbaţi care vor aceeaşi femeie. Poate că e îndrăgostit de tine.

Andy se îndreptă spre trepte.

— Ai fost foarte frumoasă astăzi. Mi-a plăcut rochia ta.

Dar nu s-a apropiat de ea şi nici nu i-a spus că o iubeşte. Nici măcar nu era sigur dacă o mai iubeşte. Şi avea certitudinea că ea nu-l iubea. Se terminase, căsătoria lor era

moartă. Şi într-una din zilele acestea trebuiau să o îngroape. Se întreba dacă francezul ştia sau simţea asta şi o revendica pentru el. Aşa i se păruse lui Andy.

Capitolul şaptesprezece

După recepţia de la primărie şi tensiunea întâlnirii dintre Andy şi Gabriel, turul la Alta Bates Summit Medical Center a fost simplu şi complet lipsit de peripeţii. Tom a adus laude spitalului, povestind despre istoricul lor excepţional de bun în chirurgia cardiacă, terapie intensivă neonatală şi obstetrică, precum şi despre facilităţile remarcabile ale camerei de urgenţă. îi plăcea să lucreze acolo şi toţi au observat că aproape toată lumea din spital părea să-l cunoască şi-l saluta. Tom a prezentat echipa, iar personalul era dedicat activităţii. Atmosfera era plăcută, primitoare şi relaxată, iar ei puteau şă înţeleagă de ce îi plăcea lui Tom să lucreze acolo. Şi camera de urgenţă era una dintre cele mai bune din oraş. Valerie era mândră de el.

Au luat prânzul la cantină, pentru că el a spus că mâncarea era foarte bună. Toată lumea l-a salutat din nou. I-a dus la salonul doctorilor şi peste tot pe unde îşi petrecea timpul. Se simţeau de parcă îi primise în casa lui. în timp ce Spitalul General din San Francisco era un loc dur, impunător, unde erau tratate unele dintre cele mai grave cazuri de traumă din oraş, o provocare plăcută pentru Bill, Stephanie era mândră de noua unitate extraordinară în care lucra, iar Tom, de medicina care se practica la Alta Bates, unde se oferea o îngrijire remarcabilă, într-o atmosferă caldă, care i-a permis să fie el însuşi şi să aibă o relaţie apropiată cu pacienţii şi cu personalul. în fiecare caz, toţi erau omul potrivit la locul potrivit pentru talentele sale.

Şi turul de vineri la Centrul Medical Universitar Stanford, cu Wendy ca ghid, a fost extraordinar. Aveau posibilităţi impresionante de terapie pediatrică şi adultă. Centrul lor de traumatologie era, de treizeci de ani, unul dintre cele mai bune din oraş. Şi, deşi Wendy era unul dintre cei mai modeşti medici din grup, acreditările, pregătirea ei academică şi istoria ei la Stanford au ieşit la lumină într-un mod strălucitor, în momentul în care a intrat în clădire şi a început să le arate locul. Odată ajunsă în mediul ei, şi-au dat seama ce vedetă era. Administratorul care li s-a alăturat a afirmat că este unul dintre cei mai apreciaţi medici din echipa de traumatologie şi că, probabil, va fi şefa secţiei la un moment dat. Wendy părea stânjenită auzind aceste cuvinte, dar cunoştinţele ei vaste erau evidente. Toţi au ascultat-o cu entuziasm, în timp ce descria ce au făcut acolo şi serviciile de traumatologie pe care le ofereau. Era, adesea, lector invitat la Facultatea de Medicină, lucru pe care nu-l pomenise mai înainte. Era o persoană foarte discretă şi toţi i-au mulţumit călduros la finalul turului.

Fiecare dintre spitalele pe care le văzuseră era care mai de care mai impresionant. Deşi cele universitare ofereau o gamă mai largă de servicii medicale, fiecare instituţie avea o personalitate distinctă şi ceva special de oferit.

Lui Bill i-a făcut plăcere să discute cu Wendy despre asta ulterior, deoarece îşi făcuse rezidenţiatul acolo. I se oferise o slujbă la Spitalul General, pe care nu a putut-o refuza, dar putea înţelege de ce-i plăcea ei să lucreze la Stanford. Era un exemplu tipic de medic cu pregătire înaltă care practica acolo. Fostul ei iubit, Jeff, era şi el foarte bun în specialitatea chirurgie cardiacă. I-a câştigat admiraţia lui Wendy prin abilităţile lui chirurgicale, înainte de a se înfiripa între ei o poveste de dragoste. în ceea ce o privea, era vizibil îndrăgostită de munca ei şi de locul în care o practica.

I-a invitat pe toţi să bea ceva la ea acasă, după tur, pentru că locuia în apropiere. Aveau să se întoarcă duminică seara la un grătar, dar s-au bucurat de un pahar de vin lângă piscină, vineri după-amiază, şi, din moment ce aveau un şofer care să-i ducă la Palo Alto, s-au putut relaxa cu un al doilea pahar. Valerie şi Tom împărţeau unul dintre şezlonguri, iar Gabriel era aşezat ceva mai departe de grup. Era neliniştit şi îmbufnat de două zile, după ce-l întâlnise pe Andy şi după refuzul lui Stephanie de a petrece noaptea cu el. Spunea că l-a umilit. Ea şi-a cerut scuze de nenumărate ori; i-a explicat în mod repetat că, dacă ar fi dispărut în acea noapte, Andy ar fi înţeles că au o aventură. Gabriel simţea că era timpul ca Andy să afle, dar în cele din urmă s-a relaxat, şi-a pus braţul în jurul lui Stephanie şi a sărutat-o. Avuseseră o săptămână plină de informaţii noi, iar ea îi promisese că va petrece noaptea de sâmbătă cu el. Lui Andy urma să-i spună că trebuie să lucreze, să înlocuiască un coleg care era bolnav. Vineri seară, femeile şi bărbaţii din grup urmau să petreacă separat. Cei patru bărbaţi promiteau că va fi o noapte de pomină, iar a doua zi aveau să fie mahmuri.

Fetele luau cina la Perbacco, un restaurant italian din centru.

— îţi ador casa, Wendy, spuse Bill cu căldură, în timp ce stăteau unul lângă altul în şezlonguri, bucurân- du-se de soarele după-amiezii după turul spitalului.

Decorase casa în culori liniştitoare şi calde, nuanţe calde de bej, pastelate, care i se potriveau, iar pe pereţi atârnase câteva tablouri.

— Mă inspiri. Casa mea arată ca un adăpost anti-bombardament. Arată de parcă tocmai ce s-a mutat de acolo un chiriaş. Dar îmi place priveliştea.

Ea a zâmbit, auzindu-l cum a descris-o. Văzând însă unde lucra şi ştiind că are un program prelungit la spital, îşi dădea seama că nu petrece timp aproape deloc acasă.

— Trebuie să fac ceva cu camera fetelor înainte să vină aici vara asta. L'e-am promis că o voi zugrăvi în roz. Alex ar fi vrut purpuriu, dar până la urmă ne-am pus de acord şi am decis roz.

Şi-au zâmbit, gândindu-se la fetele lui, acum că le cunoştea şi ea.

— Poate mă poţi ajuta să aleg nuanţa potrivită. Nu mă pricep la culori. Sau la decoraţiuni.

El voia să invite grupul la cină, dar nu avea suficiente scaune, nici măcar farfurii sau furculiţe. Şi avea doar patru pahare.

— Când eram însurat, aveam o frumoasă casă victoriană. După ce am vândut-o, nu m-am mai deranjat să mă ocup de locuinţă. Iar când Athena şi fetele au plecat, nu mi-a mai păsat unde locuiesc.

Admira însă faptul că Wendy avea o casă adevărată, care arăta că în ea locuieşte un om care se bucură să fie în acel loc.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu grătarul duminică, spuse ea timid. Mi-e frică să-l aprind.

— Acesta este punctul meu forte. Coaste, pui şi fripturi. O să vin după-amiază, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea.

Au schimbat o privire care arăta ceva mai mult decât prietenie, deşi nu în exces. începuse să se apropie de ea, de când auzise că s-a despărţit de prietenul ei căsătorit, dar nu voia să o sperie, dacă era prea devreme.

— Ar trebui să luăm cina cândva împreună, a propus el, iar ea a încuviinţat din cap .

Valerie îi urmărea zâmbind. Sperase să se întâmple ceva între ei după călătoria la Paris. Credea că se potrivesc perfect.

Până la plecare, Gabriel trecuse peste furia lui de două zile şi o iertase pe Stephanie că şi-a adus soţul la petrecere.

Valerie şi Tom vorbeau despre asta în drum spre casă, în maşină. Ceilalţi s-au întors la hotel cu microbuzul. Valerie era îngrijorată pentru Stephanie. Credea că Gabriel punea prea multă presiune asupra ei; or, ea avea deja o mulţime de griji, cu doi copii mici, un divorţ în curs şi un iubit căsătorit care se aştepta ca ea să renunţe la slujba ei şi să se mute în Franţa.

— Are prea multe pe cap .

Tom a încuviinţat din cap – şi el se gândise la acelaşi lucru.

în timp ce se îndreptau spre Oakland, Valerie i-a spus un lucru care l-a speriat.

— Apropo, luni iau prânzul cu un vechi prieten. Locuieşte aici.

— Cum adică un vechi iubit? întrebă Tom, din- tr-odată îngrijorat.

— Nu tocmai.

— Ce înseamnă „nu tocmai”? A fost iubitul tău, dar nu era bun la pat?

— Nu fi prost. Doar un prieten, a spus ea vag, fără să ofere alte informaţii.

Şi, ca şi cum ar fi vrut să se liniştească şi să o cucerească din nou, au făcut dragoste când s-au întors în apartamentul lui, înainte să ia cina. îşi dădea seama că era îngrijorat, dar îi plăcea să-l tachineze uneori, ca să-l ţină în suspans. I-a spus lui Marie-Laure că este bine pentru el şi că un bărbat ca Tom nu ar trebui să fie niciodată absolut sigur de o femeie, altfel s-ar plictisi. Dar nu era nimic plictisitor la ea. Tom era încă îngrijorat pentru „vechiul ei prieten". Au mers împreună spre oraş şi a lăsat-o la Perbacco, pentru a se întâlni cu celelalte doctoriţe. Bărbaţii aveau să petreacă la The Big 4, de pe Nob Hill, într-o atmosferă masculină plăcută.

Toţi s-au distrat în acea seară. Cele patru femei au vorbit despre ceea ce făcuseră toată săptămâna. Wendy le-a spus că ar trebui să meargă la cumpărături la mallul

Stanford din Palo Alto într-un weekend, iar Valerie le-a povestit că ea şi Tom mergeau la Auberge du Soleil din Napa Valley, într-un weekend romantic, iar el urma să vină în Franţa pentru a pleca împreună în vacanţă în iulie. Şi, după al doilea pahar de vin, Marie-Laure a recunoscut că Bruno a sunat-o de două ori în acea săptămână şi că vor lua cina când se va întoarce în Franţa.

— Dar tu şi Bill? a întrebat-o Marie-Laure pe Wendy.

— Suntem doar prieteni, a spus ca ferm. Dar m-am simţit foarte bine cu el şi cu fiicele lui la Disneyland. Sunt nişte copile adorabile, foarte dulci,

— Aşteaptă numai, a spus Valerie atotştiutoare. Părea foarte în largul lui cu tine în după-amiaza asta, lângă piscină.

— Nu e interesat. Sincer.

— Prezic o poveste de dragoste în viitorul tău, a spus Valerie, prefăcându-se că citeşte în frunze de ceai, şi au izbucnit toate în râs.

A fost o seară simplă, relaxantă. După aceea au băut ceva la Fairmont şi la miezul nopţii au plecat toate acasă. Stephanie i-a trimis mesaj lui Gabriel, ca să vadă dacă e la hotel, dar i-a răspuns că nu se întorsese încă şi atunci ea s-a dus acasă. Urma să stea cu el sâmbătă seara şi deja aranjase cu Andy, spunându-i că va munci în noaptea aceea, iar apoi, duminică, mergeau la grătar. Făcuse rezervări pentru ei în Napa, în wee- kendul următor, la acelaşi hotel unde stăteau Valerie şi Tom. Marie-Laure se gândea să meargă la schi în Tahoe cu Paul, dacă acesta nu avea o întâlnire serioasă. Fusese campioană Ia schi când era la şcoală şi spera să încerce pârtiile din California, înainte să se întoarcă în Franţa, dar nu voia să meargă singură. Wendy a spus că nu a mai schiat de când s-a accidentat la genunchi, cu doi ani în urmă.

A fost o seară perfectă pentru ele. Bărbaţii însă nu au fost la fel de cumpătaţi. Au rămaş într-o sală de biliard din

SoMa, undeva lângă apartamentul lui Bill, până la trei noaptea, după închidere. Toţi erau acasă pe la trei şi jumătate, iar Tom s-a trezit cu o durere de cap cumplită a doua zi şi a gemut când s-a ridicat din pat.

— Doamne, mor!

Valerie i-a preparat o băutură zdravănă cu Jager-meister şi ou, după care s-a simţit mai bine.

— Unde ai învăţat asta?

— La Facultatea de Medicină, a spus ea îngâmfată.

— Trebuie să fi fost franţuzească. Nu ne-au învăţat niciodată aşa ceva aici.

Au lenevit toată ziua în apartamentul lui şi au mers la film în acea noapte. Se simţea mai bine. A întrebat-o din nou despre vechiul prieten cu care lua prânzul luni, dar ea l-a ignorat şi nu a vrut să răspundă. Tom devenise foarte îngrijorat. Valerie era genul de femeie pe care nu o puteai stăpâni niciodată. Dar nu-i plăcea ideea ca ea să ia prânzul cu un alt bărbat; de ce i-a mai spus, doar ca să-l îngrijoreze puţin şi să-l ţină în tensiune?

★ -A* ★

Stephanie a plecat de acasă sâmbătă după-amiază, în timp ce Andy era în parc cu băieţii. Pe la ora patru, a ajuns la hotelul unde era cazat Gabriel şi au petrecut restul timpului în cameră. S-a întors acasă abia duminică şi a luat prânzul cu Andy şi cu băieţii. A plecat spre casa lui Wendy la ora şase, spunându-i lui Andy că se întâlneau cu toţii la cina, să discute despre muncă. Andy şi Aden se uitau la televizor, iar Ryan adormise.

L-a luat pe Gabriel de la hotel şi au plecat spre Palo Alto binedispuşi. Sc simţiseră incredibil cu o seară înainte. Singurul lucru pentru care se simţea vinovată era că nu petrecuse mai mult timp cu copiii ei, în tot weekendul.

Andy i-a trimis un mesaj imediat ce au ajuns la Wendy. Ryan se trezise cu febră după film şi tocmai vomitase. Nu găsea termometrul şi voia să ştie unde este. Cinci minute mai târziu a primit un alt mesaj: „39°C. Ce să fac acum?”

„Tylenol pentru copii”. I-a spus câte picături să-i dea şi unde se află. Se încruntase în timp ce-i scria.

— E vreo problemă? a întrebat-o Gabriel.

— Ryan are febra. Răceşte uşor. Dar acum se va îmbolnăvi şi Aden.

Era inevitabil, cu doi copii.

Bill era ocupat cu grătarul când au ajuns acolo. Organizase carnea pe tăvi şi împreună cu Wendy făceau o treabă eficientă. Masa era aşezată în marea ei bucătărie rustică şi au stat la piscină până la cină, când s-a făcut mai rece. Echipei franceze îi plăcea să stea în aer liber în februarie, la soare, în timp ce la Paris era frig.

— Vreau să trăiesc aici, a spus Paul.

— Cu toţii ne dorim, confirmă Valerie şi Tom se aplecă spre ea şi o sărută.

— Eşti binevenită să te muţi aici oricând.

Ca răspuns, ea zâmbi ca o pisică de Cheshire.

Stephanie l-a sunat pe Andy înainte sa se aşeze la masă. Ryan părea mai bine, febra îi scăzuse şi acum dormea. Uşurată, s-a aşezat să ia cina. Au purtat discuţii aprinse, au comparat experienţele şcolilor de medicină şi au istorisit farse. Tom şi Valerie aveau câteva poveşti scandaloase. Abilităţile lui Bill de a mânui grătarul s-au dovedit nemaipomenite. Cina a fost delicioasă şi Wendy i-a mulţumit că a gătit tot.

— îmi place. Nu am mai făcut asta de ani întregi.

Vânduse grătarul împreună cu casa.

Toata lumea era relaxată şi fericită; deveniseră un cerc

strâns de prieteni. S-au întors în oraş la ora zece şi jumătate, iar Bill a rămas să o ajute pe Wendy să facă curat. Au avut o seară minunată de relaxare, cu care au încheiat prima săptămână împreună. În săptămâna următoare, aveau planificat un exerciţiu de răspuns în caz de cutremur, care părea interesant. Era ceva cu totul nou şi diferit pentru echipa franceză.

Când Stephanie şi Gabriel au ajuns la hotel, a urcat cu el, dar i-a spus că nu poate rămâne mult timp. Ryan fiind bolnav, voia să meargă acasă. Au făcut dragoste din nou şi s-au culcat liniştiţi, bucurându-se că sunt împreună. Aveau un drum lung de parcurs, dar ea se simţea mereu în siguranţă şi liniştită când era cu el. Era sigură că Gabriel va divorţa şi cumva îşi vor găsi calea în doi.

A auzit când a primit un mesaj pe telefonul mobil. Iniţial, nu a vrut să răspundă şi a continuat să moţăie în braţele lui Gabriel. Apoi, sentimentul de vinovăţie a devenit copleşitor, aşa că s-a ridicat câteva minute mai târziu şi a scos telefonul din geantă. Era de la Andy: „Tocmai a avut o criză. 4O,5°C. îl duc la camera de gardă de la UCSF. Ne vedem acolo. îl las pe Aden la familia Sanchez.” S-a trezit ca după un duş rece. Familia Sanchez locuia în apropiere şi aveau copii cam de aceeaşi vârstă cu ai lor. Ryan avea convulsii febrile. Aşa fusese de când era mai mic. Nu erau periculoase, dar erau îngrijorătoare şi la fel era temperatura de 4O,5°C. A început să se îmbrace, fără să mai facă duş. L-a sunat pe Andy, dar nu i-a răspuns, lucru care a înspăimântat-o.

— Ce s-a întâmplat?

Steph se mişca extrem de rapid şi l-a pus la curent pe Gabriel în timp ce se îmbrăca.

— Merg cu tine, a spus el şi a început să se îmbrace.

Era reacţia corectă, dar nu şi în acest caz.

— Nu poţi. Cum aş explica prezenţa ta?

Era mai aproape de UCSF decât Andy, care venea de acasă, şi ştia că poate ajunge acolo înaintea lui. Gabriel o privea cu tristeţe.

— Nu vreau să mergi singură, spuse el galant, după ce îmbrăcase pantalonii, dar nu şi cămaşa.

— Trebuie sa o fac, a spus ea şi a intrat rapid în baie, pentru a se pieptăna şi a-şi reface machiajul. Arăta de parcă tocmai se ridicase din pat. în doua minute însă, dobândi o înfăţişare cât de cât acceptabilă. Şi-a pus pantofii, şi-a luat haina de pe scaun şi l-a sărutat pe Gabriel.

— îmi pare rău! Sună-mă după ce l-ai văzut. Sunt sigur că va fi bine. Şi fiul meu mai mic obişnuia sa facă la fel.

Ea încuviinţă din cap .

— Anunţă-mă dacă vrei să vin.

Dar nu avea cum. Nu era locul lui acolo, cu Andy, până nu ieşea totul la lumină sau până nu se căsătoreau, în tot cazul, nu acum.

După câteva secunde a fugit la lift; valetul i-a adus maşina şi în câteva minute se îndrepta spre UCSF. A încercat să-l sune iar pe Andy, dar degeaba. A parcat pe locul obişnuit, apoi l-a aşteptat la Urgenţe. îl ducea pe Ryan în braţe, care era de un roşu-aprins şi părea să fie inconştient. Ea l-a palpat. Copilul ardea.

— Unde ai fost?

Andy părea disperat. Aşteptau o asistentă să-i ducă într-un cabinet de consultaţie. Până să vină ei, Stephanie se înregistrase.

— La cină cu grupul. Am luat cina în Palo Alto, cu doctoriţa de la Stanford. Tocmai m-am întors în oraş, a spus ea, de parcă ar mai fi contat.

Se uita la Ryan şi nu-i plăcea cum arată. I-a spus unei asistente să cheme un medic pediatru. Apoi, o asistentă pe

care o cunoştea s-a apropiat imediat de ea.

— Ce s-a întâmplat'? a spus ea, uitându-se la Ryan.

A scos un termometru din buzunar, în timp ce Andy îl ţinea pe copil, iar ea i l-a strecurat în ureche. Ryan s-a agitat, a început sa plângă şi a spus că îl doare gâtul.

Stephanie şi asistenta au schimbat o privire şi ea a verificat termometrul.

— Are 4O,6°C. Voi chema medicul-şef imediat aici.

S-a îndepărtat să vorbească la telefon şi a cerut unei asistente să-l ducă într-un cabinet de consultaţie. Deşi Andy îl înfaşurase într-o pătura, copilului îi clănţăneau dinţii.

— Se simţea rău când s-a trezit, după ce ai plecat, dar nu era deloc ca acum.

îşi dădea seama că Andy era panicat, dar şi ea era la fel. Nu-i plăceau simptomelc pc care le avea şi spera ca medicul pediatru curant să nu fie de acord cu ea. 1 se părea că e vorba de meningită, care evolua fulgerător la copiii de vârsta lui Ryan şi putea fi fatală. Nu-i venea să creadă că li se întâmplă aşa ceva. Ea şi Andy au schimbat priviri când pediatrul a intrat şi s-a dus direct la Ryan. A încercat să-i apropie copilului capul de piept şi nu a reuşit. Ryan a ţipat şi a vomitat. Asistenta l-a ajutat să-l cureţe cu o cârpă umedă şi l-a schimbat în pijama de spital, în timp ce tremura. Stephanie îi pusese deja brăţara de spital pe încheietura mâinii.

— Probabil te gândeşti la acelaşi lucru ca mine, a spus pediatrul, privind-o pe Stephanie.

Ştia că este medic.

— Meningită? a spus Stephanie, temându-se de cuvânt, şi el încuviinţă din cap .

— Mi se pare că asta este. Vreau să încerc să-i scad febra, să-i fac o puncţie lombară imediat şi apoi nişte analize de sânge.

Marea întrebare: era bacteriană sau virala? Dacă era bacteriană, pentru Ryan riscul era şi mai mare.

Asistenta s-a grăbit să sune la laborator şi a cerut efectuarea puncţiei. Le-a spus lui Stephanie şi .Andy că vor să-i facă o anestezie uşoară pentru efectuarea puncţiei. Era sigur de diagnosticul pe care-l pusese. Nici Stephanie nu se îndoia. Tehnicianul de laborator a venit şi î-a scos câteva eprubete de sânge, în timp ce Andy îl ţinea în braţe şi Ryan plângea amarnic. I-au pus o branulă la celălalt braţ, pentru lichide, şi i-au administrat un antibiotic. Cu fiecare minut care trecea, arăta din ce în ce mai rău.

— Când au apărut primele simptome? a întrebat-o doctorul pe Stephanie, iar ea s-a întors spre Andy.

— Cam în jurul orei şase sau şapte, a spus Andy cu voce răguşită.

Timpul trecea cu repeziciune. Era ora unu şi un sfert noaptea, deci era bolnav de şapte ore. Ştia că la această vârstă copiii mor adesea la şase până la doisprezece ore după apariţia simptomelor. Era una dintre bolile cu evoluţia cea mai rapidă şi dintre cele mai letale. Erau într-o cursă contra cronometru. Stephanie ştia asta. Ochii i se umplură de lacrimi. Se uita lung la Andy. Cinci minute mai târziu, l-au luat pe Ryan pentru a-i face puncţia lombară, iar Stephanie a cerut să meargă cu el. Pediatrul nu a lăsat-o însă. Părinţii nu aveau voie să fie prezenţi, chiar dacă ea era medic şi lucra la Urgenţe.

— Va ieşi din anestezie în câteva minute. O să-l aducem înapoi cât de repede putem. Apoi îl internez la terapie intensivă pentru copii, a spus el ferm, iar ea a încuviinţat.

— Ne întâlnim acolo.

I-a strâns mâna lui Andy, în timp ce-l priveau pe Ryan plecând pe o targă. Dintr-odată părea mic. Dacă avea meningită, se temea că şi Aden se îmbolnăvise, deşi nu era sigur. în cel mai rău caz îşi puteau pierde ambii copii în câteva ore. însă era puţin probabil ca fulgerul să lovească de două ori.

— Se va face bine? a întrebat-o Andy, în timp ce mergeau spre ascensor pentru a urca la terapie intensivă.

— Nu ştiu, a spus ea cu sinceritate. Nu e bine.

Atunci a primit un mesaj de la Gabriel, care voia să ştie ce se întâmplă. Nu i-a răspuns. Era timpul ei cu Andy şi nu voia să fie distrasă de nimeni. în timp ce îl aşteptau pe Ryan, s-au plimbat împreună pe holuri, în tăcere. Nu era nimic de zis.

— Ce facem, Steph, dacă este meningită? a prins el curaj să întrebe, iar ea a dat din cap .

— Nimic. Aşteptăm şi ne rugăm. îi dau deja un antibiotic. îi vor da steroizi după puncţie.

L-au adus înapoi după patruzeci de minute, încă ameţit de la anestezie. L-au pus pe un pat, într-un salon, şi o asistentă i-a măsurat semnele vitale, iar alta l-a conectat la aparate. încă ardea de la febră. Au încercat să-i coboare temperatura cu cârpe umede şi au adăugat ceva în perfuzie pentru a-i scădea temperatura.

Pediatrul a revenit ca să-i confirme lui Stephanie ceea ce aceasta ştia deja. Ryan avea meningită. Era virală, deci avea mai multe şanse de supravieţuire, dar nu era nimic sigur, în special la vârsta lui. Moţăia de la febră şi de la anestezie, în timp ce Stephanie stătea lângă el şi-i mângâia părul. Nu putea suporta gândul că ar putea muri şi se ruga să supravieţuiască. Era prea mic şi prea bolnav. Când şi-a ridicat privirea, Andy plângea la fel ca ea.

— Cum s-a întâmplat asta? Dimineaţă era bine. Iar acum este..., abia a rostit cuvintele Andy.

— Aşa se întâmplă, mai ales la copiii de vârsta lui.

— Pot să facă ceva?

— Nu prea multe, a spus ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Peste vreo oră, doctorul a revenit cu un specialist în boli infecţioase, care a vorbit cu amândoi. Era important să

ştie că, deşi meningita virală era mai puţin periculoasă decât cea bacteriană, copilul putea muri în următoarele ore şi trebuiau să se pregătească. And)' a izbucnit în plâns şi ea l-a ţinut în braţe. în următoarele doua ore, nu s-au dezlipit de lângă copil. Stephanie voia să fie acolo dacă moare. Prin prisma muncii ei, văzuse pacienţi murind, dar acesta era copilul ei, cel mai mic dintre ei. Era de neconceput şi totuşi se întâmpla. Apoi, pe pielea lui Ryan au început să apară mici umflături.

— Ce este asta?

— E de la febră. Fierbe pe dinăuntru, a explicat ea.

Au rămas acolo toată noaptea. La ora opt dimineaţă, era încă în viaţă, dar abia mai răsufla. Fusese cea mai cumplită noapte din viaţa ei. Se gândise la tot ce făcuse greşit, la tot ce şi-ar fi dorit să fi făcut altfel, la momentele în care nu a fost cu ei, pentru că lucra, la căsătoria care a mers atât de rău, în timp ce Andy s-a amărât, iar ea s-a plictisit şi astfel s-au îndepărtat unul de altul.

La ora zece, Ryan a deschis ochii şi le-a zâmbit. Arăta ca un îngeraş. Ea a crezut că e pe moarte, dar el a suspinat, a adormit şi a continuat să respire. La prânz era în continuare în viaţă.

Febra scăzuse la 38,8°C, iar el continua să lupte pentru viaţa lui. Stephanie i-a trimis mesaj lui Valerie şi i-a spus ce se întâmplase şi unde erau, pentru ca ea să le poată transmite celorlalţi. Gabriel îi trimitea mesaj după mesaj, dar ea nu avea inimă să-i răspundă. Dacă aceasta era pedeapsa ei pentru că a avut o aventură cu el? Totul părea atât de stupid şi de irelevant acum. Credea că îl iubeşte pe Gabriel şi voia să divorţeze de Andy şi să se mute în Franţa. Dar ce importanţă mai avea asta, dacă murea Ryan? Boala lui a dat justa valoare întregii situaţii.

Una dintre asistente le-a sugerat să meargă în sala de aşteptare şi să se întindă puţin. Nu era nimeni altcineva acolo

şi stătuseră în picioare toată noaptea. Nu le plăcea ideea de a-l părăsi nici măcar pentru un minut pe Ryan, dar asistenta le-a spus că îi va chema imediat, în caz că se întâmplă ceva. S-au aşezat unul lângă celălalt şi păreau naufragiaţi. Ryan supravieţuise optsprezece ore, dar pericolul nu trecuse încă.

Andy o privea.

— Vreau doar să-ţi spun că, orice s-ar întâmpla, te iubesc, Steph. Ştiu că totul s-a dus de râpă între noi şi e vina mea. M-am rătăcit undeva pe drum şi am ajuns să fiu gelos pe tine. Tu eşti o somitate, Steph. Ai dreptul la tot ce ai câştigat. Şi, orice s-ar întâmpla cu noi, o să-mi găsesc o slujbă. Putem angaja pe cineva care să aibă grijă de copii.

Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce vorbea. La fel ai ei. Căsătoria lor se terminase oricum.

— Am fost un soţ de rahat, încercând să te opresc din drumul tău. Ai dreptul la toate onorurile. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi. Nu ştiu ce s-a întâmplat la Paris şi nici nu vreau să ştiu. Dacă vrei să ne despărţim, îţi voi acorda divorţul şi mă voi muta. Dar nu vreau să te pierd. Vă iubesc pe tine şi pe copiii noştri. Dacă îmi mai dai o şansă după asta, o să fiu mai bun, jur. Eşti o femeie uimitoare.

Plângea când l-a îmbrăţişat şi s-au ţinut în braţe mult timp, încercând să înfrunte realitatea – copilul lor era pe moarte. Stephanie se ruga ca Aden să nu se fi molipsit şi el. Nu ar fi putut suporta să-i piardă pe amândoi. Nici măcar pe unul dintre ei. Nu ar fi suportat. Dar Aden era bine când a sunat-o pe doamna Sanchez ca să verifice.

— Nici eu nu am fost o soţie grozavă, a spus ea.

Stăteau aşezaţi, ţinându-se de mână.

— E greu să le faci pe amândouă. Vreau să fiu cel mai bun doctor, dar astfel sunt o mamă deplorabilă, a continuat ea.

— Nu eşti o mamă deplorabilă. Şi într-o zi copiii te vor respecta pentru ceea ce faci. Şi alţi copii au părinţi care lucrează şi se descurcă bine.

Ea a clătinat din cap . Asta sperase şi ea, dar se dovedise mai greu decât crezuse. Cineva avea întotdeauna de suferit: căsătoria lor şi chiar copiii.

— Cred că am renunţat undeva pe parcurs. Eram prea ocupat să-mi plâng de milă şi sa fiu supărat pe tine. Vrei să ne despărţim, Steph?

Era o întrebare grea, pusă la momentul nepotrivit, dar, privindu-l, Steph îşi dădea seama că nu. Dacă murea Ryan, aveau să aibă nevoie unul de celălalt. De fapt, în orice caz aveau nevoie să fie împreună.

— Nu, nu vreau, a spus ea cu o voce încărcată de emoţie şi ştia că vorbeşte serios.

— Să încercăm să facem lucrurile să meargă. Nu ştiu dacă putem, dar hai să încercăm. Nu pentru ei, pentru noi. Şi copiii au nevoie de amândoi.

A îmbrăţişat-o vreme îndelungată şi, când Stephanie a ridicat privirea, i-a văzut pe Valerie şi Tom în cadrul uşii. Veniseră să vadă cum se simt. Au luat loc în linişte lângă ei.

— Cum se simte? a întrebat-o Tom pe Stephanie.

— Nu e bine, dar este încă în viaţă.

Tom a dat din cap . Aduseseră supă şi sendvi- şuri. Nu au zăbovit îndelung; nu voiau să-i deranjeze şi le-au spus că ceilalţi le trimit multe îmbrăţişări. Şi-au anulat programul din acea zi şi au luat prânzul împreună. Valerie amânase prânzul misterios. Gabriel nu mai era el însuşi şi spunea că Stephanie nu-i mai răspunde la mesaje. Dar, dacă fiul ei era pe moarte, era normal sa nu-i răspundă. Ea şi Andy aveau nevoie să petreacă acest timp doar ei doi, indiferent ce ar fi făcut după aceea. Valerie nu mai ştia ce să înţeleagă după ce i-a

văzut şi a vorbit cu Tom despre asta. Avea senzaţia că se vor împăca, dar era greu de spus în timpul crizei.

După ce Tom şi Valerie au plecat, s-au întors şi au stat cu Ryan. Copilul s-a trezit de câteva ori şi febra scădea încetul cu încetul. O scăzuseră la 37,7°C în acea noapte şi a doua zi dimineaţă temperatura coborâse la normal. Până atunci, Aden fusese consultat de medicul lui pediatru şi era bine. Ryan supravieţuise timp de treizeci şi şase de ore, ceea ce părea un miracol, dat fiind cât fusese de bolnav. Era marţi. Andy a privit-o pe Stephanie în timp ce o asistentă le aducea cafea în sala de aşteptare.

— Ai vorbit serios sau era doar teroarea din tine? a întrebat-o Andy.

Nu voia să o ţină lângă el cu forţa şi ştia că e îndrăgostită de altcineva. A ştiut-o de când s-a întors din Franţa.

— Mă refer la căsnicia noastră, a continuat el.

— Vreau să încerc. E tot ce putem face. Hai să încercăm!

Ea i-a zâmbit.

— Eu sunt tot eu şi tu eşti tot tu, cu bune şi cu rele. Ne-am iubit şi încă nc iubim. Poate ne vom da seama cum putem face să funcţioneze din nou căsnicia noastră.

El a încuviinţat din cap . La asta trebuiau sa lucreze. Nu era căsnicia perfectă, dar merita încă o încercare, înainte să renunţe.

Andy s-a dus acasă în acea noapte şi l-a luat pe Aden de la familia Sanchez. Se simţea bine. Nu era bolnav şi probabil că nici nu avea sa se îmbolnăvească. Ea îi promisese că-l va suna dacă se întâmplă ceva şi starea lui Ryan se înrăutăţeşte din nou. Nu era încă în afara oricărui pericol, chiar dacă avea meningită virală. Dacă era bacteriană, ar fi fost mort deja. Stephanie a dormit pe un scaun în salonul lui în acea noapte, i-a mângâiat părul şi l-a sărutat, i-a mulţumit lui Dumnezeu că nu a murit şi spera că va trăi.

Andy a înlocuit-o dimineaţă, aşa că ea s-a dus acasă, să facă un duş şi să se schimbe. Apoi l-a sunat pe Gabriel. Când a răspuns, acesta părea foarte agitat. Echipele de medici îşi continuau întâlnirile şi făcuseră exerciţii în caz de cutremur cu o zi înainte.

— Dumnezeule, am fost extrem de îngrijorat pentru tine. Cum se simte?

— E în continuare foarte bolnav, dar cred că va fi bine. Are meningită virală. Slavă cerului ca nu a fost bacteriană, dar s-a simţit foarte rău.

— Ştiu, Valerie ne-a spus. Mi-a spus că vei lua legătura cu mine când vei putea. îţi mulţumesc că m-ai sunat, draga mea.

Părea că e cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Vreau să te vad, a spus ea liniştită.

— Desigur. Vino în camera mea. Ne vedem acolo.

Nu voia asta. Nu era sigura pe ea. încă îl iubea. Dar îl iubea şi pe Andy. Acum ştia asta. Şi era prea devreme să renunţe şi să divorţeze. Dacă Ryan supravieţuia şi învingea sorţii potrivnici, poate că şi ei puteau să-şi salveze căsnicia.

Şi acum Stephanie mai ştia ceva. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Andy, nu putea renunţa la slujba ei de la UCSF, Nici pentru Andy, nici pentru Gabriel sau altcineva. Nu se putea muta în Franţa. îşi dorea să stea şi să lucreze în San Francisco. Erau prea multe la care să renunţe. Nu putea renunţa la slujba ei, tot aşa cum nu putea să renunţe la copii. Nu voia să o ia de la capăt în altă parte. Trebuia să stea acolo.

— Să facem o plimbare, a propus ea. Am nevoie de aer.

S-a întâlnit cu el la Ferry Building şi au mers de-a lungul cheiului Embarcadero, în timp ce ea îi spunea ce avea de făcut. Trebuia să încerce din nou cu Andy, chiar dacă nu a funcţionat până acum, dar era posibil ca lucrurile să meargă. Şi nu putea renunţa la slujba ei de la UCSF. Nu voia să

renunţe. însemna prea mult pentru ea. Gabriel a plâns când Steph i-a spus asta – i-a zis că i-a frânt inima. A spus că ar fi divorţat pentru ea şi ea s-a întrebat dacă era adevărat. Dacă ar fi vrut cu adevărat, şi-ar fi sunat avocatul după ce ea plecase din Paris, înainte ca el să ajungă în Statele Unite, dar nu a facut-o, iar ea ar fi putut ajunge ca Wendy, aşteptând ani întregi ca Gabriel să-şi părăsească soţia, dacă ar fi facut-o vreodată. Nu mai avea cum să ştie ce ar fi putut fi. Sacrificiile ar fi fost însă oricum prea mari din partea ei: un bărbat, o căsătorie, o carieră pe care a constru- it-o ani întregi şi pentru care a făcut sacrificii. Spera ca ea şi Andy să poată lipi la loc cioburile relaţiei lor. Era posibil, deşi în viaţă nimic nu e garantat. în ultimele trei zile, aproape că îşi pierduse fiul şi renunţase la căsnicie. Acum avea impresia că şi-a pierdut minţile pentru o vreme şi tocmai ce le-a regăsit. Orice s-ar fi întâmplat cu Andy, ea se regăsise.

— Nu pot să suport asta, a spus Gabriel dramatic. Voi pleca înapoi la Paris în noaptea asta.

— Să nu faci asta, a spus ea simplu. Putem trece peste asta. Suntem adulţi. Te iubesc, dar nu suficient ca să renunţ la toată viaţa mea pentru tine. Şi poate că nici tu nu mă iubeşti chiar atât de mult. Stai şi termină ce ai venit să faci.

— Nu pot, m-ai distrus, a spus el, iar ea a încercat să nu zâmbească. Spusele lui sunau foarte teatral şi foarte franţuzesc. Faptul că Ryan fusese cât pe ce să moară a făcut orice altceva să pară insignifiant. Iar, dacă ar fi murit, ea nu ar mai fi vorbit deloc cu Gabriel, ci ar fi fost alături de Andy, care ar fi avut nevoie de ea mai mult.

— Să încercăm să facem asta într-un mod elegant, a spus ea simplu, dar nu era sigură că el e pregătit pentru despărţire.

L-a lăsat la Embarcadero, s-a întors la maşina ei şi a condus până la spital. A sunat-o pe Valerie înainte să ajungă acolo şi i-a spus ce s-a întâmplat, după care a întrebat-o dacă crede că Gabriel va fi bine.

— O să fie bine, e doar histrionic. Vom vorbi cu el. Ai dreptate. Ar trebui să rămână. Asemenea lucruri se întâmplă în viaţă. Faptul că băiatul tău era să moară îţi reaminteşte acest lucru. Lucrurile se pot schimba într-o clipită. Şi nu sunt sigură că ar fi divorţat. E prea obişnuit cu viaţa pe care o are cu soţia lui. Acum nu vom mai şti niciodată. Dar cred că ai făcut ce trebuia.

— Aşa cred şi eu. Oricum se va termina. Nu renunţ la munca mea pentru nimeni şi nimeni nu ar trebui să se aştepte la asta de la mine. El nu s-a oferit să se mute aici şi nici măcar nu mai practică medicina, are un post în Guvern.

— Bună observaţie.

Simţea că Valerie era fericită pentru ea şi în primul rând pentru că Ryan supravieţuise.

Ryan zâmbea când Stephanie a intrat în încăpere. Andy era cu el şi ea le-a zâmbit amândurora.

— Copilul acesta vrea îngheţată, a spus Andy fericit.

— Cred că se poate rezolva, a spus ea şi i-a cerut asistentei să trimită nişte îngheţată sus.

Câteva minute mai târziu, Ryan se putea bucura de o cupă cu îngheţată de vanilie.

— A venit repede, a spus Andy când i-o dădu lui Ryan, care înfipse linguriţa în ea.

Pe pielea lui erau în continuare urme ale pustule- lor şi tot foarte palid era, dar ce era mai rău trecuse şi avea să supravieţuiască. Poate şi căsnicia lor. Stephanie spera asta. Doctorul spusese că Ryan poate merge acasă la sfârşitul săptămânii. Andy urma să aibă grijă de el, în timp ce ea avea să participe la restul programului. Steph nu voia să rateze această ocazie şi Andy a fost de acord cu ea. Menajera urma să doarmă la ei acasă, ca să-i ajute cu Ryan, când Stephanie era ocupată.

Andy n-a întrebat-o ce a făcut cu Gabriel, dar şi-a dat

seama că pusese punct. Părea liniştită şi împăcată şi se simţea din nou în apele ei. îşi pierduse busola de ceva vreme: atacul de la şcoală, faptul că era la Paris, fără soţul sau copiii ei în preajmă, căsnicia lor destră- mându-se. Acum revenise cu picioarele pe pământ. Se simţea din nou bine în pielea ei. Şi Ryan era în viaţă.

Capitolul optsprezece

Marie-Laure şi Paul au mers în Squaw Valley în acel weekend, la schi, dat fiind că amândoi erau liberi. Schiau amândoi foarte bine şi s-au distrat făcând turul barurilor locale noaptea.

Valerie şi Tom au mers în Napa Valley. El a aşteptat până când au ajuns la hotel, în balconul camerei lor, cu privirea spre vale, şi i-a pus întrebarea care-l chinu- ise toată săptămâna. Ştia că se întâlnise cu vechiul ei prieten joi.

— Deci cum a fost întâlnirea cu fostul iubit?

Valerie era o femeie independentă, ştia că nu o va controla niciodată şi nici nu voia să încerce, dar nici să o piardă nu-şi dorea. îşi imaginase un iubit francez superb, care putea stârni iar o scânteie din tăciuni.

— îmi pare rău că te dezamăgesc. Nu mi-a fost niciodată iubit. Am fost colegi de facultate.

îi zâmbi ironic şi lui Tom îi veni să o zgâlţâie. Fusese îngrijorat de când îi spusese de întâlnire.

— Am vrut doar să nu-ţi pierzi interesul.

— Mi-ai stârnit interesul şi ai inima mea. Nu trebuia să mă torturezi, o dojeni el, întrebându-se dacă ceea ce-i spusese era adevărat.

Valerie folosea trucuri feminine, care aveau efect asupra lui.

— Deci de ce ai luat prşnzul cu el?

— Am explorat puţin terenul înainte să vin aici, a spus

ea privind spre vale, iar apoi spre el. Jean-Louis predă la Stanford, la Facultatea de Medicină. S-a însurat cu o americancă şi trăiesc împreună aici. Mi-a sugerat ceva în urmă cu câţiva ani, de care nu eram interesată atunci, dar care m-ar putea interesa acum. De fapt, depinde de tine. Mi-a oferit un post de lector străin, ca să predau psihiatrie. Mai demult mi s-a părut plictisitor, în comparaţie cu ceea ce făceam în cadrul programelor posttraumatice. însă de-acum le pot desfăşura şi fără mine. Totul este bine pus la punct, iar genul de situaţii pe care le vedem astăzi lasă răni adânci în suflet. Sunt lucruri urâte. Lumea e mai sălbatică decât înainte. Cred că mi-ar plăcea să fiu lector străin, pentru un an sau doi, aici, şi asta mi-ar da timp să scriu o altă carte. Am vrut să ştiu dacă oferta e încă valabilă.

Tom o asculta fascinat, ţinându-şi răsuflarea.

— Şi ce a spus?

— A spus că da, a zis ea încet şi i-a zâmbit lui Tom. Nu ştiam ce părere ai. Am vrut să-l întreb mai întâi. Nu pot practica medicina în această ţară. Ca să pot, e un proces lung şi complicat şi nu vreau să fac asta acum. Dar pot preda. Cred că mi-ar plăcea. Aş începe în septembrie, dacă ţi se pare că e o idee bună.

Păstrase surpriza până când a fost sigură şi avusese de gând sa-i spună în acel weekend.

— Eşti o albinuţă ocupată, nu-i aşa, dr. Florin? Cred că e o idee fantastică. Am încercat să mă gândesc la modalităţi de a te aduce aici, dar m-ai păcălit în privinţa asta.

— Şi pot obţine un permis de muncă.

— Poate va trebui să te căsătoreşti cu mine, ca să obţii o carte verde de imigrare, a tachinat-o el, dar părea că nu are nevoie. Deci o vei face?

— Mă vrei aici? Nu e doar decizia mea.

A tras-o în braţe şi a ţinut-o strâns.

— Tu ce crezi?

— Cred că te iubesc şi ai nevoie de un apartament cu dulapuri mai mari.

— Cred că am putea rezolva asta.

El îi zâmbea; niciodată în viaţa lui nu fusese mai fericit.

— Poţi veni în Franţa pentru o vacanţă în iulie, aşa cum am plănuit. Mă voi întoarce cu tine la începutul lui august şi voi începe să predau în septembrie. Le pot da suficient timp celor de la COP, când mă întorc în Franţa. Vor avea trei luni la dispoziţie ca să mă înlocuiască.

— Vreau să o faci dacă îţi place să predai, a spus el serios.

Ea încuviinţă din cap . îi plăcea ideea şi era pregătită pentru ceva nou. Sălbăticia pe care o vedeau la crimele în masă din Europa era prea descurajantă, prea crudă şi inumană. îşi dorise să părăsească pentru o vreme acest domeniu, iar acum totul se rezolva.

— Te iubesc, spuse el simplu şi o sărută.

S-au uitat împreună în vale. Valerie era plină de surprize. Era femeia pe care şi-o dorise dintotdeauna, de care avea nevoie şi nici măcar nu ştia asta. O găsise în sfârşit.

Când Stephanie s-a alăturat din nou grupului, după ce Ryan a ieşit din spital, mai rămăseseră două săptămâni. Lipsise doar o săptămână, dar i se păruse un secol. Ryan se simţea bine, dar l-au ţinut acasă mai multe săptămâni. Andy nu s-a plâns, când ea a spus că se întoarce să continue programul, ba chiar a încurajat-o.

Ceilalţi îl convinseseră pe Gabriel să rămână şi el afişa o mină tragică, ori de câte ori era prin preajmă

Stephanie. Nu vorbea cu ea şi o evita, ori de câte ori putea, lucru pe care ea îl înţelegea. Era greu şi pentru ea, dar încerca să se comporte cât mai normal posibil. Avea dreptul să fie supărat. Boala lui Ryan o adusese cu picioarele pe

pământ şi pusese capăt aventurii lor.

Lucrurile nu erau perfecte cu Andy, dar era mai bine. Groaza de a-l pierde pe Ryan i-a trezit pe amândoi şi le-a arătat cât de proşti fuseseră, cât de neglijenţi cu relaţia lor şi cu ceea ce conta pentru amândoi. Se îndreptau iar în direcţia cea bună. Andy urma să-şi caute un loc de muncă, lucru de care şi-a dat seama că are nevoie pentru a-şi creşte respectul de sine.

Valerie le-a spus tuturor că se va întoarce în San Francisco în august, ca sa predea la Stanford, după ce îi povestise lui Marie-Laure planurile ei. Aceasta i-a mărturisit că-i va lipsi, dar ca se bucura pentru ea. Munca lor devenise din ce în ce mai grea în ultimii ani, iar rata celor care sufereau de epuizare era ridicată. Ştia că Valerie se apropie de acel punct şi că voia să scrie iar şi sa predea.

Ultimele doua săptămâni au trecut în zbor şi Wendy le-a oferit o cină de rămas-bun, la ea acasă, Bill ocupându-se de grătar. Niciunul dintre ei nu a spus nimic, dar toţi au avut senzaţia că între ei se întâmplă ceva. Erau amândoi foarte discreţi, dar felul în care vorbeau unul cu celălalt se schimbase. Bill părea foarte familiarizat cu casa ei şi ea îl ajuta să-şi decoreze apartamentul. Vorbeau despre o excursie de vară în Marele Canion, împreună cu fetele lui. Era bucuroasă că Valerie avea să se întoarcă şi i-a recunoscut acesteia că se vedea cu Bill ori de câte ori erau liberi.

— Şi când mă gândesc că eram cât pe ce să nu accept schimbarea, spuse Wendy gânditoare. Viaţa e foarte ciudată... Crezi că eşti pe o cale şi dintr-odată iotul se schimbă. Ni s-a întâmplat tuturor. Cu toţii ne-am trezit

---

într-un fel sau altul de când suntem împreună. Niciunul dintre noi nu e la fel ca înainte.

A spus-o cu uimire în ochi. Toţi au rămas până târziu la ea acasă, vorbind, râzând şi bând mult vin, pentru că aveau un şofer care sa-i ducă acasă. Au promis ca se vor vizita şi se vor întâlni, când vor putea. Tom avea să fie în Franţa cu Valerie în iulie, ajutând-o sa împacheteze totul din apartament. Bill şi Wendy au promis să meargă la Paris, cândva, cu fetele lui. Stephanie voia sa revină şi ea în Franţa, într-un an sau doi, împreună cu Andy şi cu băieţii.

Şi Paul a recunoscut că hotărâse să se întoarcă la Medici fără Frontiere. A spus că războaiele tribale cu care avusese de-a face înainte sunt mai curate decât cele urbane pe care le experimentase de-atunci. îi era dor de munca în Africa şi a simţit că era timpul sa se întoarcă acolo pentru o vreme.

în cele din urmă, Gabriel a încetat în acea noapte să mai joace rolul eroului rănit şi Stephanie a prins un moment de linişte alături de el, lângă piscină, când ceilalţi se pregăteau să ia cina. Nu mai vorbiseră de când revenise Stephanie în grup şi ea nu voia să se despartă în tăcere.

— îmi pare rău, Gabriel, sincer, îmi pare rău! Nu m-am aşteptat ca lucrurile să se desfăşoare astfel. Voiam cu adevărat să mă mut cu copiii mei în Franţa.

Fusese sigură că se vor căsători, dar nu a vrut să mai răsucească cuţitul în rană.

— Cred că, orice s-ar fi întâmplat, ar fi fost greşit sa renunţ la slujba mea de aici. îmi place ceea ce fac. Toţi ne iubim meseria. într-un fel, suntem cu toţii căsătoriţi cu munca, uneori mai mult decât cu oamenii care ne sunt parteneri de viaţă. Muncim din greu, deşi uneori e complicat. Tatăl meu continuă să ajute femeile să aducă

copii pe lume, deşi are şaptezeci şi doi de ani. Am vrut să o fac pentru tine, dar ar fi fost un salt prea mare şi, când s-a îmbolnăvit Ryan, mi-am dat seama că îi datoram lui Andy să mai încercăm o dată. Nu ştiu dacă va funcţiona sau nu. Poate că nu contează. Dar încă nu e momentul potrivit să renunţ. Am crezut că este, dar nu-i aşa. Totul s-a întâmplat prea repede. Nu am vrut niciodată să te rănesc. îmi parc rău pentru noi că s-a întâmplat aşa.

— Nici eu nu sunt sigur că aş fi putut-o face, a recunoscut el în faţa ei. E greu să te dezveţi de vechile obiceiuri. Şi eu am crezut că pot. Eu şi soţia mea nu avem suficientă voinţă în căsnicia noastră pentru a o reînvia şi nu cred că vreunul dintre noi vrea asta. Dar modul în care trăim ne este prielnic. Ne-am obişnuit.

A fost cel mai sincer moment faţă de ea şi de el însuşi, de la început şi până acum. Ea îi dăduse timp să se gândească în ultimele două săptămâni, iar el ajunsese la propriile concluzii. Flacăra lor arsese prea repede şi amândoi ar fi putut fi răniţi în cele din urmă.

— Ai grijă de tine, Stephanie. Mă poţi suna oricând, dacă te pot ajuta în vreun fel.

— Mulţumesc.

Apoi s-au alăturat celorlalţi la o cină veselă.

Cina a avut loc joi seara şi plecau cu toţii sâmbătă. Şi-au petrecut ziua de vineri punând în ordine ultimele detalii şi făcând cumpărături pentru prieteni. Valerie, Marie-Laure şi Wendy au trecut sa-i vadă pe copiii lui Stephanie. Ryan era iar sănătos.

* * ★

Stephanie, Bill, Tom şi Wendy s-au reîntâlnit cu medicii francezi la aeroport, înainte de plecare. Era o dimineaţă frumoasă de primăvară. Wendy şi Bill plănuiau o zi la piscină

după aceea. A fost o despărţire emoţionantă. Tom nu ştia cum va supravieţui fără Valerie în următoarele trei luni. Urma să caute apartamente şi ea îi dăduse o listă cu toate cerinţele: o baie adecvată, o mulţime de dulapuri, o grădină, cel puţin un şemineu, tavane înalte şi privelişte.

Cu toţii s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, chiar şi Stephanie şi Gabriel. Toţi s-au gândit pentru un minut, cu lacrimi în ochi, la ce ar fi putut fi.

— Am fi fost minunaţi împreună, a şoptit el, dar ea nu mai era la fel de sigură.

Valerie avusese dreptate: Gabriel nu era dispus să renunţe la slujba lui pentru ea, dar se aştepta ca ea să o facă. Dar nu mai conta.

Cei patru prieteni francezi au trecut de controlul de securitate fluturând din mâini către americani. Paul a spus că s-a îndrăgostit de unsprezece ori în patru săptămâni, un record pentru el, iar Valerie i-a trimis mesaj lui Tom, care rămăsese cu inima îndurerată pentru că o vedea plecând. El a citit mesajul: „Uită-te sub pat”, a râs şi a dus mâna la inimă, în timp ce o saluta cu cealaltă.

Şi apoi au plecat, iar ceilalţi s-au întors la maşinile lor şi s-au dus acasă. Andy şi Stephanie mergeau la plajă cu băieţii şi ea era de gardă la spital în acea noapte. Era prima zi înapoi la muncă. Nu şi-a cerut scuze pentru asta. îşi învăţase deja lecţia.

Când a ajuns acasă, Tom a căutat sub pat, aşa cum scria în mesajul de la Valerie, şi toată lenjeria ei era acolo: ciorapii cu plasă, sutienele asortate, jartierele. Le lăsase pe toate pentru el, într-un singur loc, şi el şedea şi râdea ţinându-le în mâini. Urmau trei luni grele, în absenţa ei, dar îi aşteptau vremuri bune.

* * *

Marie-Laure şi Valerie au stat împreună în avion. Au

vorbit despre tot ce s-a întâmplat, despre schimbările prin care trecuseră în ultimele două luni şi jumătate. Viaţa lui Valerie urma să se schimbe cel mai mult, pentru că ea se muta în California. Paul se întorcea în Africa. Stephanie şi Andy trecuseră prin multe, dar acum erau mai bine. Tom se schimbase. Bill îşi deschisese sufletul şi revenise la viaţă, iar Wendy scăpase de un bărbat care-i irosise şase ani din viaţă şi i-ar fi irosit şi restul, dacă i-ar fi permis în continuare. Niciunul dintre ei nu rămăsese la fel. Gabriel se întorcea la vechea lui viaţă, dar de această dată era alegerea lui, nu pentru că nu avea încotro. Marie-Laure era singura a cărei viaţă nu se schimbase.

— Biroul nu va mai fi acelaşi fără tine, i-a spus lui Valerie.

— Ba da, va fi, chiar mai bun. Veţi găsi o persoană tânără, care va veni cu o grămadă de idei strălucite şi vă va pune pe jar pe toţi, facându-vă să alergaţi în toate direcţiile şi revoluţionând metodele. De asta avem nevoie cu toţii. Este ceea ce am făcut unul pentru celălalt.

Marie-Laure a dat afirmativ din cap, gândindu-se la asta, apoi, nu după mult timp, a adormit.

însoţitorul de bord a trezit-o când urmau să aterizeze pe Aeroportul „Charles de Gaulle”, pentru a-i spune că o aşteaptă poliţia să o escorteze.

— Doamne, Dumnezeule, iar avem o ameninţare? Bun-venit în Franţa, a mormăit ea spre Valerie. Au trimis poliţia ca să mă protejeze. Dumnezeu ştie ce se mai întâmplă!

Când a ridicat privirea, se aştepta să vadă ofiţeri de poliţie în uniformă sau trupe CRS cu mitraliere, care să o însoţească prin aeroport. în schimb, l-a văzut pe Bruno în uniforma lui de inspector de poliţie.

— Ce faci aici? l-a întrebat ea cu un zâmbet.

— M-am gândit că meriţi să fii escortată de poliţie la întoarcerea ta triumfală. Ai fost plecată multă vreme. Era timpul să vii acasă. Avem nevoie de tine aici.

Ascultându-l, ea a zâmbit. Privea în sus, spre figura lui zâmbitoare, cu riduri în jurul ochilor.

A condus-o la intrarea în terminal înaintea celorlalţi. I-a luat bagajul de pe banda rulantă, a dus-o la maşina de poliţie parcată afară şi a pornit luminile intermitente, dar nu şi sirenele.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el, părând uşor stânjenit că recunoaşte acest lucru. Ce avem la cină?

— Diseară? Băieţii vin mâine.

Era mulţumit. în seara asta cel puţin vor fi doar ei doi. Şi, după aceea, cine ştie ce se va mai întâmpla, ce nebunie le-ar putea da viaţa peste cap?

Ea zâmbea, în timp ce intrau cu maşina în traficul din oraş, cu luminile albastre aprinse.

— E amuzant, a spus Marie-Laure privindu-l cu căldură.

Amândoi erau fericiţi că se întâlniseră la aeroport. Mâine se va întoarce în biroul ei, să planifice situaţii de urgenţă, iar el va răspunde în caz de dezastru. La sfârşitul zilei se vor bucura de tot ce au creat împreună.

Toţi se întâlniseră în mijlocul haosului şi, la final, au avut parte de ceva bun şi demn. Dintr-odată şi-a dat seama că şi viaţa ei, şi cea a lui Bruno se schimbaseră. Vor deveni ceea ce aleg. Şi, orice s-ar întâmpla după aceea, vor lăsa în voia sorţii. Până acum totul a mers bine, pentru toţi.

Despre autoare

DANIELLE STEEL este considerată una dintre scriitoarele cele mai populare din lume, cu peste 650 de

milioane de exemplare vândute. Printre numeroasele ei bestsellere internaţionale se numără *Beauchamp Hall, Tatăl, The Good Fight, The Cast, Accidental Heroes, Fall from Grace, Fairytale, Despărţirea de trecut, The Right Time* şi alte romane foarte apreciate. Este, de asemenea, autoarea volumelor: *His bright light. The story of Nick Traina; A Gift of Hope,* o carte de memorii despre munca ei pentru cei fără adăpost; *Pure Joy,* despre câinii pe care ea şi familia i-au iubit; şi cărţile pentru copii *Pretty Minnie în Paris* şi *Pretty Minnie în Hollywood.*

daniellesteel.com
Facebook.com/DanielleSteelOfficial
Twitter: @daniellesteel

Fard calo de întoarcere este o poveste despre dragoste, curaj, sacrificiu $i căutarea adevărului în mijlocul circumstanţelor dificile.

Patru medici americani, excepţionali în specialităţile lor, sunt aleşi pentru a lua parte la un proiect unic şi prestigios: un program de pregătire, alături de docton din Pans, pentru cazuri de urgenţă ca urmare a tragediilor în masă. Ca profesionişti, vor câştiga cunoştinţe inestimabile. Ca oameni obişnuiţi, vor descoperi că Oraşul Luminilor le oferă posibilităţi incredibile, deopotrivă seducătoare şi înfricoşătoare.

Ei caută sprijin unii în alţii şi, uneori, ceva mai mult decât o simplă prietenie. împreună, descoperă că nici medicina, nici relaţiile nu pot fi definite în alb şi negru, iar poveştile de dragoste pe care le trăiesc le pot lăsa răni pe care niciun medic nu le poate vindeca.

Când un act de violenţă în masă îi îndeamnă la acţiune, experienţa lor în Pans se transformă, dintr-un episod temporar, într-un punct de cotitură: un moment în care trebuie să facă alegeri ma» grele ca niciodată, cu urmări care vor dura o viaţă întreagă.

BOOKZONE

ISBN 97B-WO-J0S-217-5

786303 052175